

UKRAJNAI ESEMÉNYEK ÉS A JÖVŐ LEHETSÉGES FORGATÓKÖNYVE

Szvjatoszláv Rerich: Figyelmeztetés az emberiség számára (Nézd, emberiség!). 1962
Святослав Рерих: Предупреждение человечеству. (Воззри, человечество!).

Esszék

Tartalom

- I. Történelmi szimptomatológia
- II. Földi és égi Oroszország
- III. »Pánmongolizmus! - Habár a szó vad...»

Ezekben az esszékben az olvasó egy sor modern politikai esemény leírását találja, szorosan összefonódva Rudolf Steiner Szellemtudományából néhány módszertani alapelv kifejtésével; ez utóbbi lényegesen nagyobb súllyal esik latba, mint az előbbi. A szenzációra vágyó olvasó számára ez bizonyára áthatolhatatlan unalmat okoz. Ennek csak örülni fogunk, mert a gondolkodó olvasóra apellálunk, aki a megismerés folyamatában képes tudati lelkét aktivizálni, és igyekszik minden jelenségben annak alapjáig hatolni. Ezek az alapok gyakran nagyon mélyek, ahogy mondani szokták, „nem e világból valók”. (Azt is el kell mondani, hogy az esszék tartalma meglehetősen sűrű, és jó lenne nem csak elolvasni, hanem dolgozni is velük.)

I. Történelmi szimptomatológia

A történelmi szimptomatológia az általános antropozófiai metodológia egyik legjelentősebb fejezete. Eszerint a világtörténelem minden ténye, eseménye csak annak *tünetének* tekinthető, ami az érzékfeletti valóság síkján történik, ahol valódi, tisztán szellemi szubjektumok vezetik létüket, ahol a történelem külső fenomenológiájának szellemi impulzusai, elsődleges fenoménjai, *ősfenoménjai* keletkeznek, metamorfózison mennek keresztül és elmúlnak.

A történész éppúgy, mint a politikus, szociológiai kutatásai során csak akkor áll szilárd talajon, ha ezeknek az ősfenomenoknak a megismerésére fejleszti magát. Az ilyen munkának nemcsak a megismerés szempontjából van nagy jelentősége, hanem magára a kutató számára is, személyiségének formálásában, tekintettel a tudati lélek jellegzetességére, melynek fejlesztése az Atlantisz utáni ötödik kulturális korszakunkban elsődleges feladat az ember számára.

Az ember lelke háromtagú. Erről a görögök még tudtak. Arisztotelész így nevezte ezeket a tagokat: orektikon, kinetikon, dianoetikon. Rudolf Steiner a Szellemtudományban érző léleknek, értő léleknek vagy kedélyléleknek, és tudati léleknek nevezi őket. Fejlődésüknek köszönhető az egész kulturális-történelmi folyamat.

Az érzőlélek a sajátos fénykorát mint esztétikai lélek éri el, ami a kultúrtörténetben különös fényvel mutatkozott meg például a reneszánsz korában, az olasz festészetben, az olasz zenében. Az értőléleknek köszönhető a francia felvilágosodás korának jellegzetessége. Voltaire, az enciklopédisták belőle kiindulva alkottak. A tudati lélek egyelőre még nem hozta létre a korát. Hatalmas, világméretben az angolszász politikában mutatkozik meg, mivel az angolszász etnikumban a tudati lélek, aminek az egész korszak fejlődése számára hivatali nyelven szólva napirenden kell lennie, veleszületett. Az angolszászok a tudati lélek képességével születnek, ez pedig az egyes individualitás közvetlen érdekének az egész emberiség érdekeire való kiterjesztését feltételezi.

Az angolszászok emiatt mindig az egész világgal törődnek. De mivel minden, ami veleszületett, ösztönös jellegű, úgy a brit, most pedig már a brit-amerikai politika szorosán önzőnek minősül. Mivel semmilyen módon sem győzik le, ezekben az országokban az uralkodó csoportok nemzeti egoizmusa hajlamos határtalanná válni. Íme amiért világuralomra törekszenek.

Az érzőlélekben az ember elsősorban az érzések szférájában éli ki magát. Ha fejlődése nem nemesedik, akkor az ember hajlamainak, szenvedélyeinek, vágyainak a marionettje lesz. Ezek hullámai állandóan szétzúzzák benne az értelem érveit, az elme erejét, és hogy az ilyen ember kifelé hogyan mutatkozik: jónak vagy rossznak, az nagyrészt nem a személyiségétől függ, hanem a külső körülményektől, amelyekhez spontán belső hangulatait is hozzá kell számítani. Általában azok az emberek, akiknél az érzőlélek dominál, a legkülönbözőbb szekták sokaságát töltik ma meg; belőlük hozzák létre a politikai szereplők az „elektorátusukat”. Széleskörűen használja őket a világpolitika, amikor számára szükségessé válik, hogy valamilyen tömeges zavargást, tüntetéseket stb. idézzon elő.

Az értőlélekben a gondolkodó ember él. A saját harmonikus fejlődésével foglalkozva az ilyen ember nem feledkezik meg a saját érzőlelkének neveléséről sem, esztétikai és etikai neveléséről, így felszabadítja értelmét az értőlelekből eredő káosz támadásaitól. Az elme döntéseiben akkor jó érzéseket használ. Az ilyen emberről mondják, hogy nála az értelem összhangban áll a szívvel. De a gondolkodó ember sajátossága, hogy dogmatizmusba eshet, és mint ilyen, ő is könnyen manipulálható, különböző ideológiák, világnézetek, politikai programok stb. kritika nélküli, vak hitvédőjévé válik. Az ilyen ember tudja manipulálni a „elektorokat”, miközben ő maga is borzasztóan manipulált. A mi világunkban lényegében az összes vezető politikus ilyen. Ilyenek voltak a politikusok már a XX. század elején, és éppen nekik köszönhetően a titkos társaságok hatalmas okkult-politikai erőinek sikerült a civilizációt egy szörnyű káoszba taszítani. Az értőlelket a túlzott absztrakció is fenyegeti, mely kiszárítja az érzéseket, és akkor egy – bár intelligens, de mondjuk úgy, hogy embertelen ember jön létre.

Közös „fekélyként” mindhárom lelket felemészti, hanyatláshoz vezeti az egoizmus. Az egoizmussal különösen bonyolult a helyzet, mivel másik oldalról éppen neki köszönhetően lett úrrá az ember a tudat csoportformája felett és vált személyiséggé.

A háromtagú lélek önmagában való fejlődésének évezredek óta tartó folyamatában, mivel ennek alapján megy végbe a hármas testiségnek: a fizikai, az éteri és az asztrálestnek átalakítása, az ember először kifejlesztette elsődleges individualizációját, az alsó „ént”, amely az individualizált érzékszervi észlelések és a reflexió kegyelméből él. Ahhoz, hogy ezt elérje, szembe kellett szállnia a családdal, a törzssel, a nép csoporttudatával, el kellett idegenednie tőlük, egyéni életcélokat kellett kitűznie maga elé, szűken vett személyes érdekeket kellett követnie, meg kellett tanulnia a saját lábán állni a világban. Azok, akik erre képtelenek, mind a mai napig egy csoporttudatot keresnek, mellyel egyesülhetnek. Emiatt például a bukott kommunista párt egyes régi tagjai úgy érzik magukat, mint a partra vetett hal. Teljesen képtelenek a saját lábukon megállni, nemhogy szabad egyéniségként fejlődni. Ezért ez a párt részlegesen helyre lett állítva, de az új pártokba is ilyen, egyenesen meg kell mondani, szellemi rokkantak sokasága áramlott. Ők akkor is ilyenek maradnak, még ha az úgynevezett nyugati demokrácia eszméinek hordozóivá is váltak.

Az individualizáció stádiumán való áthaladás, melyet az egoizmus fokozódása kísér, objektív szükségszerűség, etikailag bármennyire is visszataszítónak látszik időnként. Ez az emberi evolúciónak egyszerűen szükségszerű köztes szakasza. A fejlődési célok szempontjából jobb ma önzőnek lenni, mint egy vallási szekta csoportos erkölcsiségének hipnotizáltságában vergődni.

A múltban ezen a nehéz szakaszon a fejlettebb vezetők, az emberiség nevelői segítették át az embereket. Az emberek arról álmodoznak, hogy egy napon ők ismét eljönnek. Azonban már régóta, amióta az alsóbb „én” fenoménja tömegessé vált, az emberek azzal a kihívással szembesülnek, hogy fokozatosan a saját kezükbe vegyék az élet teljes irányítását, erre az alsó individualizációra támaszkodva. Ilyen körülmények között különösen aktuálissá vált a jó társadalmi, állami struktúrák kiépítése. Elkezdődött a keresésük, melynek során az utópisták, marxisták, sőt fasiszták stb. is felbukkantak.

A saját individualizációjáért az embernek keményen kell küzdeni, hiszen ez az individualizáció állandóan a normális evolúciót akadályozó kozmikus erők növekvő ellenállását idézi elő. És ez olyan feltételek mellett történik, amikor az emberi individualizáció következtében az emberiség hatalmas vezetői, a hierarchikusak is és az emberiek is, a saját szerepkörüket átadják az egyszerű emberek kezébe. Hogy ezzel a gigantikus és szokatlanul fontos feladattal megbirkózzon, lelkének legmagasabb tagját, a tudati lelket kell helyesen fejleszteni. Ez a lélek akarati természetű, és akaratának jó dolgok végrehajtására kell irányulnia. Az ember csak úgy tud igazán jót cselekedni, ha szabad szellemmé válik, vagyis ha saját magasabb Énjét birtokba veszi. Ehhez pedig szükség van egy új „szemlélődő ítélőerő” kifejlesztésére, amellyel Goethe rendelkezett, és amellyel a tudat magasabb formákba való felemelkedése kezdődik.

A tudati lélek – inkább szociális. Etikai ideálja az evangéliumi „Szeresd felebarátodat, mint tenmagad”. Ehhez meg kell tanulni nem ösztönösen, hanem szabadon akarni, individualizált moralitást kifejleszteni, ez viszont megköveteli a *gondolkodásba* a moralitás bevitelét. Akkor az ember, ahogyan erre Rudolf Steiner „A szabadság filozófiája” c. művében rámutat, tetteinek indítékát szabadon találja meg, a „morális intuíciók” világából merítve azokat, onnan, ahol valójában a külső, exoterikus kulturális-történelmi folyamat ősfenoménjai is megtalálhatók.

Ez a cél valójában mindhárom lélek felemelkedő fejlődésével érhető el. Eközben az érzőléleknek etikai nevelésre van szüksége, amit akár közvetlenül, akár esztétikai nevelésen keresztül is meg lehet valósítani; az értőléleknek tiszta gondolkodással kell rendelkeznie, de kezdetben szigorúan logikaival; a tudati lélek csúcspontján nem csoportos vagy parancsolati morálra apellálva, hanem a felsőbb fejlődés törvényeinek szabad megértéséből fakadó morálra. A magasabb szellem egész világa, ahová az életünk során törekszünk, és ahová a halál után belépünk, magasztosan etikus. Ott az etika annyira természetes, amennyire természetes mondjuk a napfényt az anyagi létezés során. A jövőben az ember csak a szellemi világban fog élni, és erre már most készülni kell. Ennek egyedüli alternatívája: a teljes nem-lét.

Az értőlélek birtokba vételének köszönhető tiszta gondolkodással (ami lehetetlen az érzések megtisztítása nélkül) a tudati lélek elkezd a gondolatokat nem kigondolni, hanem közvetlenül az érzékelés tárgyából *érezkelni*, vagyis érzékelve, szemlélődve gondolkodni. Ez jelenti azt, hogy az ember uralja a következő evolúciós lépcsőfokát, ami lényegében egy individuálisan előidézett fajspecifikus [fajra jellemző, Ford.] metamorfózis.

Az észlelő (befogadó) gondolkodás, az ítélkezés érzékelőerejének elsajátításához nincs jobb gyakorlat, mint a történelmi szimptomatológiával való foglalkozás. *Ez a befogadó gondolkodás legelérhetőbb formája*. Ilyen értelemben „foglalkoznak politikával” az antropozófusok.

A felsőbb „Énnel” rendelkező ember kezdi megérteni, hogy az emberiség egységes, hogy senki sem lehet sikeres a fejlődésben más emberek érdekeinek és jogainak sárba tiprásával. A sugárzó jószág centrumává kell válnia, a jószágot *a gonosz jóvá alakításának útján kell megvalósítani*, mind önmagában, mind a szociális életben.

Az egész világ a jónak a gonosszal való szembenállásával és harcával megy előre. A gonoszt pedig (természetesen semmiképpen nem kell kíméletesnek lenni iránta) a fejlődés szükséges enzimének kell venni. Elkerülhetetlenné vált, ahogy az ember a saját individualitásának fejlesztéséhez érkezett.

Modern emberektől időnként lehet hallani: nem akarok magasabb fejlődést; hiszen ez annyira fáradságos; egyszerűen csak élni akarok. De a helyzet az, hogy „egyszerűen élni” – ez senki számára sem adott. Abban, ahogy él az ember, a legkülönbözőbb szellemi lények szó szerinti seregei érdekeltek. „Véresen” érdekeltek ebben, ahogy mondani szokták, mivel életének jellegétől, attól, hogy fejlődik-e vagy épp ellenkezőleg, degradálódik, attól függ az ő létezésük is. Ezért mindenkinek kötelessége, hogy válasszon, milyen szellemek oldalán akar állni. „Csak élni”, „úgy élni, ahogy akarok” – ez ugyanaz, mintha a szabadesés állapotában ezt mondanánk magunknak: felejtse el az ejtőernyőt! Egyszerűen csak kellemes esni. Milyen izgalmas élmény!

Minden fejlődésnek van alávetve, a fejlődés pedig szakaszosan halad. Annak, aki az egyik szakasz végére nem ért meg a következőre való fellépésre, maradnia kell. Valahol ott lent, a legalsó szinten, a lemaradás végső stádiumában valakinek meg kell tapasztalnia, meghallania létének úgymond kozmikus „bumm”-ját. Az ide vezető út során pedig egyre inkább a csoporttudatba való süllyedés vár rá, amikor minden individuális fokozatosan elhalványul.

Egy bizonyos szakaszban a modern állat tudatával lesz szükséges élni. Aztán egyfajta „kiinduló agyaggá” kell válni, amiből azt remélik az Isten által elrendelt evolúcióval szemben ellenséges, hatalmas kozmikus lények, hogy valamiféle saját evolúciót indíthatnak el. Hogy az milyen lesz, azt ma még senki sem tudja megmondani. Egy dolog azonban már most világos: a mi evolúciós ciklusunkban felemelkedett emberek nem lesznek ott. Először is mindezt meg kell értenünk, és utána megpróbálhatunk „csak élni”.

Ilyenek a jövő perspektívái, amik, meg kell mondani, képesek megrémíteni az embert, fenyegetve őt abban az esetben, ha az alacsonyabbnak a magasabb rendűvel, a jónak a gonosz elleni harcában az alacsonyabb rendű és a gonosz győz. Világméretben ez sohasem fog megtörténni, de az egyes ember további sorsáról semmit sem lehet mondani. Ennek megértése természetesen semmilyen félelmet sem szabad, hogy keltsen, hiszen az emberben már a félelem érzése is esés, degradáció, Ahrimán növekvő hatalmának a jele, hanem csak fel kell élesztenie az élethez való komoly viszonyulást.

* * *

A kulturális-történelmi fejlődés folyamatában a szellemi, szociális, politikai és ténylegesen az emberi élet bármely szférájában a múlt és a jövő közötti harc folyik, a már elavult szűkös egoizmus, és a születő valódi szellemi szeretet között. Ez a harc annyira komoly, hogy sohasem lehet megmondani, fog-e még

holnap létezni a mai világ. A fejlődésben nagyon sok különböző alternatíva létezik. A fejlődés hasonlít a folyó vízhez. Ha gátat állítunk egy helyen, akkor egy másik helyen talál magának utat. Ugyanakkor nem minden út egyformán jó az embernek. Neki úgymond optimális utakra van szüksége. És ezekért harcolni kell. És minél jobb az út, vagyis minél inkább felgyorsul a fejlődés, annál több erőfeszítést igényel. Hogy ez a harc helyes és sikeres legyen, először is jól kell megérteni a történetek értelmét. Nem a csoportos sugallatokból, bármennyire is csábítóak azok, hanem a megértésből kell hogy impulzus jöjjön, hogy az emberiség valódi javáért dolgozzunk. Ezért az a képesség, hogy helyesen értsük meg a végbemenő dolgokat az élet különböző területein: a történelmi, a szociális, a politikai, igen, valójában bármely más területen is – ez az a *fő követelmény*, ami a tudati lélek fejlődésének korában az ember előtt áll. *És ezt a megértést szellemtudományos értelemben kell kiharcolni*, mivel az egységes valóság érzéki-érzékfeletti.

Aki valóban meg akarja ismerni az igazságot és harcolni akar érte, az elé az Antropozófia ezt a feladatot állítja: *lemondani ebben a munkában minden szimpátiától és antipátiától*. Ahogy az érzőlélek tulajdonságai szükségesek különösen a fejlődésének kezdeti fokán, de a későbbiekben ezek komoly akadályokká alakulnak, tévedések forrásává, hiszen a szimpátiával és antipátiával színezett igazság már nem igazság, hanem magánvélemény.

A történelmi szimptomatológia szellemtudományos megismeréséért szenvedélymentesen kell végezni. Ilyennek kell lennie még azért is, mert minden, ami külsődleges módon zajlik, magában kevés dologról beszél. Az mindig valami másnak a kifejezése. A történelem menete allegorikus. A külvilág bizonyos értelemben egy nagy színház. A társadalmi, politikai életben elsődleges az úgymond „forgatókönyv”, mely alapján színre viszik a társadalmi-politikai drámát. És épp az ilyen forgatókönyvek megírásáért küzdenek a világ erői: az okkult-politikaik a fizikai síkon és a spirituálisak az érzékfeletti síkon. És ezen kívül, még ha az események valóban tragikus jelleget öltenek is, még akkor sem szabad elfelejteni, hogy valami mélyreható, és nem pillanatnyi dolog okozza őket: nem az elme hosszan tartó alvása, hanem a karma, ami személyes, csoportos, vagy egy korszak, egy nemzet karmája stb.

De lehet, hogy valaki ezt mondja: még ha meg is értem, hogy ami zajlik, az egy színház, mégsem tudom nem gyűlölni a kemény, embertelen drámák „színpadra állítóját”. Az ilyen véleményt, az ilyen érzést könnyű megérteni, és ez mégis a tudás, a karma-törvény ismeretének nem kellő mélységéről tanúskodik, arról, hogy minden ember vagy az emberek csoportjai együtt az alkotói mindennek, ami velük végbemegy a földi életben. Ezenkívül a gyűlölet, továbbá a túlzott méltatlankodás is elhomályosítja a tudatot, beárnyékolja a dolgokra vetett tiszta tekintetet, és ezt az egyedüli törekvést idézik elő: az erőszakot erőszakkal legyőzni. Itt felmerülnek a jogosult és a jogosulatlan erőszakról való elméletek. Ezekkel nem fogunk foglalkozni. Számunkra más lesz fontos: az, hogy értetlenségből vagy hamis értésből kiindulva gyakran nem a jót, hanem a gonoszt szolgáljuk. Aki gyűlöl, az gonosszal harcol a gonosz ellen. Ebből csak a gonosz fog nyerni.

Ez az első. A második pedig a jó és a gonosz világszintű szembenállásának kérdése, a gonosz titkának kérdése a legmélyebb, rejtett, „kimondhatatlan” titkok közé tartozik, melyek földi értelemmel nehezen közelíthetők meg. Ezek feltárásához a beavatás útján közelednek. A beavatott tudata egy vagy több evolúciós szinttel magasabban van az átlagos emberi tudat szintjénél, és az ilyen ember azt látja, hogy sok minden, amiről ő tud, egyszerűen nem fejezhető ki modern nyelven. Az értőléleknek ezt meg kell értenie, és csupán egy elemi szerénységet kell kinyilvánítania.

És végül a harmadik. Még a IV. században, Kr. u., a hatalmas beavatott, Mani fejezte ki az embernek a gonoszhoz való viszonyulási alapelvét a Krisztus-impulzusnak megfelelően. Azt mondta, hogy a világban minden létező eredetileg Istentől származik és ebből a világból sehová sem lehet eltávolítani. Többek közt a gonosz is, ami a kezdetben nem volt, hanem csak a folyamatban és az evolúciós folyamatnak

köszönhetően keletkezett. A gonoszt csak átalakítani lehet, metamorfózissal jóvá tenni. *És ez a tudati lélek munkájának fő feladata.*

Ilyen a történelmi szimptomatológia megismerésének néhány alapelve annak számára, aki a Szellemtudomány alapján, annak egyetemes módszertana alapján végzi azt. Az embernek metodológusként kell megismernie, nem pedig az egyes tények egyszerű gyűjtőjeként.

Hogy milyen objektív gyakorlati haszna van ennek – ezt csak az tudja megérteni, aki felismerte az egységes valóság kettős jellegét. Ő akkor nem kételkedik abban, hogy a tudás: valós erő. Hiszen az isteni Hierarchiák világa lényegében a gondolkodás világa, csak nem a tükrözött, hanem a valós, teremtő gondolkodásé. A Hierarchiák gondolkodva egyidejűleg akarnak is és teremtenek is. Az ember, aki gondolkodik és megismer az anyagi világban, hozzájárul az ő gondolkodásukhoz, ők figyelembe veszik, és a fejlődési tendenciák létrehozásánál használják. Kolosszális hatalmuk ellenére mégsem tudnak belépni az anyagi világba, ami számukra nem valós. De eléggé valós az ember számára, aki benne fejlődik, és ezáltal az egész világ fejlődését szolgálja.

A világ fejlődésében luciferi, ahrimáni és azurikus lények is részt vesznek Ezek a saját egyoldalú érdekeiknek köszönhetően megrontva a világot, az ember segítségével gonoszt generálnak benne. Az ezekről a lényekről való tudás nélkül az ember ténylegesen egyáltalán nem képes megérteni sem önmagát, sem a világot, sem azt, hogy mi történik a világgal és magával az emberrel. Rudolf Steinernek számos leírása van e lényekről, jellegükről, tulajdonságaikról és működési módjukról, a világ és az ember evolúciójával való kapcsolatukról. Kettőt idézünk ezekből a leírásokból, amelyek – szerintünk – a legegyszerűbben és legvilágosabban vezetnek be ebbe a témába, és melyek megkönnyítik a feladatunkat, hogy a politológiai vizsgálatunkat ezoterikus alapon folytassuk. Az egyik közülük: „a luciferi lények a Kozmoszban arra törekszenek, hogy az ember világát elszakítsák azoktól a szellemi lényektől, akiket emberteremtő lényeknek kell felfognunk. ... Eközben nem mondhatjuk, hogy a luciferi lények elsősorban arra törekszenek, hogy a világot maguknak sajátítsák ki. ... a luciferi lényeknek nem ez a fő céljuk, fő céljuk az, hogy elválasszák a világot az isteni lényektől, akiket az ember sajátjaiként érzékel, hogy a világot tőlük szabadabbá tegyék ...

Az ahrimáni lényeknek más a szándékuk. Elhatározott céljuk az, hogy az emberi világot, s ezzel a Föld többi részét is, a hatalmukba kerítsék ...

A kozmoszban, ahova mi is bele vagyunk szöve, állandó a harc a szabadságra, az univerzális szabadságra törekvő luciferi lények és az általános hatalomra és erőre törekvő ahrimáni lények között. Ebben a mindent átható harcban állunk benne”. Mi az egyensúly középpontjában vagyunk. Így képződik a hármasság.

„Gondolhatják, mennyire érdekében áll mind az ahrimáni, mind a luciferi lényeknek, hogy a hármasság titkát elfedjék, hiszen a hármasság titkának valódi feldolgozása képessé tenné az emberiséget, hogy helyreállítsa az ahrimáni és a luciferi hatalmak közti egyensúlyt. (GA194, 1919. 11. 21. 14-15.o.)

Természetesen egy modern politológusnak nem könnyű a világban folyó politikai harcok ködén túl meglátni azoknak az érzékfeletti lények a szándékait, akik szemben állnak a normális fejlődés isteneinek szándékaival. Ezt a nehézséget súlyosbítja az, hogy a kultúra, vallás egész tartalmában, az emberek morális alapelveinek egész komplexumában más sok évszázada teljesen hamis elképzelés él az Isteniről és az ördögiről. A kultúra és a vallás világában csak kettősséget akarnak látni: Istent és az ördögöt, ugyanakkor ezzel, ahogy Rudolf Steiner mondja: „valójában nem tettek kevesebbet, mint azt, hogy az igazán istenit kitalálták a tudatból, és a luciferi princípiumot illettik isteni névvel... az ahrimánit luciferi minőségekkel ruházzák fel...

Az emberek azt gondolják, hogy az olyan szembeállításban, mint ami Milton »Elveszett paradicsom« c. és Klopstock »Messiás« c. művében szerepel, isteni és pokol-elemekkel van dolguk, de a valóságban luciferi és ahrimáni elemekkel.... Az emberiség általános tudatába beköltözött a kettősség téves eszméje, és kiszorult belőle a hármasság igazsága.”. „Mindazt, ami ebben a téveszmében működik, lényegében az ahrimáni befolyás hozta létre, az a befolyás, ami majd egyszer Ahrimán inkarnációjában koncentrálni fog.” (uo. 1919. 11. 21. 18-19., 22. o.)

A politikával foglalkozó vagy a politikáról csak elgondolkozó nem az általános kultúra kontextusán kívül gondolkodik. Az a kultúra, mivel nem szívja magába a szellemi tudást, az egységes érzelmi-érzékeletti valóság ismeretét, minden jelenségében a luciferi és ahrimáni lények által terelődik olyan útra, ahol csak pusztulás és halál vár rá. Az antropozófiai metodológiának az egyik alapvetése ez a kulturologia és a politológia területén. A másik pedig az *emberi gondolkodás valóságának* az elismerésében áll. Különösen az új időkben, amikor az ember eljutott oda, hogy individuális szabadsággal rendelkezzen, a magasabb szellemi lények abból merítik a fejlődési célokat, hogy mit és hogyan gondolnak a földi emberek. A lemaradó szellemi hierarchikus lények is begyűjtik az emberek gondolkodásának és ismereteinek gyümölcseit, de főként a hamisakat, és szembeállítják azokat a normális fejlődésű hierarchikus lények szándékaival. Az ő ilyen munkájuk különösen hatékony. Ha egyszer az összes ember eldöntené, ahogy Rudolf Steiner mondja, hogy nem akarnak magasabb fejlődést, akkor az meg is szakadna.

Különösen napjainkban, amikor a társadalmi életben lépten-nyomon csak a gonoszság különböző formái küzdenek egymással, és mindegyikük megpróbál meggyőzni minket arról, hogy ő a jó, szokatlanul nehéz harcolni a gonosz ellen; ezért az emberek gyakran elfogadhatatlan könnyedséggel döntenek arról, hogy mi a jó. És az is illúzió létrejöttéhez vezet, hogy a gonoszt mindenféle átalakítás nélkül meg lehet semmisíteni. Ez az illúzió annyira erős, hogy az emberek egyszerűen nem engedik eloszlani. Hogy erről meggyőződjünk, vegyünk egy aktuális példát Oroszország legutóbbi eseményei közül – a Krím Oroszország többi részéhez való csatolása. Ezelőtt az esemény előtt a Krím-félszigeten tömeges tüntetések voltak. Ezek egyikén – ez Szimferopolban történt – látni lehetett (a televízióban mutatták), hogy az előtérben egy idős asszony Sztálin portréját tartja a kezében. Egyenesen a tv-kamerák előtt állt, és senki: sem a nagygyűlés szervezői, sem a résztvevők nem kérték, hogy tegye el ezt a portrét. Továbbá mindenütt szovjet zászlók lobognak sarlóval és kalapáccsal, a Lenin-emlékművek ledöntésére tett kísérleteket ruszofóbiának nyilvánítják, stb. A tömeg-média így próbálja a tömeg-tudatba azt a hitet sulykolni, hogy a Krím és egész Ukrajna Oroszországhoz való visszatérése a „megmentő” sztálini rendszerhez való visszatérést jelenti, és hogy nincs más út egy szebb jövő felé. És most válaszoljunk erre a kérdésre: hol van a gonosszal harcoló jó?

* * *

Az antropozófus történelmi szimptomatológiát lehet politológiának érteni, de olyan feltételek mellett, hogy a politológia törekedni fog a valóság mindkét részét megismerni, bár a politológia még ebben az esetben is a „történelmi szimptomatológia” fogalmának bizonyos szűkítését jelentené. Ez azonban a megismerés gyakorlati céljait szem előtt tartva megtehető. A politológia a szimptomatológia egyik kivetülése, és képes megkönnyíteni annak elsajátítását. A modern világban a politológiában két iránnyal, sőt két típussal van dolgunk. Az egyik – határtalanul exoterikus, teljesen külsődleges politológia, ami naponta újságok, folyóiratok és televízióadások tízezreit tölti meg, Magára a tömeg-olvasóra számít, aki ezt absztrakt elmével fogadja be, ami elementáris szimpátiák és antipátiák által irányított, melyeket ugyanez a politika ültet el benne. Benne minden a rajongásra apellál. Nem célja a tájékoztatás. Célja a tudat manipulálása, és hogy elfedje az események igazi menetét és értelmét. Nem túlzás azt mondani, hogy a világon minden tömeg-média az agyak folyamatos és totális atmoszférájával foglalkozik, és kis

csoportoknak a lakosság széles tömegei felett való uralmának effektív szere. Ezek egyszerűen a tények, és konstatálva ezeket nem politikai kritikával foglalkozunk, csak jellemezzük a leírt jelenséget.

A tömeg-média különösen a XIX. század végétől kezdve vált ilyenné, mivel éppen akkor kezdődött az emberiség civilizált részében az öntudat erős növekedése és bizonyos erőknek valamit lépniük kellett, hogy megőrizzék a hatalmat felettük. Tudjuk az Antropozófiából, hogy 1879-ben kezdődött Michael Arkangyal vezetésének korszaka, és hogy ahrimáni lények seregei lettek Michael által a földre buktatva, és ezek a földi emberek között jelentek meg. Annak érdekében, hogy fejlődésüket ahrimáni céljaik érdekében eltorzítsák, úgymond felkorbácsolták a sajtót. Ezért Rudolf Steiner már a XX. század első negyedében kezdett beszélni az „újságírás fekete mágiájáról”. Az újságírás a legelvetemültebb módon kezdte torzítani az emberek összes szociális viszonyát. Most pedig, a mi időnkben, ez minden mértéket meghalad. És az emberek nagyon is tisztában vannak ezzel, amit például az együttérzés gyakori hiánya is bizonyít, amikor újságírókat ölnek meg egyes politikai harcok során.

Lényegét tekintve az exoterikus politológia eredendően materialista. Azt sugallja az embereknek, hogy az életükben minden teljesen „e világi”, vagyis a világban folyó bármely harcban nem hat semmiféle törvényszerűség, minden véletlenszerű, minden az egyes emberek jellegétől függ, az ő szubjektív motivációjuktól, a becsvágyuktól, a gazdagságra, hatalomra való törekvésüktől. Minden, ami ebben a politológiában van, kimerül közvetlenül az adottban. Például, ahogy Majakovszkij tanította, véletlenül „egy Lenin nevű hétköznapi fiú született Szimbirszk mélyében”, felnőtt, és hamar rájött, hogy milyen társadalmi igazságtalanság uralkodik Oroszországban, és ezt mondta: „A hatalom egy fal, de düledezik, bökd bele az ujjad, és szétesik” – bele is bökdösött, és az valóban szétesett. És ez minden! És nem kell okoskodni, keresve az októberi puccs hátterét! Igen, van még ott valami fejlődési dialektika, az egyik osztály tagadja a másikat, ezt egészen a gyilkosságig viszi, de mindez csak a „teoretikusok” dolga, és általában véve erről beszélni már a múlté.

Még egy példa: hogyan értsük azt a zűrzavart, amit az USA okoz ma a világban? „Cherche la petroleum” – tanácsolja Nyikolaj Sztarikov történész, és meg fogod érteni a többi részét annak, ami ma a világban történik. Az energiaforrások utáni hajszja megmagyarázza a kapzsi kapitalizmus minden mesterkedését! - Ez nem kulcs, hanem egy álkulcs a világpolitika megértéséhez. Ebben a példában azonban az összeesküvés-elmélet, a konspirológia kezdeteit látjuk.

A konspirológia a politológia másik fajtája. Fél-exoterikus. Benne a politikai élet külső eseményei természetének magyarázatára törekedve próbálnak behatolni a kulisszák mögé. Ott különböző fajta politikai, gazdasági és más csoportosulások összeesküvéseit találják. Az ilyen politológiában semmilyen szokatlan nincsen. Régóta és sokaknak ismert a titkos diplomácia léte. És ha az létezik, akkor miért ne létezhetnének meghatározott csoportosulások titkos összeesküvései? És ha ezek érdekei ütköznek, akkor természetes, hogy harcolniuk kell egymás ellen. Annál sikeresebb ez a harc, minél rejtettebb a nyilvánosság elől, a maffia-háborúk stb. mintájára.

A konspirológia törekszik, hogy részlegesen ... nem, nem a történelmi, hanem a tisztán politikai szimptomatológia szellemében fejeződjön ki. Ezért míg az exoterikus politológiából semmilyen tudásra sem lehet szert tenni a világban végbemenő dolgok értelméről, addig a konspiratív kutatásokból erről valamit meg lehet tudni. Igaz, a konspirológia a tudati manipuláció eszköze, és még veszélyesebb is, mint a politológia első típusa, mivel az individualizáltabb elmének ad táplálékot. Elfogni „a kiválasztottakat is”, ahogy az Evangéliumban áll – ez a célja. Egy példán illusztráljuk, hogyan is történik ez. A politológia első típusa arra épül, hogy a világban a tudatnak semmiféle manipulációja nem létezik, legalábbis ezzel nem foglalkozik a „demokratikus” sajtó. De íme egy ismert, és kétségtelenül éles eszű konspirológus, Szergej Kara-Murza, egy terjedelmes művet publikál, melynek címe: „A tudat manipulálása”. Ebben, ahogy a költő fogalmazott, „finoman és áthatóan”, professzionálisan feltárja, leírja és leleplezi a

különböző módszereket és formákat, melyekkel valóban manipulálják a tömegek tudatát, amelyekhez bizonyos világhatalmak folyamodnak. És azt mondja, hogy a könyvet megelőzési célból írta, hogy megtanítsa az embereket védekezni ezektől a manipulációktól. Ugyanakkor a könyvet olvasva észre lehet venni, hogy ő mindezt *az olvasó tudatának manipulálása céljából teszi, de a saját ideológiája javára*, ami nála szovjet-párti, ő a sztálinizmus újjáélesztésével szimpatizál.

A konspirológiával való foglalkozás az aknamezőn való járással hasonlítható össze, ahol a fűben és a bozótban bárhol felrobbanhat egy ideológiai akna, és elpusztíthatja az ember születő egészséges gondolatát. És mégis, csak a konspirológusok kutatásaiból lehet valamit megtudni a világ politikai életének háttéréről, mely világban egész népek és az egész emberiség számára sorsdöntő események zajlanak.

Az egyetemes exoterikus sajtó a konspirológiával kibékíthetetlen harcot vív, mégpedig azért, mert az nem ritkán felemeli a „szőnyeget”, amely alatt az „oroszlánok” kegyetlen titkos háborúja zajlik. Azt állítják, hogy az „összeesküvés-elmélet” az üldözési mánia generálja, és ez egyszerűen „paranoia”. Ezt a szót varázsigeként ismétlik, hogy elriasszák az embereket attól, hogy egyáltalán a kezükbe vegyék a konspirológusok írásait, továbbá hogy lejárassák és megfélemlítsék magukat a szerzőket. És ez hat. Sokan közülük, még mielőtt bármit is mondanak, hosszan esküdznek, hogy ők nem konspirológusok.

De szerintünk az „összeesküvés-elmélet” nem kitaláció, és semmiképpen sem üldözési mánia. A valóságból vették. De még maguk a konspirológusok között is szokatlanul szűk látókörű, dogmatikus az összeesküvés-elmélet. Azonkívül, ha az összeesküvés létezik is, az elmélete egyelőre egyszerűen nincs megalkotva. Az egész csak az egyes tényeknek, a konfrontáció egyéni megnyilvánulásainak a leírására, és gyakran a két világerő: a jezsuita rend által vezetett politizált katolicizmus és az egyetemes szabadkőművesség együttes fellépésének leírására megy ki. Hogy honnan jött ez az konfrontáció, miért hatnak gyakran kölcsönösen ezek az erők, mi a lényegük a hatalomvágyon kívül, és honnan jött maga ez a mértéktelen szomjúság – az összeesküvés-elméletekből nem lehet megtudni.

Erről csak a Szellemtudományból lehet tudni, mivel az feltárja a normális fejlődésű isteni Hierarchiákkal való globális, kozmikus szembenállást, amely a Hierarchiáknak a lemaradó részétől jön, amelyik az ember kárán akarja az elmulasztottat pótolni. Ugyanakkor az Antropozófia azt is megmagyarázza, hogy ez a rész miért és milyen célból maradt le.

Ez a kezdeti szembenállás vetítődik ki a földi emberiség történelmi, szociális, politikai sőt egyáltalán minden viszonyára. És maga az ember ennek az szembenállásnak egy különösen fontos láncszeme. Ez a kozmikus háború az emberért és az embernek köszönhetően zajlik. Ezek a valódi „összeesküvés-elmélet” kiindulópontjai.

Ezt a témát már sokszor érintettük munkáinkban, „Az antropozófia a modern kor okkult-politikai áramlatainak keresztezésében”, a „Makrokozmosz és mikrokozmosz” 2. kötetében. Az ott elmondottakat újramondani nincs értelme. Az érdeklődő olvasó maga el tudja ezt olvasni. (Az érdektelennel kapcsolatban pedig mi magunk sem vagyunk különösebben érdekeltek.)

Zárásként még megjegyezzük, hogy a földi világhatalmak központjaiban van egy mag, ami olyan egyénekből áll, akik többé-kevésbé tudatában vannak az evolúció normális menetével szemben ellenséges érzékfeletti erőkkel való kapcsolatuknak. Ezért a nagy világpolitika okkult. Tudásának és erejének sokaságát az érzékfelettiből meríti, jórészt a fizikai alatti, az érzéki alatti világból. Magától értetődő, hogy lehetetlen ezt így egyszerűen elmondani a széles tömegeknek, akik a materializmus vagy a luciferizált vallásosság szellemében nevelkedtek. És amikor az összeesküvés-elméletek hívei mégis megpróbálkoznak ezzel, az egyházi obskurantizmus hangja rögtön felcsendül.

De amikor a világhatalom okkult-politikai központjairól az Antropozófia beszél, akkor ez elé helyezi az érzékfeletti valóságról való tanítást, a földi fenomenológiának a szellemi kozmoszal és még sok mással való kapcsolatát. Ennek megismerése feltétlenül szükséges minden olyan ember számára, aki a történelmi szimptomatológia módszertanát el akarja sajátítani. Az ehhez vezető út az Antropozófia általános módszertanán keresztül vezet. Ennek elsajátítása pedig ez ember egyik fundamentális feladata a tudati lélek korában.

Az antropozófia, tanítást adva az egységes valóság kettős, érzéki-érzékfeletti jellegéről, tartalmazza a politológia módszertani alapjait. Ezekkel rendelkezni mindenki tud, aki a jelenségeket képes megfigyelni, a tünetek alapján felismeri azt a tevékenységet, melynek az a célja, hogy az emberiség fejlődését hamis utakra vezesse. Ez a tevékenység a világ bármely részén is valósul meg, az egész emberiség sorsát, és következésképpen kivétel nélkül minden ember sorsát befolyásolja.

A tudati lélek, amely az embert arra ébreszti, hogy kiterjessze saját külön érdekét az egész emberiség érdekeire, arra készíti, hogy törekedjen megérteni, merre irányítják a világerők és mindenekelőtt az érzékfeletti világerők a fejlődés menetét. Ez a megértés egyszerűen emberi kötelezettség, és ahhoz, hogy megfelelően teljesítsük, minden erőnkől meg kell próbálnunk felülemelkedni a kicsinyes szenvedélyeken, az egoizmuson, a szimpátiákon és antipátiákon, a kedvenc véleményeken, a becsvágyon stb.

* * *

Az antropozófus a politikában csak addig megy el, hogy jellemezze a jelenségeket, és nem törekszik arra, hogy morálisan értékelje azokat. Célja a lehető legobjektívebb megismerés. *Nem harcra, hanem igazságra törekszik, nem forradalomra, hanem fejlődésre.*

II. Földi és égi Oroszország

Most fogjunk hozzá annak vizsgálatához, ami valójában az esszénk tartalma. Ugyanakkor itt is, a korábban mondottak kiegészítéseként, egyfajta metodológiai bevezetésként szükséges lesz arról beszélni, hogy a történelmi szimptomatológia módszere, legalábbis fő vonásokban, csak akkor lesz érthető, ha az olvasónak ismerete van Rudolf Steiner szellemtudománya általános metodológiájának alapprincípiumairól. Vizsgálatunk egy meghatározott előkészületet igényel az olvasótól, ami elsősorban azért szükséges, hogy elfogulatlanul tudjon hozzá viszonyulni, és nem triviális megértéssel, ami különösen fontos a kérdéssel kapcsolatos szélsőséges érzelmi viszonyt figyelembe véve, amely nem csak Oroszországra, hanem az egész világra is jellemző. A kérdést antropozófiai szemszögből próbáljuk tanulmányozni.

Hogy mi is a történelmi szimptomatológia módszere az általános antropozófiai metodológián belül, csak ennek megértése képes megóvni az olvasót attól, hogy amiről a továbbiakban szó lesz, egyszerű politikai vizsgálatnak érzékelje, még ha egy olyan kérdésnek is szenteljük, ami a végletekig át van politizálva. Aki számára ez a feltétel nem teljesíthető, jobb ha nem olvassa tovább, amit itt megvitattunk.

Ugyanakkor azokat az embereket is, akik érintettek a Szellemtudomány tanulmányozásában, még egyszer emlékeztetni kell arra, hogy a szellemtudomány fő célja a megismerés, és hogy ennek objektív megvalósításához a megismerés tárgyára vonatkozó mindenféle szimpátiáról és antipátiáról le kell mondani, bármi legyen is az. A megismerésnek az Énből kell kiindulnia, semleges helyzetbe hozva minden részrehajlást, előítéletet, preferenciát stb. Az akaratot ezekhez adva nem az objektíven létező fenoméneket ismerjük meg, hanem csak a hozzá való személyes viszonyunkat, és ily módon az igazsággal ellentétes irányban fogunk haladni.

Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a valódi antropozófusok, vagyis azok, akik az érzékfeletti világ tudósaivá is akarnak válni, általában nem foglalkoznak politikával. Számukra idegen bármely párt, politikai irányzat ideológiája, amely már az egyoldalú irányultsága miatt is hamis. Idegen számukra bármilyen csoportos meggyőződés és hangulat, csoportos egoizmus, csoporttudat akarátának való önátadás, legyen az akár internacionalista, akár nemzeti, akár nacionalista vagy bármi más – egyszóval minden, ami nélkül nincs politika ennek a szónak az általánosan elfogadott értelmében.

Annak számára, aki belépett Rudolf Steiner Szellemtudományába, a megismerés kötelesség. És nincs a tudásnak olyan területe, amitől elfordulna csak azért, mert azt valaki úgy bélyegezte meg, hogy „reakciós”, „nem hazafias”, „nem demokratikus”, „a humanizmus szellemétől idegen”, „hamisan liberális”, „nem egyeztethető össze egy tisztességes ember állampolgári helyzetével”, „ellenséges a hazaszeretettel”, stb.

Minden ilyen érv végül is csak olyan trükk, amit a pártok, világnézetek használnak a tömegek tudatának megszerzéséért folytatott harcban. Maguknak a pártoknak a központjaiban az illetékes szakértők minden, a világban végbemenő dolgot tanulmányoznak, hogy hatékonyan tudjanak benne *cselekedni*, míg az úgynevezett "jóakarátú" embereket arra ösztönzik, hogy gondolkodás nélkül cselekedjenek idegen akaratok érdekei szerint, azokat sajátjuknak tekintve.

Az antropozófus is arra törekszik, hogy mindent megismerjen, elutasítja a megismerés bármely tabuját, de valójában korlátozódik is a megismerésre, ami ugyanakkor nem jelenti azt, hogy tétlen marad. Nem, csupán tevékenységének más a jellege. *Lényegi jelleget törekszik neki adni*, de ez a fajta tevékenység idegen a világ számára (Alá kell húznunk: törekszik – amiből egyáltalán nem következik, hogy mindenkinél és mindig sikerül is ez; ezért az Antropozófiában egyáltalán nem engedhető meg a dogmatizmus). Az antropozófus megismerése gyümölcseit az isteni hierarchikus lények szellemi világának, a Népszellemeink, a történelmi korok Szellemeinek, az egész emberiség Szellemének „belátására” bizza. Szereti az országot, a népet, melynek közegébe karmája következtében testet öltött, de mint valódi keresztény, internacionalista, arra törekszik, hogy korunk szellemének, Michael Arkangyalnak a szolgálatába álljon. És ez a törekvés benne nem absztrakt, hanem teljesen konkrét. Annak megértéséből indul ki, ami mindenki számára elérhető, hogy Krisztus minden emberhez eljött, hogy minden ember egyformán drága Neki. És durván hazudik mindenki, aki Krisztusnak egy adott nép iránti elkötelezettségéről beszél.

Az antropozófus módon történő megismerés, különösen a szociális-politikai szférában, tartózkodik a morális ítélettől, megőrizve a jó és a gonosz természetének megismerésében a manicheista princípiumhoz való hűséget, ezek megismerésében a lehető legnagyobb elfogulatlanságra van szüksége. És megismerni ezeket *csak a földi szintű fenomenológiától a szellemi szintű ősfenomenológiához való felemelkedéssel lehet, mert ott gyökerezik mindannak az ősoka, ami velünk a földön történik.*

Megőrizni a megismerés mindezen princípiumához való hűséget, az okkult-politológiai fenomenológia területére lépve, különösen pedig a mi időnkben, és különösen a ma Ukrajnában zajló események kérdésében, amikor minden nemzeti és politikai preferencia a végsőkig hevült, amikor egymással szemben nem szimpátia és antipátia áll, hanem a szeretet és a gyűlölet, vagy akárcsak két gyűlölet – ilyen körülmények között valószínűleg csak kevés olvasó tudja megőrizni a nyugodt objektivitást.

De mindazonáltal még annál nagyobb értéket képvisel majd: értéket abban, hogy a korunkban különösen veszélyes jelleget öltő gonoszt a jó erőivé alakítja át, melyek képesek megóvni civilizációnkat a végső összeomlástól.

Hiszen ami előttünk kibontakozik, az nem egy helyi, hanem egy világtörténelmi jelentőségű esemény. Ha elzárkózunk attól, hogy a megjelölt fényben ismerjük meg, az egyszerűen a gonosz erőivel szembeni kapitulációt jelentené.

* * *

Amikor felhívjuk az olvasót arra, hogy őrizze meg a megismerés antropozófiai princípiumaihoz való hűséget, egyáltalán nem tartunk igényt arra, hogy minden általunk kifejtett dolgot apelláta nélkül fogadjon el. Sőt, inkább abban vagyunk érdekeltek, hogy az olvasó kezdetben kételkedjen, és hogy mindezt saját maga akarja tanulmányozni, kutatni. Az olvasónak csupán egy személy egyéni tekintetét kínálja napjaink rendkívül aktuális eseményeire. Ezeknek az értelme szokatlanul mély, és még csak gondolni sem lehet, hogy valaki egymagában, egy cikkben kimerítő módon feltárhatja. Magunkról csak azt mondhatjuk, hogy amit bemutatunk, azt, ahogy mondani szokták, nem a „semmiből vettük”, hogy mögötte az Antropozófiának, és különösen az Antropozófia metodológiájának több évtizedes intenzív tanulmányozása áll. Erre építve tehát azt javasoljuk, hogy az ukrajnai eseményeket (és nemcsak az ukrajnaiakat) két nézőpontból vegyük szemügyre: külső, tisztán politikai, és ezoterikus, szellemi-szociális vagy okkult-politikai nézőpontból. Az ilyen megközelítés lehetővé teszi számunkra, hogy az események fenomenológiájától felemelkedjünk az ösfenomenológiáig, vagyis *az ezeket előidéző különféle, főként érzékfeletti típusú törvényszerűségek komplexumáig*, melyek ismerete nélkül még közelíteni sem tudunk a megértésük felé.

És most fordítsuk a figyelmünket elsősorban arra, ami különösen a szembetűnő, amikor olvassuk az újságokat és nézzük a tévéműsorokat. Először is, nyilvánvalóvá válik, hogy ezek mennyire élezik Oroszországnak a Nyugathoz való viszonyát. Azt feltételezik, hogy egy új hidegháború kezdődik. Sőt, eközben egy hatalmas szembenállás nő a Kelet és a Nyugat között. Ezek az események bizonyos esetekben elraktározzák, más esetekben pedig már *működésbe hozzák* a népek közötti sőt faji kapcsolatok már korábban korábban megalapozott hosszú távú, messzemenő tendenciáit.

Kell-e mondanunk, hogy eközben mennyire bonyolulttá válik Oroszország helyzete a világban! A peresztrojka, bizonyos szabadságot adva az országnak, gazdaságilag, ahogy mondani szokták, a sárga földig lehúzta. A társadalmi élet stagnálása, a morális relativizmus növekedése azzal fenyeget, hogy valami új, igazság szerint ijesztő minőségbe fejlődik. Úgy tűnik, valami mással kell kezdeni Oroszországban is, Ukrajnában is: a korrupció elleni harccal, a jog intézményének helyreállításával, a ránk kényszerített kapitalizmus abszolút vad formájának megfékezésével, ami még annál is rosszabb, mint az, amit Marx kritizált.

Az ukrajnai eseményeket igazság szerint nem Oroszország kezdte. Oroszországot csak odaállították. Ezek az események nem mást jelentenek, mint a világban már jól ismert „narancsos forradalom” forgatókönyvének megismétlését. Ilyen forradalmak végbementek már a cunamihoz hasonlóan Afrika északi részén, átterjedtek a Közel-Keletre, és egyikük már magában Ukrajnában is megjelent. És ennek ismétlődése most már nem csupán a hivatalban lévő elnök megdöntését, elűzését jelentette. Hiszen ő nem „diktátor” volt, demokratikus úton lett megválasztva – általános választás útján. Azt a kérdést, hogy ő emberként milyen, teljesen száműzhetjük. Mindenesetre nem rosszabb és nem jobb a világ többi elnökénél. Az elnöki hatalmának idejét alkotmány, törvény által korlátozta, és nem állt szándékában ezt a törvényt megszegni. Miért nem várták meg a határidő lejártát, hogy addig is, megint csak az alkotmánnyal összhangban, megpróbáljanak más, méltóbb jelölteket felkészíteni és a hatalomra jelölni? – Nagyjából így kellene érvelnünk a politikai korrektség ma nemzetközileg elfogadott demokratikus elvei szerint. Arra, hogy ezek az elvek csak politikai manőverek, egyelőre nem gondolunk.

De a „forradalom” végbement. Az újabb „demokrácia” fellázadt a régi, még Jelcinig visszanyúló „demokrácia” ellen. Az ország tulajdonképpen hatalom nélkül maradt, nemzeti ellentétekkel sújtva, miközben még kétségbeesettebb szükséghelyzetbe került. Ezek az ellentétek pedig nagyon régiek és teljesen kibékíthetetlenek. Az ország nyugati fele Nyugat-Európa-hoz húz, az EU-hoz, a NATO-hoz. És éppen ez radikálisan megváltoztatta Ukrajna Oroszországhoz való viszonyát. Korábban Oroszország sosem hagyott fel azzal a reménnyel, hogy Ukrajna előbb vagy utóbb mégis egyesül vele. És amikor ez a remény kezdett komolyan összeomlani, felmerült a kérdés: mi legyen a Krímmel? Ez a kérdés nem annyira területi vagy nemzeti, mint inkább stratégiai, mivel a Krím Oroszország számára mindig a legkényelmesebb kijárat volt nem csupán a Fekete-tengerre, hanem a Földközi-tengerre és az Atlanti óceánra és általában a világ-óceánra. Az állam szempontjából az ilyen fajta kérdések létfontosságúak, és egyelőre nem lehet „válogatás nélküli” pacifizmus szempontjából megítélni.

Továbbá, már csak a történelem tényei alapján is el kell ismerni, hogy a Krím Oroszország, mint Nagy-Oroszország (Великороссия-Velikorosszija) része (Ukrajna azonban tisztán területi értelemben Kis-Oroszország (Малороссия-Malorosszija), és éppen ebben az értelemben keletkeztek ezek az elnevezések). 1954-ben Hruscsov, a sztálini klikkben nevelkedett bolsevik diktátor egyszerűen fogta, és átadta a Krím-félszigetet az Ukrán SZSZK-nak (ami melleleg már nem létezik) – odaajándékozta! De maga ez az USZSZK is annak az eredménye, hogy a „proletariátus diktátorai” teljesen önkényesen feldarabolták Oroszország területét, mondván feltételesen, „föderatív köztársaságokra”. Az a benyomás alakul ki, hogy ezek a diktátorok már tudtak valamit arról, hogy minek kell kitörnie kitörni 1991-ben és 2014-ben. De ez a kérdés már túllép e cikk keretein.

Akik Kijevben most uralkodni akarnak, kijelentik: „A Krím ukrán volt, van és lesz!”. Igen, az volt. De meddig? Hatvan évig. És kié volt azt megelőzően? – az oroszoké. És mennyi ideig? 1783-tól kezdve, vagyis 230 évig. Egy spekulatív kritikus itt felkiált: És kié volt még korábban? Milyen jogon vette el Törökországtól? – Ugyanazon a jogon, ami alapján az angolszászok belakták az indiánokhoz tartozó észak-amerikai kontinenst, ami alapján a nagy népvándorlás során különböző törzsek érkeztek Európába, és telepedtek le a keltákhoz tartozó földeken stb. Volt a *nemzeti államok kialakulásának* a kora. Most ez a történelemnek egy egyszerűen megvalósult ténye, már befejeződött. És nem szabad a nemzetközi jogról ítéletet mondani annak az időnek a szokásai alapján. És habár a terület elfoglalása, elvétele ma is folytatódik, ugyanakkor ez már bűncselekménynek számít. Rudolf Steiner e kérdéssel kapcsolatos nézetét a kettős, érzéki-érzékfeletti valóság szemszögéből a következőképpen fejt ki: az európai államok határai „az évszázadok során alakultak ki, és ezt a történelemben lehet tanulmányozni. És ha elfogulatlanul vizsgáljuk a történelmet, látni fogjuk, hogy ezek az államok, Nagy-Oroszországtól a legkisebb képződményekig, a krisztusi felfogás hatása alatt keletkeztek, amilyenként az Európában az úgynevezett népvándorlás idején, a Római Birodalom bukása idején kialakult és elterjedt.” És tovább, a mai korokra áttérve, Rudolf Steiner még azt mondja, hogy az 1914-es háború után felállított határok természetellenesek és a jövőben nem fognak fennmaradni (GA196, 1920. 2. 06. 153.o.). Ugyanezt kell elmondani az 1917. év, az 1939. év, az 1945. év, és az 1991. év határaitól, aminek megértéséhez még a népek érzékfeletti vezetőiről, a Népszellemekről való ismeretre is fel kell hívni a figyelmet, amit a következőkben meg is teszünk.

A mai korban értelmetlen arra apellálni, hogy valamikor a Krím a krími kánhoz tartozott (még korábban szkíták éltek ott, sőt valaha neander-völgyiek és cro-magnoniak). Végezetül, nem szabad arra sem gondolni, hogy Ukrajna vissza akarta adni a Krímet Törökországnak vagy a krími kánnak, aki már nem létezik. És ha hipotetikusan ezt elképzeljük, akkor a Krím tulajdonlására nemcsak Törökország, hanem Görögország is bejelenthetné az igényét, beavatkoznának a genovaiak és a gótok leszármazottjai is, majd ha végül bebizonyosodna, hogy a szkíták a szlávok ősei, akkor a Krím egy nagyon régi törvény alapján úgyszólván Oroszországhoz kerülne. Az egyedül logikus ellenvetést Kijev Moszkvának csak akkor

tehetné, ha ezt mondaná: miért foglaljátok el Kelet-Poroszországot, amelyik sosem tartozott hozzátok, és nekünk a Krímet elfoglalni nem engeditek meg? Kritizáljátok az USA-t a kettős mérce miatt, de azok nálatok is ugyanolyan kettősek!

És egy ilyen úgymond „lapra” Moszkvának nem lenne mit tennie. A kártya képe itt teljesen helyénvaló, mivel minden, amivel az emberek a modern világpolitikában foglalkoznak, egy kártyajáték, végső soron egy tisztességtelen, szélhámos játék. És ha Kijev ilyen kifogást emelt volna, akkor az egész világ a kezét lengette volna (és magában Németországban is „politikailag inkorrektnek” nevezték volna az ilyen lépést).

Most forduljunk máshová. Kérdezzük meg magunkat: miért szükséges a mai „narancsos forradalom” Kijevben a Nyugatnak, elsősorban az USA-nak? Nyugat-Európa számára teljesen nyilvánvalóan szükségtelen, és Európa csak Amerika nyomása alatt protestál. De az USA-nak nagyon is szükséges. Ki az a világban, aki ma nem tud és nem beszél az USA nehéz, tényszerűen kilátástalan pénzügyi helyzetéről? Kötelezettségei teljesen kifizethetetlenekké váltak. A világhegemónia presztízse süllyed, mivel a világot már nincs mivel ijesztgetni. A „világterrorizmus” eddig nagy segítséget jelentett, de az emberek egyre többet beszélnek annak valódi eredetéről. Európát egy új orosz fenyegetéssel megijeszteni már egészen más dolog lenne! Az önfenntartás ösztöne mindenkit elhallgattatna; testőrökre lenne szükségük, a testőröknek pedig fizetni kell, és jobb, ha a régi adósságaikról nem kérdezősködünk. És Európa máris ilyen helyzetbe került: Oroszország és a NATO együttműködése megszűnt, és ezzel széles kapu nyílt a fegyverkezés növelése előtt, stb.

Az USA hatalmas szerepe az ukrajnai eseményekben annyira nyilvánvaló, hogy erről beszélni sem fogunk. A „narancsos (virágos) forradalmak” általában a globális világterv megvalósításának új módszereivé váltak az egységes, minden embert magába foglaló egyetemes állam létrehozására. Ehhez minden államban meg kell semmisíteni a hatalom meglévő intézményeit, amelyek az egységállam régi elvén alapulnak. Minden országban a kívülről irányított permanens káosz állapotának kell uralkodnia, amíg végül minden ismét egyesítve nem lesz egy egységes, bolygószintű államba.

Tehát semmi természetes sincsen a „narancsos forradalmakban”. És itt még szükséges megérteni, hogy a modern világban, abban az állapotban, ahová az emberiség lecsúszott, semmiféle természetes tömeges tiltakozás sem lehetséges. Az egyes emberekben ez megérhet, de az egyes emberek el vannak különülve, senki sem tudja, hányan vannak (az a sajtó határozza meg ennek ismeretét, amelyik mind a nagy hatalom egyik vagy másik központját szolgálja). A tiltakozáshoz vezető szükséges, és egyszerűen a népből megjelennie nincs ma esélye. De ha szükséges, akkor tiltakozást bármiből tudnak csinálni, és arra bármennyi, látszólag őszintén felháborodott embert összegyűjteni. Ezek mennyisége – tisztán pénzügyi kérdés. A forradalom nagyon sokba kerül. Ha több pénzt gyűjtenek össze, mint amit valaki más képes a forradalomra összegyűjteni, akkor lehet a forradalmat békés úton semlegesíteni, például a regnáló hatalom „híveinek” erőteljesebb tömegtüntetéseivel.

Ily módon, Ukrajnában az események politikai szempontból művi úton lettek előidézve, és ugyanez a helyzet a legtüzesebb [sírije/щырие] nacionalisták fellépésével is. Ugyanakkor ebben még nincs benne a történelem teljes igazsága. Nagy világpolitikai manipulációk nem indulnak el anélkül, hogy számba ne vennék az objektumaikban már meglévő mély ellentmondásokat. És ebből a nézőpontból annak az oka, ami most zajlik Ukrajnában, tartalmaz valami természeteset is, mégpedig: Ukrajna mai lakosságának a nyugati és keleti része között fennálló ellentétet, mely részek nem természetes, történelmileg alakult körülmények, hanem csak politikai manipuláció miatt kerültek össze.

Itt számot kell adni a következőkben. A népek egyesülésének folyamata magától történik, de még évszázadokig fog tartani, és a kulturális kapcsolatok területén kell elkezdődnie, az emberek állandóan

bővülő, akadály nélküli érintkezésével, továbbá a gazdasági, kereskedelmi kapcsolatok területén. Nagyon jelentősek, evolúciósan meghatározottak a népek közötti különbségek. Ezek a különbségek az egyetemes kulturális és történelmi fejlődés során a különböző népek által elvégzendő feladatok sokfélesége miatt alakultak ki. Ezeket a feladatokat magas szellemi vezetők, az Arkangyalok hierarchiájának lényei pecsételték a népekbe.

A szláv törzsek még nemzetként való létrejöttük hajnalán kezdték megtapasztalni magukon a különböző Arkangyalok tevékenységét, akik a felettük álló Hierarchiáktól azt a feladatot kapták, hogy a különböző törzsek anyagából népeket hozzanak létre, hogy a fejlődést az ember további individualizációjának igényeihez igazítsák. Az Arkangyalok hatása egészen az emberek fizikai testiségéig érezhető volt. Idővel különféle népi kultúrák alakultak ki, a nyelvek elkülönültek és specifikálódtak, kialakultak a népi jellegek, stb. És most, mielőtt egyesíteni és szétválasztani akarnánk ezeket a különböző népeket, szükséges, hogy helyesen tanulmányozzuk az antropozófiai néprajzot.

Létezik egy bizonyos egység, ami az összes szláv népet egyesíti, ahogy létezik a német fajhoz tartozó népek egysége is. De rendkívül hatalmasak a különbségek is ezen az egységen belül. Ezeket a különbségeket nem lehet leküzdeni, nagyon komolyan kell velük számolni az államok területeinek, határainak politikailag szabdalásánál.

Bizonyos értelemben a világpolitika „földmérői” számolnak ezzel, de sajnos nem a népek érdekei szempontjából, hanem a kárukra. Lehetővé téve 1939-ben, hogy a Szovjetunió nyugati irányban odébb tolja a határait, ezek a „földmérők” tudták, hogy ezzel együtt egy lassú hatású aknát helyeznek el benne, mely maguknak a világevolúciós törvények szerint nem lesz képes megtartani ezeket a területeket. E politika értelmében Oroszországnak megengedték (sőt, megparancsolták, de ez egy másik kérdés), hogy a XIX. században megtartsa magának Lengyelországot, a II. világháború után pedig megszállja Németország egyes részeit stb. A kibékíthetetlen nemzeti ellentét kirobbanása Nyugat-Ukrajna, azaz Galícia és Kelet-Ukrajna között nem más, mint az 1939-ben elhelyezett akna felrobbanása. Az Ukrajna és Oroszország közötti konfliktus egy másfajta akna, amit Trockij és Lenin alatt helyeztek el, és Hruscsov alatt megerősítettek. Ezek olyan aknák, amelyeket arra terveztek, hogy szétszakítsanak egy egységes nemzeti organizmust.

A szláv népek közötti különbségek minden alkalommal megmutatkoznak, amikor őket mondjuk a pánszlávizmus *tisztán politikailag értett* ideológiájának szellemében igyekeznek egyesíteni (vagyis nem a szellemi élet, a kultúra értelmében), vagy ami még durvább, ahogyan ez az I. világháború után történt, amikor a világpolitikai erők akaratából egy új „nép” lett létrehozva: a „csehszlovák”. Ennek a bolsevizmus idején végig kellett léteznie. De semmiféle szimbiózis nem ment végbe. Ahogyan a bolsevizmus elbukott, ez a két nép szétvált. És hála Istennek, ezt ők civilizált módon tették. Egy másik kigondolt népnél, a „jugoszlávnál” ez a folyamat rendkívül tragikusan zajlik. Ukrajna és Galícia esetében egy választás előtt állunk: ez a szétválás a cseh vagy a jugoszláv változat szerint fog megtörténni. Hiszen Galícia korábban, vagyis Sztálin és Hitler előtt sosem tartozott Oroszországhoz. Ausztria-Magyarország része volt, azelőtt pedig a nagy Lengyel-Litván birodalomé, de minden esetben megjelent náluk a szeparatizmus, a törekvés, hogy autonómok legyenek. És ezt nem szabad összehasonlítani, mondjuk, a baszkoknak Spanyolországtól való, Észak-Olaszországnak az ország többi részétől való elszakadási szándékával és hasonló esetekkel (amelyekből manapság sok van). Ezekben a kérdésekben, ha valóban el akarunk bennük igazodni, a népek érzékfeletti szempontjából kell tudnunk ítélni, a kultúrkorszak általános fejlődésén belül az ő valódi feladatuk szempontjából. Ellenkező esetben azt kockáztatjuk, hogy összekeverjük az Arkangyal-Vezetők akarátát a Woodrow Wilson-féle „népek önrendelkezési jogával”, amely által a világ a megalapozatlan szeparatizmus állandóan növekvő káoszába süllyed.

Kelet-Európa szlávsága egy olyan népként formálódott, amely a várakozás hangulatában él. Az ő feladata a modern világban előkészíteni a következő, a 6., a szláv-germán kultúrkorszakot, amikor az egyes ember a következő evolúciós szintre kezd emelkedni, az individuális tudatának egy új formájához. Ez egy nagyon fontos evolúciós szint. Az ember fajspecifikus [csak az emberre, emberi nemre jellemző] metamorfózisát jelenti. Rendelkezik a Szellemmel, a Manasszal, vagyis egy felsőbb tudattal, mint egy teljesen individualizált tudattal.

A nyugati szlávok ezen a hatalmas egyetemes feladaton belül a 6. kultúrkorszak egyfajta előőrsét jelentik. Nekik nem politikailag, hanem kulturálisan, szellemileg kellene összeolvadniuk a nyugat-európai, különösen pedig a közép-európai kultúrával – ami a szláv-germán kultúrkorszak avangárdja, különösen most – impulzusaival, a goetheanizmussal, az Antropozófiával, de természetesen az európai kultúra teljes klasszikus örökségével is, és segíteniük kellene ezeknek az impulzusoknak a jövőbe haladni. „A nyugati szlávság – mondja Rudolf Steiner – más viszonyban áll Nyugat-Európával, mint a keleti. És hacsak ezt nem az egyetemes fejlődés, hanem az angol nyelvű birodalom értelmében gondolják, akkor kívánhatják Lengyelországot Oroszországba betagozni. ... Nem beszélhetek ma a lengyel nép ingatag sorsáról, csak azt akarom elmondani, hogy a lengyel nép szellemi kultúrájának csúcspontja a lengyel messianizmusban – a valóságról mindenki azt gondolhatja, amit akar – azoknak az ideáknak a tartalma, amik a szellemi érzésekben, a szellemi látomásokban gyökereznek, és amelyek arra irányulnak, hogy megadják az emberiségnek a lengyel népi szubsztanciából azt, ami a lengyel messianizmus tartalma. Itt egyfajta gnosztikus elemmel van dolgunk, ami a három lénytag egyikének felel meg, amelyeknek a nyugati szlávokból kell Közép-Európába beáradni. A másik tag a cseheknél van jelen ... ott van a lélek második tagja, ami a szlávságtól Közép-Európába megy. A harmadik tag a déli szlávoknál van. Ez a három lelki tag három kulturális félsziget gyanánt mozog előre, és ezek egyáltalán nem tartoznak a kelet-európai szlávsághoz” (GA174, 1917. 01. 15. 169.o.)

Rudolf Steiner itt egy szokatlanul mélyreható kérdést vet fel a szláv népek keletkezésével kapcsolatban. Ezt nem tudjuk teljes egészében feltárni egy külön esszében. Csak utalunk Rudolf Steiner közléseire, melyekben a háromtagú lélek finnektől általi csoportos megtapasztalása és az országuk földrajzi konfigurációja, a Balti-tenger három öble közötti kapcsolatról beszél (GA 158). A finnektől tapasztalata a háromtagú lélekről a keleti szlávokra is rányomta bélyegét államuk kialakulása során, amiről alább még részletesebben fogunk beszélni. Rudolf Steiner fentebb idézett gondolataiból megismerhetjük a hármas lélek kialakulásának egy másik, keletről nyugatra tartó, a nyugati szlávságban tárgyiasult folyamatát. Itt kétségtelenül a Szellemben háromtagú lélekben való megszületésének előkészítésével van dolgunk. Nincs mit mondani arról, hogy az ilyen munkához mennyire a népek közötti békés, baráti kapcsolatokra, átfogó kölcsönös segítségnyújtásra és együttműködésre van szükség, a nacionalizmusok közötti vad harcok helyett. Ugyanakkor az evolúció normális menetében vannak ellenségek, még kozmikusak is. Ezért megfigyelhető, hogy a népek között csak erősödik az ellenségesség. Különösen könnyű ezt szítani a szlávok körében, akik feladataikból adódóan teljesen *apolitikusak*, sőt *antipolitikusak*, és szokatlanul könnyen manipulálhatók. Az ő kijevi „Majdanuk” ezt meggyőzően alátámasztja, de természetesen nemcsak ez. „Majdanok” és világháborúk korábban is voltak, és fennáll a veszély, hogy még lesznek is.

A szlávokat különösen könnyű politikailag manipulálni, mivel a hatalmas egyetemes feladataik értelmében a politikában lényegében gyerekeknek kell maradniuk. Tudni kell, hogy ez nem hiányosságuk, habár a modern világban véget nem érő sorscsapással jár. Fejlődésüknek különösen ellenjavallt az ahrimanizáció, a materializmusba való belezuhanás. Amikor ilyen történik velük, akkor Nyugat-Európa népeihez válnak hasonlónak, de azoknak a fejlődésben egészen más feladataik vannak – az ő karmájuk, a modern civilizáció különösen nehéz karmája által arra vannak ítélve, hogy anyagi kultúrába, absztrakt racionalitásba süppedjenek. (Az oroszok egyébként mindezt érzik, de félreértik, és dicsekedni kezdenek

az orosz jellem széleskörűségével és kiszámíthatatlanságával, és elítélik az európaiak, ahogy ők vélik, filiszteri, „betűragó” szellemét).

Az európaiak feladata az értelmi, logikus gondolkodás kiélesítése, és ezen az úton igyekeznek az alacsonyabb „énből” a magasabb Én felé emelkedni. (Ez a fejlődésnek olyan szakasza, amit előbb vagy utóbb egyik ember sem kerülhet el). De a szlávok, éppen amiatt, hogy feladatuk a Szellemén birtoklása, már most be kell általa árnyékolódnuk, de nem individuálisan (ezért itt nincs mivel dicsekedni), egyfajta lebegő állapotban kell az anyagi élet felett lenniük, de természetesen anélkül, hogy elveszítenék vele a kapcsolatot. Ehhez nekik az állami élet egy teljesen más struktúrájára van szükségük, egy plasztikusabbra, mint amilyen a materialista kor egységes államának struktúrája. Ezt ők keresik is, harcolnak érte, de kívülről állandóan más irányba irányítják őket, főképpen eltávolítva a valódi szellemiségtől, a spiritualizmustól.

Amikor a materializmus mégis beszipantja a szláv népeket, akkor a Népszellemük ún. doppelgängereinek hatása kezd nőni: úgy az ahrimániaké, mint a polaritás törvénye értelmében a luciferieké is. Ez például a lengyeleket arra készíti, hogy egy hatalmas, „tengertől tengerig” húzódó Lengyelországról álmodjanak, az oroszokat – hogy „szorosokról”, egy „harmadik Rómáról” álmodjanak. A doppelgänger hatására az oroszok *összekeverik az oroszországot a russzicizmussal*, és éppen a russzicizmus szellemében remélik a nyugati, déli és keleti szlávok egyesítését, és hogy ezt ők vezessék, nem megértve, hogy ezzel tönkreteszik azt a küldetésüket, ami a modern kulturális korszak előre vitele a következőhöz, és ez egy nagyon nagy gonoszság. Ez a tragikus és durva téveszme, amelyet egyébként a délszlávok egy része is oszt (napjainkban Szerbiából ez hangzott el: „Kár, hogy nem vagyunk határosak Oroszországgal, az minket is felszabadított volna!”), ez volt az alapja a cári Oroszország egész balkáni politikájának, az I. világháborúban való részvételének; ez a téveszme az alapja a „harmadik Róma” ideológiájának, továbbá az a szándék, hogy elfoglalják Konstantinápolyt és a szorosokat. Ugyanígy a bolsevizmus is egyre inkább a politikai pánszlávizmus, a russzicizmus felé csúszott, egyre inkább nemzeti szocializmussá, vagy inkább nacionalista szocializmussá vált, és már csak ezért is kudarcra volt ítélve. Így nyilvánul meg Oroszország destruktív szelepe Európában. Tragikus téveszméit kihasználva a világpolitika eszközévé, nagy pusztító erejű eszközzé válik, melytől elsősorban a saját népei szenvednek, és ezért csak arra várnak, hogy elhatárolódjanak tőle.

Hogy hogyan működik ma a russzicizmus, azt mutatja az első esszében említett példa – a szimferopoli nagygyűlésre gondolunk, amit a Krímnak az Oroszországhoz való csatolásáért szerveztek, ahol a résztvevők legelső sorában, közvetlenül a televízió-kamerák előtt állt egy idős asszony, a kezében Sztálin portréját tartva. Természetesen ez nem egyedi eset. Ezt a portrét gyakran felvillantják ott, és vele együtt a szovjet zászlót a sarlóval és kalapáccsal. És amikor Ukrajnában lebontják Lenin emlékműveit, azt Moszkvában ruszofóbiának nevezik! Így folyik Oroszországban bármilyen ideológiai eszközt felhasználva a „földrakosság”: a nacionalista bolsevizmus restaurációjának jegyében! Ez pedig azt jelenti, hogy Oroszország szenvedésének vége egyelőre nem látszik. És hogyan ne értenénk meg azokat, akik az ilyen Oroszországtól távol szeretnének maradni?

De mindez csak a felszíne annak, ami végbemegy. És képesnek kell lenni a mélyébe hatolni, hogy érthetővé váljon: mit kell Oroszországnak tennie?

* * *

Ha a világsajtót figyelmesen olvassuk, akkor elég nyilvánvalóan meg lehet benne érezni egyfajta nyugati terv létét, megérezni, hogy a Nyugat, az USA, a kemény szankciókkal való fenyegetés ellenére általában véve még mindig *favorizálja* Ukrajna visszatérését Oroszországhoz, de az 1939-ben elfoglalt területek nélkül. Ne hagyjuk, hogy a szankciók és fenyegetések hangos „dobpergései” elhomályosítsák a

tudatunkat. Ilyen esetben nem lehet ezeket nélkülözni, de fontos, hogy belehallgassunk abba, hogyan szólnak a „dobok”, hasonlítsuk össze ezt a hangzást azzal, amilyen az például a 30-as években volt.

Megértjük, hogy amit most mondunk, az szükségszerűen zavarba ejtő lehet. Valóban: kinek szükséges ez Nyugaton és miért? (A hazafias sajtó csak a haját tépi, hogy bebizonyítsa, milyen mohón, szüntelenül, alattomosan törekszik a Nyugat Oroszország elpusztítására). Hogy eligazodjunk ebben a kérdésben, a politológia egy másik fajtájához kell fordulnunk – a konspirológiához. A mi hozzá való viszonyunkról, és arról, hogy mit értünk alatta, már beszéltünk az első fejezetben, és más munkáinkban is. Akit ez érdekel, ott olvashat erről, például „A makrokozmosz és a mikrokozmosz” III. kötetében.

Az Ukrajnát övező eseményeknek van egy bizonyos háttere, amely időben visszanyúlik. Ezek biztosan nem spontán módon, a korrupcióval, a növekvő szegénységgel, a bűnözés dominanciájával stb. kapcsolatos állítólagos lakossági elégedetlenségből fakadnak. Ezek *tervezettek* voltak, és erről már a 90-es évek elején, a peresztrojka kezdetén könnyen értesülhettünk. Arra a kérdésre: hol és ki által lettek ezek megtervezve? – nem könnyű választ adni, különösen a felkészületlen olvasónak. Ezért előzetesen ezt mondjuk: ezeket abban az okkult-politikai hatalmi központban tervezték meg, amely a külső események kulisszái mögött tevékenykedve olyan hatalomra tett szert, hogy képes a történelem menetét maga megtervezni, saját ellenőrzése alá vonva annak lefolyását. Nevezzük ezt az erőt „a szürkület társaságának”. A terv először akkor valósult meg, amikor Hruscsov átadta a Krímet Ukrajnának. Igazából ez a „danunak ajándéka” (trójai faló) volt. És ez egyidejűleg a *peresztrojka-terv* elindítása is volt, ami megszűnt konspiratívnak lenni 1989-1991-ben. Ahhoz, hogy eligazodjunk ebben, meg kell érteni a világtörténelem menetét, úgymond a dolgok nagy összefüggésében, és azt is meg kell érteni, hogy az I. világháború vége óta *egyetlen* szuverén állam sem maradt a világon, beleértve az USA-t is. Azóta a történelmet az akadályok szellemeinek kozmikus ereje által inspirált nemzetek feletti cselszövők, „a szürkület társaságainak” küzdelme irányítja. És igaza volt annak az amerikainak, aki azt mondta, hogy a történelemnek vége.

Lehet-e ezeknek a komplottoknak [komplott=cselszövő] a harcát összeesküvésnek nevezni? – Lehet, ha elsősorban nem különféle titkos társaságba egyesült politikusok vagy pénzemberek köreire gondolunk, hanem szellemi, *hierarchikus lények* olyan csoportjára, amely a normál fejlődéssel szembeszegül. Igen, ők embereket használnak, mivel az érdekeik egybeesnek a földi emberek érdekeivel, de ha eközben egyesek egyszerű emberiség feletti hatalomvágyáról beszélnek, az elszegényíti az összeesküvés fogalmát. Hatalmas érzékfeletti lények akarnak uralkodni. Ez pedig azt jelenti, hogy lényegileg az egész emberi faj átalakításának szándéka áll fenn. Itt például mondhatjuk, hogy a modern gender-iniciatívák ezeknek a szándékoknak a megnyilvánulásai – íme milyen jellegű ez a politika, ha egyáltalán ez politika. Erről az emberek többsége nem képes tudomást venni, ezért az ilyen szándékok okkultak, vagyis rejtettek maradnak. De ha valaki valami rosszat gondol ki önök ellen, és önök ezt nem tudják, akkor megtudva ezt összeesküvésnek nevezik. Az összeesküvés fogalmát *technikai kifejezésnek* vegyük. Ez egyáltalán nem fedi le annak a gonoszságnak a körét, amire képes az ember, hiszen ez utóbbiban benne van az önvédelem ösztöne is. Az embereknek ugyanazok a körei, aki a globális degradáció erőinek szolgálatára szegődtek, a saját létezésük ellen dolgoznak. Ők ilyen módon nem összeesküvők, hanem maguk is metafizikai erők összeesküvésének áldozatai.

A fentebb elmondottak értelmében a jó erők cselekedetei is összeesküvések, csak fordított előjellel. Hiszen ők, egész egyszerűen mondva arra tettek esküt, hogy megmentik az embert, azt nem megvárva, hogy megértse, mi az, ami neki hasznára van. Egyszer majd megérti ezt, de szükséges, hogy ne legyen túl későn.

A normál fejlődésű Hierarchiák szolgálói azok a hatalmas beavatottak, akik az embereknek abban segítenek, hogy a normális fejlődés útján haladjanak. De azok körében is vannak beavatottak, akik a nagy,

kozmosz gonoszt szolgálják. A világpolitika azért okkult, mert ahrimáni beavatottak vezetik. A XX. században, Ahrimán földi inkarnációjának küszöbén különösen nagy erőre tettek szert, alaposan leigázták minden ország bábkormányát, kolosszális pszichológiai kezelésnek vetették alá a föld lakosságának legszélesebb tömegeit, és a kultúra és a szociális kapcsolatok szinte minden tényezőjét a szolgálatukba állították. Az újságok oldalain, a televízió képernyőjén azok arcát nem látni, akik „a szürkület társaságába” tartoznak. Számukra egyszerűen megalázó, hogy a saját maguk által pszichésen módosított emberek tömegeinek megmutassák magukat. Teljes mértékben ahhoz a legmagasabbhoz fordulnak, aki számukra a „patronus”, vagyis Ahrimánhoz. A földön vannak egy még szörnyűbb erőnek is szolgálói – ezek az azurikus lények, lemaradt Archék, és vannak természetesen Lucifer szolgálói is. Mindebben el kell igazodnia egy valódi politológusnak.

Az antropozófia arról beszél, hogy a mi világszféránk, amely hét éonban fejlődik, szemben áll egy másik, tőlünk idegen világszférával. Az a mi evolúciós ciklusunkból vált ki, és arra törekszik, hogy ezt megsemmisítse, és egy saját, másik ciklust kezdjen, ahol az emberrel, mint isteni teremtménnyel nem számolnak. Természetesen egy ilyen gigantikus kérdést egyetlen cikk keretében feltárni lehetetlen. El kell mondani, hogy az antropozófiai ismeret bázisán cikket írni egyáltalán nem könnyű, mivel szinte minden kérdés a szellemi világ mérhetetlen távolságaiba terjed, rengeteg összefüggést tár fel, és csak így szemlélve érthető meg a lényeg.

Az ahrimanizált hatalmi központok a földön nem teljesen önkényesen cselekszenek. Jól ismerik a természetes fejlődés törvényeit és tendenciáit, és nem állják útját. Ha így tettek volna, akkor elsodorta volna őket az evolúciós áramlat gigantikus ereje, amelyben a mérhetetlen hatalmú Hierarchiák legmagasabb lényei tevékenykednek. Ezekben a központokban együtt mozognak ezzel az áramlattal, de ugyanakkor amennyire csak tudják, eltorzítják azt, hamis irányt adnak neki, megpróbálják lelassítani vagy felgyorsítani. Emellett különösen sokat foglalkoznak az emberek motiválásával, amit abban a korban, amikor az embernek individuális szabadságra kell jutnia, egyre jobban figyelembe vesznek az isteni lények a tevékenységükben. Íme egy példa arra, hogyan történik ez. Rudolf Steiner meggyőzően rámutatott arra, hogy a fejlődésnek egy olyan szakaszában vagyunk, ahol a központosított egységes állam már túlhaladott. Ennek szociális struktúrája már nem elősegíti, hanem akadályozza az ember individuális fejlődését. Ezért van egy olyan tendenciája, hogy állandóan diktatúrába forduljon. Eljött az idő, amikor az államban be kell vezetni a hármas tagozódású szociális struktúrát, az egységes hatalmat a hatalom három autonóm formájára kell osztani, például Oroszországban az állam irányítását egy konferencia mintájára kell felépíteni, ami három szuverén dumából, parlamentből, tanácsból áll, ahogy tetszik, melyek közül az egyik csak a gazdasági élettel foglalkozik, a másik az állami-jogi, politikai élettel, a harmadik pedig a szellemi, kulturális élettel. Az olyan ország közös életének, amely lemondott a hatalomért és a haszonért folytatott harcról, e három tanács dolgos, kreatív együttműködéséből kell állnia. És ha Oroszország valóban „földet akar foglalni”, és kulturális-történelmi feladatai szerint erre megvan a joga, akkor éppen az ilyen konföderációs, háromtagú szociális struktúra megléte esetén lenne képes minden polgárának biztosítani a feltételeket a szellemi életben való szabad fejlődéshez, a testvériség elve által egyesített szabad termelők társulásaiban való munkához, és élvezni a valódi állampolgári egyenlőséget. Ilyen esetben Oroszország szokatlanul vonzóvá válna, más nemzetek is vonzódnának hozzá, barátság és szimpátia venné körül. És mindennek nem szabad csupán álomnak maradnia, hanem ennek egy életbevágó szükségszerűségnek kell lenni, mert minden, ami az egységes állam elvéhez ragaszkodik, kudarcra van ítélve.

A „narancsos forradalmak” lényegében azt pusztítják el, ami amúgy is halálra van ítélve. És az isteni Hierarchiáknak semmi kifogásuk sincs ez ellen, mint ahogyan semmi kifogásuk sincs a világban minden fejlődést jellemző halál elve ellen. Halál nélkül nem születhet új. De az embereknek el kell gondolkodniuk azon, hogy ezt az elvet hogyan kell helyesen megvalósítani a szociális életben, vagyis

nem rombolóan, forradalom által, hanem evolúciósan, átalakulások, metamorfózisok révén. Az egységes államot háromtagúvá kell metamorfózálni. És ha ezt megtettük volna a 90-es években, amikor a bolsevik kolosszus összeomlott, akkor Oroszország most mintá lenne más nemzetek számára. Ugyanakkor mi zajlik valójában? Valójában a globalista terv megvalósítása folyik. Az egységes államok összeomlanak, hogy egy világállamban egy világvezetéssel egyesüljenek, melynek diktatórikus kontrollja alá helyezik az egész emberiséget. Így torzítják el az ahrimáni hatalmak a fejlődés céljait és magát a menetét.

* * *

Maguk az emberek jelentős ellenállást tudnának kifejezni az ilyen jellegű torzítással, hamisítással szemben, ha megértenék, mi történik velük. De éppen itt törekszenek őket különösen megzavarni. Pedig elég sok mindent egyáltalán nem nehéz megérteni. Elég például visszaemlékezni a Jelcin-kormány idejére, amikor ő azt mondta: „Mindenki fogjon annyi szuverenitást, amennyit csak elbír”. Tehát így vett volna Nyugat-Ukrajna is szuverenitást! Senki egy szót sem szólt volna. Hiszen Oroszország is hallgatott, amikor gigantikus területeket választottak le róla. De az említett erőknek szükségük van az oroszországi népek közötti ellenségeskedésre, gyűlöletre, más népek gyűlöletére Oroszországgal szemben, hogy megakadályozhassák a nagy feladatot: az 5. kultúrkorszak metamorfózisának előkészítését a 6. korszakba. Ezt a gyűlöletet megjövendölve Rudolf Steiner azt mondta: „... nem csak az embereket fogják gyűlölni. Közép- és Kelet-Európát nem az emberek fogják gyűlölni, hanem bizonyos démonok, melyek az emberekben fognak élni. Eljön az az idő, amikor Kelet-Európa még gyűlöltebb lesz, mint Közép-Európa.” (GA180, 1918. 01. 12., 251.o.) És hány ilyen démon figyelhető meg Kijevben! Sőt még Moszkvában is! (Például a szerencsétlenül járt „Kszjusa” a tévében azt mondja: „Oroszország a genetikai söpredék és a balekok országa!”; egy másik hölgy (Jevgenia Csirikova) visszhangozza őt: „Az orosz nemzet az emberiség rákos daganata!”. Így fejeződik ki a démonok általi megszállottság a jobboldalon, a baloldalon pedig így hív minket a megszállottság: Csatlakozzatok a „kozmosz-atomi Pravoszlávia” soraihoz!)

De ha Kelet-Európa nem teljesíti küldetését, akkor feladatát más népekre ruházzák, például a latin-amerikaiakra, akik pedig erre evolúciós úton nem lettek előkészítve. Az emberiség egész fejlődése akkor még inkább az ahrimáni szándékoknak megfelelően térül el. *És ezek a szándékok állnak az Ukrajnában zajló események mögött is.*

Ami ott végbemegy, nem most lett kigondolva, és ami eközben érdekes: ebből egyáltalán nem csináltak titkot. Még ha nem is fordulunk az érzékfelettiről való tudáshoz, meg lehet érteni, hogy ami most zajlik, annak a tervezetnek a része, ami még valamikor a XIX. század végén keletkezett. Az ilyen tervezetek emberek nagy számának segítségével valósulnak meg, akiknek a többsége fél-dilettáns, akiknek nem kell túl sokat tudniuk, de valamit azért igen. És ehhez bizonyos jeleket adnak nekik. Gyakran ilyenek a politikai térképek. Nyíltan publikálják ezeket, de úgy, mintha egyes emberek politikai témájú szabad spekulációi lennének. És amikor megvalósulnak az ezeken a térképeken ábrázoltak, akkor már senki sem emlékezik rájuk. Más munkáinkban már beszéltünk az egyik ilyen térképről, amit 1890-ben publikáltak az angol satirikus folyóiratban, a „Truth”-ban („Igazság”).

A kép Európa térképét mutatja, hogy milyenné vált az I. világháború után! Oroszország helyén a „Pusztá” (sivatag) szó áll, épp amilyenné a bolsevik „narancsos (vörös)” forradalom után lett. Bemutatjuk ezt a térképet; a körülötte lévő rajzok sok mindent megmagyarázhatnak az adott történelmi korszakra szakosodott történészeknek. Az egészset úgy hívják, hogy „A császár álma”. Ezt persze nem a császár „álmodta” - ő egy politikai laikus volt. A brit (és nyilvánvalóan a latin, a politizált katolicizmus értelmében vett) okkult-politikai establishment „álmodta”. És Ahrimán sugalmazta ezt nekik. Ez az „álmom” az 1917-1991 közötti „szocialista kísérlet” tervét is tartalmazta. 1991-re a „kísérlet” befejeződött, tapasztalatait összegyűjtötték, és a globalizációs projekthez szükséges tudás „kincsesládájába” helyezték.

Most egy újabb kísérletre érkezett el az idő. És hol máshol kezdődjön, mint megint Kelet-Európában, a „pusztában” (sivatagban)? Ezt is egy bizonyos térkép hirdeti meg. Ez a Foreign Affairs 1993. szeptemberi számában jelent meg. Ezen a térképen (lásd alább) egy vastag vonal választja el Oroszországot Nyugat-Európától. Ez a „választóvonal”, ahogy a szöveg kifejti, „tekinthető annak a határnak, ameddig a nyugati kereszténység az 1500-as évben terjedt”. Ez a vonal ezért levágja Ukrajna és Fehéroroszország egy részét, és így a Nyugatnak tulajdonítja őket. És egészében véve ez az a határ, amely elválasztja az „oroszsági euro-ázsiai civilizációt” Európa többi részétől.

Egy másik, 1990-ben az amerikai „Economist” folyóiratban megjelent térképen ez az „euro-ázsiai civilizáció” teljes egészében, vastag vonallal bekarikázva látható, a világtérképen szigetként ábrázolva, számos más, vele egyenrangú „szigettel”: „Konfuciánia”, „Iszlamisztán” stb. Mivel egy ilyen térképen mindennek értelme van, a vonalak vastagsága nem azt jelenti-e, hogy ezek a „civilizációk” el lesznek egymástól szigetelve? Az elszigeteltség pedig egyúttal konfrontáció is. Mindent egybevetve, Orwell „1984”-ének egy kiterjesztett változatával állunk szemben.

Ily módon Ukrajna (és Belorusszia is!) nyugati részének leválasztása a keletiről nyíltan meg lett mondva 1993-ban. Ellenvetést bárki hozhat, hogy itt véletlen egybeesésről van szó, hogy egy bizonyos amerikai politológus, Huntington, megrajzolva a térképeit, pusztán szemmértékkel vitt fel valamilyen határokat, és egyébként is, mindez nem más, mint az ő szubjektív fantáziája stb. – Nincs értelme vitába szállni egy ilyen témában. Először is azért, mert a *szimptomákat* vizsgáljuk, és azokat a lehető legszélesebb körben és a lehető leghosszabb ideig kell megfigyelni. És így, csak emlékeztetve ezekre a térképekre, figyeljünk arra, hogy a legkülönbözőbb színezetű politikusok egy hangon mondják: „Hadd szakadjon el ez a Nyugat-Ukrajna!"; „Minek nekünk ezek a banderisták! fasiszták!"; „Nyugat-Ukrajna sosem tartozott Oroszországhoz"; „Vigyék magukkal Kijevet is!" (ezt egy neobolsevik mondta), „Menjen a Donbász is, az is csak egy gazdasági nyűg!" stb. Ez elhangzik Oroszországban, és néha Nyugaton is, mintha egy jelszó lenne, ami azt mutatja, hogy aki azt hangoztatja, értesítve lett a „tervre".

Karte 7.1
Die Ostgrenze der westlichen Zivilisation

De többet is mondanak. Például Kissinger a CNN számára adott nyilatkozatban ezt mondja: „Kijevet egykor Kijevi Rusznak hívták. Úgyhogy Oroszország politikai, sőt vallási fejlődése tehát Kijevvel kezdődött. Aztán volt egy szakadás, de a XVII. század végétől a XVIII. század elejéig Ukrajna Oroszország része volt. És nem ismerek egyetlen olyan oroszországit sem, függetlenül attól, hogy disszidens vagy kormányzati pozíciót tölt be, aki ne tartaná Ukrainát legalábbis az orosz történelem egyik legfontosabb részének. Az oroszok tehát nem lehetnek közömbösek Ukrajna jövője iránt. Hogy megértsük az orosz pozíciót, a történelemre kell tekintenünk.” Itt már Ukrajna Oroszországhoz való visszatérésének szólama hangzik. És erről nem egyszerűen egy volt külügyminiszter beszél, hanem egy olyan ember, aki bizonyos mértékben részese azoknak a köröknek, amelyek épp a világtörténelmet tervezik.

Hogy a „szívesség” a felszínen éles konfrontációban fejeződik ki, szankcióveszély kíséri stb., ne hozzon bennünket zavarba. Itt emlékezzünk csak arra, hogyan viselkedett az Antant azután, hogy a bolsevikok vették át a hatalmat Oroszországban. Ma a történészek által teljesen bizonyított, hogy csak Angliának és Franciaországnak köszönhetően tudták azt a hatalmat megtartani. De a felszínen az Antant a saját volt szövetségeseit, a Fehér gárdát támogatta. És általában véve Oroszországban a szocialista kísérletet egész időtartama alatt a Nyugattal való kibékíthetetlen ellenségeskedés körülményei között folyt, mert így könnyebb volt leplezni a rejtett célokat. És semmilyen alapja sincs azt gondolnunk, hogy most ez másként történik.

* * *

A politikai események menetétől függetlenül azonban sem a külső leírás, de még a konspirológiai értelmezés sem képes megmagyarázni a történések lényegét. Ennek a lényegnek a keresése során a világtörténelem egy meglehetősen hosszú időszakának érzékfeletti valóságára kell tekintenünk, amelynek során a ma Európában élő népek kialakulása zajlott. Ezt a fajta tudást csak Rudolf Steiner Antropozófiájából meríthetjük.

Rudolf Steinert nagyon aggasztotta az orosz-ukrán kapcsolatok fejlődése a XX. század elején. 1916-1917 telén tartott előadásában (a pontos dátum nem maradt fenn, és még nincs publikálva) beszél egy bizonyos térképről, ami az előadás jegyzőkönyvéből hiányzik, de amit később megtalált és publikált az első kiemelkedő antropozófus politológus, Karl Heise. Ez a térkép Európa jövőjének a tervezését mutatja

be. Rudolf Steiner így magyarázza a térképet: „A nyugati okkult testvériségek egész szimbólum-rendszere arra készíti az egyes embereket, sőt egész embertömegeket, hogy önző, különleges érdekek szolgálatába álljanak. ... Az a központ, ahonnan ezek az egészségtelen hatások indulnak, nem a francia „Nagy-Oriens”. Angliában kell ezt a központot keresni. A „Nagy-Oriens” ... teljesen külsődleges. Számos orosz nagyherceg volt a tagja. ... Az angol testvériség számára az 1914-es év volt a legmegfelelőbb idő szándékainak végrehajtására. Hiszen néhány év múlva lehetetlen lett volna, hogy háborút szítson Franciaország és Németország között. Akkor a gyűlöletet, a revansvágyat Franciaországban már nem lehetett volna felkantározni. Ezért megragadták az első alkalmat, hogy háborút indítsanak. ... Anglia (most már Amerikáról kell itt beszélni – a szerző) nem akar semmiféle békét, mivel célját – kiharcolni a világuralmat az ókori Római Birodalom mintájára – még nem érte el. A birodalom tapasztalatait gondosan tanulmányozzák, a hibáit szintén, hogy azokat ne ismételjék meg. Lloyd George ezeknek az erőknél a tudatos eszköze: ő teljesen mentes a puritanizmustól. ... Németországot szétépíteni, halálra juttatni az úgynevezett latin fajt, Oroszország felett gyámságot létrehozni – ennek az okkult testvériségnek az összes célját most el kell érni. Ezért – el a kezekkel a béketeremtés minden szándékától!

The 'new and accurat' map of the world published in September 1990 by The Economist

... Ha csak tudnák a franciák, hogy mit akarnak az angol barátaik velük művelni ... Az angol állami művészet morális hanyatlása a 40-es évektől folyik ... egyedüli céljuk – a föld minden népét helotáikká tenni [A heloták az ókori Spárta jobbágysorú, politikai jogokkal nem rendelkező rétege volt] ... Miért ölték meg Raszputyint? Ő semmilyen háborút sem akart. Gyilkosa sokáig Nyugaton élt, Oxfordban tanult – itt kell keresni a gyilkosságra való impulzust”. És ha - folytatja Rudolf Steiner - az orosz-japán háború eseményeit tanulmányozzák, akkor az orosz udvar egy alakját, Papust [Gérard Anaclet Vincent Encausse] is figyelembe kell venni.

Egy liberális-demokrata ember Rudolf Steinernek erre a közlésére valószínűleg ezt mondaná magának: lám, itt egy újabb összeesküvés-elméleti darab, miszerint a világ minden szerencsétlenségéért egyedül a szabadkőművesek a felelősek! Nos, az ilyen olvasó, amikor ezt mondja, hatalmas, mondhatnánk tragikus

hibát követ el. Rudolf Steiner sohasem állt bármilyen politikai, vagy még kevésbé - okkult-politikai világerők oldalán. És sohasem foglalkozott kritikával. Az ő feladata az volt, hogy megtanítsa nekünk elsajátítani a történelmi szimptomatológia módszerét, amikor megismerjük korunk szociális-politikai fenomenológiáját. Steiner megmutatja, hogy a modern ember egy gigantikus világméretű harc centrumába lett állítva. Ebben jobboldali és baloldali pólusok vannak, melyeknek a politikai életben való jelenléte az egymás között harcoló ahrimáni és luciferi erőknek köszönhető. Ahogy a liberálisok, úgy a jobboldali konzervatívok is (az ő közegekben gyakrabban vannak konspirológusok) csak a felszíni politikai ellenállással vannak elfoglalva, a politikai életet tisztán exoterikusnak tekintik. És a politikában ők lényegében dualisták. Számukra a világban szinte minden duális, beleértve az etikát is. Ezek közül az oldalak közül mindenki a jó abszolút hordozójának tarja magát, a másik oldalt pedig a gonosz hordozójának. A világelet minden kérdésében a vagy-vagy elve alapján ítélnék. Rudolf Steiner azt javasolja, hogy lássuk meg itt a hármasságot. Ebben a poláris szembenállásban a fő elem az ember. Éppen őérte küzd az a kettősség (és nem a természeti erőforrásokért), hogy eltérítse őt a helyes fejlődés útjáról. Az embernek pedig az a feladata, hogy semlegesítse ennek a dualitásnak a romboló hatását, és állandóan az emberi fejlődés motorjává tegye. Hiszen ennek a dualitásnak a léte elkerülhetetlen és szükséges. Keletkezését az emberi individualitás fejlődésének feladatai idézik elő. Önmagában ez a kettősség kontraproduktív, és az embernek állandóan döntést kell találnia az őt szétmancangoló ellentétek között. Ha csak az egyik oldalát választja a kettősségnek, az ember árt magának, és csak a világ rombolását segíti elő. Rudolf Steiner rámutat, milyen módon lehet ezt az ellentétet semlegesíteni. Egyik előadásában a következőt mondja erről: „Csak egyetlen vagy-vagy létezik: vagy marad a pusztaság gazdasági birodalomra való törekvés, és akkor biztosak lehetünk benne, hogy ennek elkerülhetetlen következménye a földi civilizáció hanyatlása lesz, vagy beleárad a szellem ebbe a gazdasági birodalomba, és akkor megvalósul az, amit a földi fejlődés valójában előirányozott. Sőt, azt mondanám: az embernek ezt a gondolatot minden reggel teljes komolysággal maga elé kell helyeznie, és minden egyes cselekedetét ez alapján az impulzus alapján kell irányítania. A világórák nagy komolysággal ütnek a mai korban, megrendítő komolysággal. Bizonyos mértékig elértük a frázispufogatás csúcsait. És abban a pillanatban, amikor a frázisokból kiszorul minden olyan tartalom, ami egykor az emberbe más módon került, amikor az már minden értelmét elvesztette, észre kell vennünk, hogy a lelki és a szociális életünkbe ismét bekerülhet egy valóban érdemi tartalom. Világossá kell válni számunkra, hogy ebben a vagy-vagyban mindenkinek döntést hoznia a maga számára kell és saját belső lelki erejével kell részt vennie ebben a döntésben. Másként az ember nem tud az emberiség dolgaival együttérezni.

De az illúzió utáni vágyakozás, különösen a mi korunkban, amely a frázisok kora, kolosszálisan hatalmas. ... Az emberekben növekednie kell az igazság utáni vágyakozásnak. Az emberekben mindenekelőtt a szellemi élet felszabadítása iránti vágyakozásnak és annak ismeretének kell növekednie, hogy senkinek sincs joga kereszténynek nevezni magát, ha nem érti meg a kijelentést: „Az én országom nem e világból való”.

Ez azt jelenti, hogy Krisztus országának láthatatlan országgá kell válnia, valóban láthatatlan országgá, olyan országgá, amelyről ugyanúgy beszélnek, mint a láthatatlan dolgokról. Csak akkor beszélünk erről az országról, ha a Szellemtudomány uralkodik. Sem külső egyház, sem külső állam nem valósíthatja meg ezt az országot és gazdasági birodalom sem. Ezt az országot csak a felszabadított szellemi életet élő egyes emberek akarata képes megvalósítani". (GA196, 2020. 02. 22. 289-290.o.)

* * *

Rudolf Steiner az előadásaiban hatalmas, kivételes fontosságú anyagot ad, rámutatva, hogy a kulturális-történelmi fejlődés folyamán hogyan alakult ki a világalom ideája, hogyan keletkeztek az okkult-politikai hatalom központjai. Ezeket a központokat „titkos társaságoknak” nevezi, és azt mondja,

ezek nem egyszerűen szabadkőműves társaságok, hanem az a szabadkőművesség használta őket, amely napjainkban a legmélyebb hanyatlásban van. Nagy szerepet töltenek be bennük a harcoló egyház erői is, vagyis a jezsuitizmus, és néhány más is. Jellemezve az angolszász világ szerepét ezekben a társaságokban, továbbá céljaikat és hatásmódjukat, Rudolf Steiner ezt mondja: „Éppen az angol nyelvű lakosság körében van egyik oldalról egy szörnyű ellentét aközött, ami ideákként a nyílt külső tudatban lép elő, és aközött, amit a világtörténelem kulisszái mögött gondolnak azok, akik valóban beavatottak vagy beavatottak voltak a világlétesülés eseményeibe”.

Az egyetemes tudatban, a legjobb törekvésekben, a publikációk sokaságában a földnek e részén a humanizmus eszméi uralkodnak. „Emögött a külső törekvés mögött a beavatottak, a hangadó beavatottak tudása áll. És anélkül, hogy a nyilvánosság bármit is tudna erről ... ítéletek, és irányadó erők áramlanak a közvéleménybe továbbá az események és külső tettek tőle függő menetébe bizonyos beavatott-körökből.

Itt vagy ott megjelenhetnek ilyen vagy olyan társaságok csodálatos programokkal, csodálatos ideákkal. ... De bennük – mivel ők erről nem tudnak – nemcsak az él, amiről beszélnek, hanem vannak olyan eszközök és utak, melyek mentén mindebbe valami olyan hatol be, ami ... beavatottaktól ered. ...

Ha az ember képes kutatni, amit a beavatottak köreiben tanulnak ebben a szférában, és amiről ott beszélnek, akkor meg lehet tudni, hogy ott nagy meggyőződéssel jóstak meg olyan dolgokat, amik az utóbbi öt évben szörnyű módon zúdultak a civilizált világra.

Mindezek a dolgok az angol nyelvű lakosság beavatottjai számára egyáltalán nem voltak titkosak, és ott minden megbeszélésen a következő nézeteltérés vonul végig: egyrészt a csodálatos exoterikus ideálok, a humanizmus ideáljai a humanizmusnak ezekben az ideáljaiban való valódi hittel különböző formákban a nem-beavatottak részéről, másrészt pedig az a tanítás, az a tudatosan szigorúan védelt tanítás, hogy a modern civilizációból el kell tűnnie mindannak, amiből az újlatin, a közép-európai kultúra áll, hogy az angol nyelvű népesség kultúrája dominálhasson, az érjen el világuralmat” Most már egyszerűbb erről beszélni, mivel ebből már sok minden valósággá vált (uo. GA196, 1920. 01. 09. 10-11.o.)

Csak néhány részletet idéztünk Rudolf Steinernek a bennünket érdeklő témájú közléseiből, de tisztában vagyunk azzal, hogy lehetetlen kimerítő módon feltárni a most zajló dolgok értelmét. Ehhez szükség van arra, hogy az olvasó Rudolf Steiner műveinek szisztematikus tanulmányozásához forduljon. Hiszen mi csak egyes kulcsfontosságú közléseket választunk ki belőlük, hogy a modern civilizációban nemcsak a világpolitikának hanem gyakorlatilag minden életterületnek legalább az egyik aspektusát aláhúzzuk, nevezetesen azt, hogy benne az alaphangot a beavatottak adják meg, akik olyan értelemben beavatottak, ahogyan az a Misztériumhelyeken mindig történik, amikor az ember ilyen vagy olyan tudatos kapcsolatba kerül az érzékfeletti világ lényeivel. Ez pedig azt jelenti, hogy velük semmilyen politikai háborúnak nincs értelme, a humanizmus, demokrácia stb. pozíciójából történő bármiféle beszélgetés velük pusztán időpocsékolás. Az egyedüli, amit az emberek az ő veszélyes tevékenységükkel szembeállíthatnak – hogy a lehető legteljesebb módon megértik ezt a tevékenységet, és az Isteni Hierarchiák erőihöz, korunk Szelleméhez, Michael arkangyalhoz, és Magához Krisztushoz fordulnak, akinek most Michael az Arca.

De korunk összetettsége még nem merül ki a nyugati titkos társaságok ahrimáni beavatási központjainak létezésében. Mert ott vannak a Kelet luciferi beavatottjai is. Különlegességük abban rejlik, hogy - ahogy Rudolf Steiner megjegyzi - „a keleti népek ősi szokása szerint másképp beszélnek: egyáltalán nem beszélnek. Nekik más módjuk van arra, hogy ... szociális hatása legyen annak, amit akarnak. Azt akarják elérni, hogy ne törekedjenek a világuralomra egyik oldalról sem, mert számukra világos ... hogy ha van bármilyen uralom a földön, akkor az csak az emberiség angol-amerikai részétől eredhet. De ők nem ezt akarják. Ezért akarják, hogy a földi civilizáció eltűnjön. Számukra magas szinten ismert a spirituális világ, és meg vannak győződve arról, hogy a fejlődés szempontjából az emberiségnek

jobb, ha megszabadul az egymást követő földi inkarnációk sorától. ... A Kelet beavatottjai számára a leninizmus következményei nem szörnyűek, hiszen Keletnek ezek a beavatottjai ezt mondják maguknak: ha a leninizmusnak ezek az intézményei egyre jobban elterjednek a Földön, akkor ez lesz az igazi útja annak, hogy a földi civilizáció szakadékba zuhanjon. (Pont ezzel magyarázható meg Nyikolaj Rerich szimpátiája a bolsevizmushoz – a szerző). De ez éppen az olyan emberek számára lesz kényelmes, akik a korábbi inkarnációikon keresztül lehetőséget teremtettek a maguk számára, hogy a továbbiakban a Föld nélkül éljenek” (uo. 2020.01.20. 12-13.o.) (Ez utóbbival kapcsolatban jegyezzük meg, hogy a hétköznapi emberek, miután a halál után megfelelő fejlődésen mentek keresztül az érzékfeletti világban, ismét visszatérnek a Földre. Sürgősen szükségük van egy új megtestesülésre, és a szellemvilág löki őket a Földre, elkezd perzselni őket. És ha kizárnánk az újbóli földi inkarnáció lehetőségét, a lelkek létezése a magasabb ciklus befejezése mentén valódi pokollá változna. Ezt az állapotot csak azok tudják fájdalommentesen elviselni, akik a földön elsajátították a tudatosság magasabb formáit).

Íme, milyen ellentétek közé van állítva az ember. És a legelső dolga az, hogy tudjon erről. A mi korunkban ez különösen aktuálissá vált, mivel a világementétek, amikre rámutattunk, úgy látszik, elszántak arra, hogy vitájukat harccal rendezzék.

* * *

Most pedig folytatjuk a közvetlen vizsgálódásunkat, azzal a tudással felvértezve, ami képessé tesz minket a mélyebb megismerésre. A korábban idézett, még publikálatlan előadásban Rudolf Steiner így beszél tovább: A 80-as években [XIX. sz.] az okkult testvériségekben elég világosan, minden részletében bemutatták Anglia hadi céljait [a továbbiakban a térképről van szó]. ... Görögország északi része a délszláv birodalom részévé válik, ahol Anglia fog uralkodni. Németországnak és Ausztriának csak a legbelsőbb területek maradnak. *Lengyelország, Litvánia, Galícia, Bukovina* Oroszországhoz kerül. Európában két nagy birodalom kell, hogy legyen: az angol és az orosz. Az orosz birodalom támogatni fogja az angolt birodalmat, és általa oltalmazódik. ... Az orosz népben akarnak egy ellenpólust.”

Ilyen terv volt összeállítva. Az 1939-es események is ennek megfelelően zajlottak. Ebből pedig az következik, hogy az új idők legszörnyűbb zsarnokai is csak bábok voltak, idegen akarat végrehajtói. Megértve ezt, a népeknek el kellett volna gondolkodniuk: érdemes-e ennyire gyűlölködniük egymás ellen, amikor a szerencsétlenségben ők valójában testvérek?

Az 1917. december 22-én tartott előadásban, vagyis már az oroszországi hatalomátvétel után Rudolf Steiner ezt mondja: „az 1914-es év kezdte el azt a világeseményt, amit kezdetben ... lehetett az Antant és Közép-Európa erői közötti háborúnak nevezni. De annak felszíne alatt, amit nevezhetünk így, valami teljesen más uralkodik, egészen más ellenségek állnak egymással szemben! És napjainkban egy komoly tünet ad magáról hírt, ami parázsló módon, az alatt uralkodik, amit tökéletesen hibásan nevezünk az Antant és az európai közép erői közötti háborúnak, egy olyan szimptóma ad magáról hírt, ami Észak- és Dél-Oroszország lakosságának tragikus összecsapásában áll, egy jelentős szimptómája ... annak, ami az események felszíne alatt parázslik. Az emberek ma nem szeretik, amikor a dolgokat a nevükön nevezik...” (GA179, 156-157.o.)

Egy év elteltével, az 1918. január 5-i előadásában Rudolf Steiner ismét felemeli ezt a témát, mondván, hogy felismerhető annak kézjegye, „hogy mi az, ami abban a pillanatban, amikor ezek a katasztrofális állapotok kibontakoztak, és mi az, ami most ... a saját szimptomatikus kifejeződését az Észak- és Dél-Oroszország között uralkodó hangulatban, az *orosz-ukrán ellenségeskedés elszabadulásában* találja meg. Ez a szimptóma sokkal jelentősebb módon emelkedik ki – ha a még csak előkészület alatt álló eseményeket nézzük – mint mindaz, amit az emberek jelentősnek szeretnének tartani a kényelemszeretetükből fakadóan. (GA180, 36.o.)

Mindaz, amit Rudolf Steiner mond, tele van mély tartalommal, és ezt szem előtt tartva legalábbis zavarba kellene esnünk annak kapcsán, hogy miért tulajdonít olyan nagy jelentőséget olyan eseményeknek, amelyek – bárhogyan is közelítjük meg azokat – mégiscsak helyiek. De a bizonytalankodásunk eloszlik, ha ezt a kérdést nem pusztán szellemtudományos szempontból kezdjük tanulmányozni, hanem, ahogy mondani szokták, még távolabbról, nevezetesen azokból az időkből, amelyek megelőzték a kulturális-történelmi korszakok kialakulását.

* * *

Most az evolúció azon szakaszaihoz kell fordulnunk, amelyeket a szellemtudományban „gyökérfajoknak” nevezünk. Az ilyen szakaszok legfőbb sajátossága az, hogy az ember, miközben áthalad rajtuk, fajként megváltozik, *faji metamorfózison* megy keresztül. Az egyik ilyen gyökérfajt Atlantisznak nevezzük. Ennek során keletkezett a kulturális-történelmi folyamat. Az Atlantisz-kontinenst természeti kataklizmák pusztították el, és néhány évszázad alatt fokozatosan az Atlanti-óceán fenekévé vált. Népsége nyugatra és keletre migrált. A kelet felé tartó tömegek Afrika észak része mentén (ez volt a déli áramlat), és a mai Oroszország déli része mentén haladtak (északi áramlat). Ez az északi áramlat fokozatosan elérte Indiát, de nagy része az Urál-hegységtől a Bajkál-tóig terjedő hatalmas területen telepedett le.

A mi, hét kultúrkorszakból álló Atlantisz utáni gyökérfajunk fejlődése Indiából indult el. Ezek a korszakok egymást váltották a metamorfózis egységes láncában, keletről nyugat felé haladva – Perzsián, Egyiptomon, Görögországon, Rómán át. Időben az utolsó és szám szerint az ötödik a modern, európai kultúrkorszak. Idővel ennek a hatodikba, a szláv-germánba kell metamorfizálnia, ami meg fogja változtatni a kultúrkorszakok mozgásirányát, nyugatiról keletre, ez pedig – figyelembe véve a Föld bonyolult differenciált aurájának hatalmas hatását, ami szoros kapcsolatban áll a geográfiájával, a természeti birodalmakkal (a természet elementáris lényével) – nagyon jelentős tényező lesz az emberi evolúció természetének megváltoztatásában. Utána a 6. kultúrkorszak a hetedikbe, az amerikaiba metamorfizálódik, és ezzel befejeződik az a hatalmas periódus, amit ötödik gyökérfajnak nevezünk, amiben az ember, mint faj, de már mindenki önmagában (az egyes ember mint faj), fel kell, hogy lépjen a saját *individuális érzékfeletti tudatának* első szintjére. Az erről való tudás segít megérteni: mennyire hatalmas már a mi korunkban az individuális ember jelentősége, és miért küzdenek ennyire nyakasan ezzel az akadályok szellemei. Ez a folyamat nem csak kulturális-történelmi módon folyik, hanem evolúciósan is, genetikusan, hiszen itt egy faji metamorfózisról van szó. Amikor ezt megértjük, akkor nem fogunk többé csodálkozni a gigantikus, mindenfajta genetikai, gender-, kiskorúakat érintő, „szexuális forradalmi” és ehhez hasonló intézkedésen, melyek az egész emberiség léptékében zajlanak. Ezek a politikai küzdelemben csak a kezdetüket veszik.

A kulturális fejlődés déli áramlatában történt a Golgotai Misztérium, ott olyan tendenciák érvényesültek, amelyek megérelték a kultúra gyümölcsét, melyekkel az egész modern emberiség, elsősorban Európa él. Az Atlantiszból áttelepülők északi áramlata évezredek folyamán egyfajta „látens” állapotban élt, külső, számunkra ismert kultúrát nem fejlesztett. A Kr. e. III-II. századokban azzal kapcsolatban, hogy a szibériai kontinens megemelkedett, a klímája zordabbá vált, őslakossága nyugat fele költözött, és Európába érkezett. Ők alakították ki a mai népeket, keveredve a korábbi latin, kelta ősnépességgel, és átvették a déli áramlat kultúráját.

Ennek a hatalmas népvándorlásnak a mentén érkeztek mai területeikre azok a törzsek is, akik később szlávokként váltak ismertté: a poljánok, drevljánok, stb. Tőlük északra vannak a szlávok előtt érkező finnek. Ők Atlantiszból a déli áramlat útján érkeztek keletre, aztán észak felé haladtak és nyugatra mentek a modern Oroszország északi része mentén. Ez a nagy mongol rassz része volt.

A szlávok megérkezése előtt a finnek nagy területeket foglaltak el, köztük a Valdai-, sőt a mai Moszkvai területet is. Az 1914. január 9-i előadásában Rudolf Steiner adott egy rajzot, ami annak az aurának az ősi konfigurációját mutatja, amelyben a szláv és az finn-ugor törzsek egyesültek (lásd az 1. ábrát). Az egyik nagyon fontos jellemzője az volt, hogy míg a déli kultúráramlatban kifejlődött az individuális *háromtagú lélek*, addig a finneknél ez archetipikus, veleszületett faji jellegű volt. Az ősi Rusz szlávjai *hasonlóképpen egységes lelket* hordoztak magukban. Megkezdődött a keleti szláv törzsek néppé válásának egy igen sajátos módja.

Most megint figyelmeztetnünk kell az olvasót, hogy a világ és az ember evolúciójának egy olyan hatalmas kérdéséhez érkeztünk, hogy azt egy külön esszé keretein belül többé-kevésbé részletesen felderíteni nincs semmilyen lehetőség. Ezért most egyfajta vázlatra kell korlátozódunk.

A közép-európai kultúra Goethének, a goetheanizmusnak és az Antropozófiának köszönhetően hidat épített a kulturális-történelmi fejlődés során az alsóbb „éntől” Krisztus Énjéhez. És tulajdonképpen ez az európai kultúrkorszak egész fejlődésének a fő útja, ami aztán átvezet a 6. korszakhoz is és az emberiség egész további fejlődéséhez is.

Hogy ez meg tudjon valósulni, szükséges az 5. kultúrkorszaktól a hatodikba vezető hidat felépíteni, hiszen ezek közül az első egy *előkészítő* szakasz, a második a Kereszténység *megvalósítása*. És ezt a megvalósítást hivatottak előkészíteni az 5. kultúrkorszakban a keleti szlávok.

Az 5. kultúra hatodikba való metamorfizálásában (az Antropozófiában megadott beavatási út magában foglalja ezt) az individuális fejlődés minden sajátossága abban rejlik, hogy az embernek minél alaposabban birtokba kell vennie a földi kultúra körülményei között kifejlesztendő individualitásának teljességét, majd azt fel kell ajánlania Krisztusnak, mondván (és természetesen cselekedve): nem „Én”, hanem a Krisztus(i) Én bennem.

Ez azt jelenti, hogy az embernek nem az az útja, hogy egyszerűen egy fokozatos fejlődéssel, még ha az kapcsolatba is hozza őt a magasabb Énnel, belépjen a szellem világába, és a továbbiakban csak ott fejlődjön. Igaz, hogy minden régi beavatási iskola ragaszkodik ehhez, de éppen ezért nem tudják megérteni a Golgotai Misztérium kulcsjelentőségét. (Sajnos ezt egyik keresztény egyházban sem értik.)

A valódi magasabb fejlődés mindig áldozattal jár. *Az áldozat a metamorfózis alapelve*. De feláldozni csak azt tudjuk, amivel valóban rendelkezünk. És a földi emberben ez csak az ő alacsonyabb „énje” egy magasabb Énre való utalással, ami az alacsonyabb érzékiségtől való megszabadulás és a tiszta, minden érzékiségtől mentes gondolkodás kifejlesztése révén alakul ki, s amit Rudolf Steiner az emberi valódi áldozatának nevez. (A tiszta gondolkodás kialakulásának kérdése alapvető az antropozófiai metodológiában.) Három és fél éon kellett a kifejlődéséhez, és most íme el kell hagyni, üres tudattal kell maradni, bizonyos értelemben csak azzal a feszültséggel, amely által megkapja annak megtapasztalását, és akkor Krisztus beléphet az emberbe. Ezt nem tudja megtenni mindaddig, amíg az ember önmagával van tele, önmagával van elfoglalva.

Az ember soktagú lényének minden elemét a Hierarchiáktól kapta. Itt nemcsak a három test, de még a három lélek sem a miénk, bennük az akarat – tudattalan, az érzés – alszik, a gondolkodás – tükrözött. Csak a felsőbb „Énen” keresztül tesszük azokat sajátjainkká. Ugyanakkor ez az „Én” is – a Manasz-Én, a Hierarchiák ajándéka. És ők nem adhatják nekünk „örökre”, az evolúció törvényei miatt nem adhatják. Ilyen csak a Teremtő képes tenni. Maga az Isten, *Aki az Ő Egyetemes Énjét a mi sajátunkká teheti*. A továbbfejlődés fő feladata az Istennel, mint saját tulajdon legfelsőbb lényünkkel való teljes egység megtapasztalása. Aki ezt a feladatot megoldja, örökre a fény és a jóság világába távozik. Az ellenfelek eszközük gyanánt teljesen elveszítik őt. És mivel ennek az evolúciós problémának a megoldása korunk

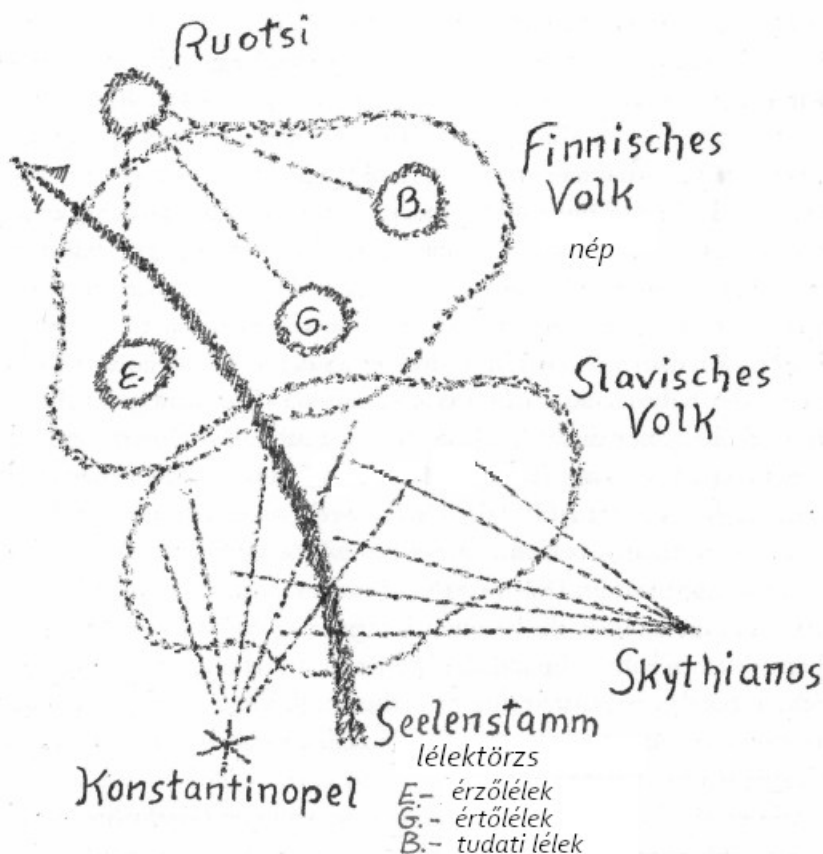
szociális feltételei között erősen kiéleződött, ezért is vesz a gonosz ilyen lendületet. A szokatlanul nagy és kulcsfontosságú döntések korát éljük.

Európában az Antropozófiának köszönhetően ilyen döntéseket egyes emberek már törekszenek meghozni, ami éppen a Kereszténység megvalósításának irányában való mozgalom. Az egyes emberekben ez már végbemegy. De a 6. kultúrkorszakban *emberek tömegeiben* kell ennek végbemennie, kívánatos, hogy minden emberben: pont ezért folyik a harc is. És az ilyen jövő elkészítésére hivatott Oroszország. Ezért már maga az is sajátos volt, ahogy a keleti szláv törzsek néppé alakultak, ahogyan ennek a népnek az aurája kialakult, amibe az ő népi Arkangyaluk beletestestült. És ezért nevezte az oroszokat Rudolf Steiner „Krisztus népének”.

***

A világ és az ember fejlődésének általános alapelve, hogy a mindenféle általánosságból, egységből kitagozódik az az egyedi, amivé vált végül az individuális ember. Benne magában az egységek lényének különböző soktagúságává válnak; és amikor egy individuális lelki-szellemi életre tesz szert, akkor elkezdődik visszatérésének folyamata a korábbi egységekbe, ami az embernek egészen az össz-egységgel való összeolvadásáig tart, de most már individuális alapon. Épp ez megy végbe, amikor az ember ezzel az alapelvvel összhangban kezdi megvalósítani magát: „Nem én, hanem Krisztus énbennem”.

Az ősi Indiától Európa felé haladó kultúrkorszakok láncolatában az ember a kultúrtevékenység folyamatában differenciálta önmagában a saját éteri-asztrális lényének bizonyos egységét, a háromtagú lelket kialakítva. E munka fizikai testre való kiterjesztésének következménye a tudat, az alsó „én” fogalmaiban való gondolkodás elsajátítása volt. Ilyen volt az emberi individualitás régi, „pogány” létesülése. A Golgotai Misztérium az individualizáció más elvét hozta el. Hogy részeseivé válhassunk, szükséges, hogy az egységes, differenciálatlan lelket ne csak nevelés, képzés segítségével ébresszük, hanem áthatva azt magának a Golgotai Misztériumnak a fényével. Ez a folyamat annál sikeresebb, minél inkább képessé válik az ember

1. Ábra

arra, hogy az egységes lélekben a háromtagú lelkének ősi felébresztését feláldozza a Krisztus-impulzusnak, ami az egyetemes Ént ajándékozza.

Különös módon álltak e feladat megoldásához azok a törzsek, amelyek a nagy népvándorlás eredményeként települtek Európába. Ők, megismételjük, nem vettek részt abban a kulturális fejlődésben,

ami a déli úton, Indiából Görögországba és Rómába irányult, ezért csak az egységes lélek tapasztalatát hordozták magukban. Ezzel a lélekkel érintkeztek a görög-római nép háromtagú lelkével. Megkezdődött az európai kultúrkorszak létesülése.

A keleti szlávok szintén csak az egységes lélek tapasztalatát hordozták magukban. De az ő érintkezésük a görög-római világgal másként zajlott. Mondjuk így, ez nem kulturális-civilizált volt, hanem vallásos. A kijevi Rusz szlávjai az egységes lélek erősen éterizált aurájában éltek. Az ilyen lélekben az individuális élet elég homályos. Ez kifejeződik az ember temperamentumában, jellegében. Az ilyen lélek mitológiai képe: Mikula Szeljanyinovics.

De mivel a keleti szlávoknak is be kellett lépniük az 5. kultúrkorszak fejlődésébe, az ő egységes lelküknek is felébredésre volt szüksége. Ez olyan módon ment végbe, hogy a bizánci Kereszténység áradt a lelkükbe, de még valami más is.

Ily módon Európa nyugati és keleti részén az emberi individualizáció két különböző folyamatáról van szó. Nyugaton a lélek pogány módon ébred fel, és még egy felébredésre van szüksége: a Golgotai Misztériumra. Ezt a már bizonyos értelemben tökéletesen földi módon kidolgozott háromtagú léleknek kell benne előidéznie. De keleten az egységes lélek felébredése egyből a Golgotai Misztérium fényének köszönhetően kezdődött, igaz, az a bizánci Kereszténység formájában jött el.

Forduljunk Rudolf Steiner magyarázataihoz. Az 1914. november 9-i előadásában ezt mondja: „Valójában már hosszú évek folyamán, nagyon sok mindent felhasználva, elképzelést alakítottunk ki magunknak arról, hogy mennyire végtelenül messzire terjed az, ami a Golgotai Misztériummal kapcsolatos. Ezért azt is megérthetik, hogy ha a Golgotai Misztérium valamilyen módon bevilágít az ember lelkébe, akkor ez csak egy meghatározott szint, a Golgotai Misztérium meghatározott szintje. De képzeljük el, hogy mivel az egységes lélek egyfajta homályos „magunkban való tojáskikeltés”, de ami mégis tartalmaz valami lényegest korunk számára, így ezt az egységes lelket [hogy kilépjen ebből a homályos állapotából] át kell hogy járja a Golgotai Misztérium fénye ...”. Ugyanakkor „a beavatási központot, amely egészen különleges módon lép be hatásával a lélek belsejébe, hogy a léleknek ez a belseje helyes módon készülhessen fel arra, hogy ... átjárja a Golgotai Misztérium fénye, ezt a beavatási központot az a beavatott vezeti, akinek Szkítiánosz a neve” (GA158, 43-44. o.).

Az ember egységes lelke valahol nagyon mélyen mindenképp magában hordozza a hajlamot arra, hogy megszüljön magából a háromtagú lelket. Ennek a léleknek a „tojását” éppen ez a hajlam kelti ki. A keleti szlávoknál történelmi létesülésük kezdetén ez úgy ment végbe, hogy az egységes lélek a saját természeti alapjába mindkét jelzett impulzust magába fogadta: a Golgotai Misztérium és Szkítiánosz impulzusát is (l. az 1. ábrán az alsó oválist). És mintegy inspiráción keresztül, kioltva benne a háromtagú lélek ösztönös kiindulópontját, megindult benne a háromtagú lélek individuális kidolgozása. De erre a folyamatra nagy hatást gyakoroltak a finnek és az északról érkező normannok. A finn nép fejlődésének sajátossága abban áll, hogy ő magában alapjában nem egy egységes, hanem egy háromtagú lelket érzékelt. Ez az individuális háromtagú lélek létesülésének egyfajta ősfenomenja volt Európában. Ennek a finnek általi megtapasztalása kozmikus jellegű volt. És ezt a „Kalevalában” fejezték ki. A tisztán látók, akik ezt az eposzt megalkották, az érzőlelket a kozmosz által inspiráltnak tapasztalták, és azt Vejnemöjnen emberi-isteni alakjában fejezték ki. Az értőlelket az emberi lélek kovácsaként tapasztalták: ez volt Ilmarinen. A földi hatalmakkal kapcsolatos tudati lélek kifejezőjévé, fizikai szinten annak meghódítójává Lemminkejnenan vált.

A háromtagú léleknek ez a finnek általi megtapasztalása (az 1. ábrán a felső ovális) a szlávok egytagú lelkének aurájával lépett érintkezésbe. Az emberek számára tudattalan kölcsönhatás kezdődött közöttük.

A finn eposz hősei az orosz népi eposzok [bilini - Былины] hőseiben tükröződtek, akik: Ilja Muromec, Dobrynya Nyikitics és Aljosa Popovics.

Ahhoz, hogy a hármasság az egységgel kölcsönhatásba lépjen a léleken, az szükséges, mondja Rudolf Steiner, hogy egyfajta „lélektörzs” (uo. 45. o.) keletkezzen. A keleti szlávoknál ez a normannok eljövételének köszönhetően keletkezett. Hadjáratokat indítottak Bizáncba, mindig ugyanazon az úton haladva: „a varégoktól a görögökig”, és így külsőleg, a fizikai síkon egy bizonyos utat követtek, amelynek szellemi ősképevé vált ez a lélektörzs.

A varégok a szlávokhoz hasonlóan egy egységes lelket tapasztaltak magukban, és az egy természeti képződményként volt az övéké. És ezzel az egységes lélelkel a finnek földjén keresztül folytatott hadjárataik során elnyomták bennük a hármasság lélek tudatát. „Ide le – mondja Rudolf Steiner – egy olyan törzs hatolt be, amely természetes módon hordozta lelkében azt, ami akkoriban az egység utáni vágyakozás volt, és ami egészen más módon, már egy egészen más szinten fejeződött ki Goethe Faustjában és általában a Faustban (mint az új ember típusában – Szerző). Ez valami olyasmi volt, ami semmit sem tudott az Én egységére törekvő hármasságról. És itt, a lélek még kezdetleges szintjén, ez kioltó hatással volt a lélek három tagjára” (uo. 49. o.).

Ezt a folyamatot érzékfeletti módon átélve (Rudolf Steiner az idézett előadásban megadja ennek leírását), a finnek a „Ruotsi”(руотси) vagy „Rutsi”(рутси) szóban fejezték ki. Ezzel a szóval kezdték a normannokat hívni, és tőlük került ez át a szlávokra is. Így keletkezett az „oroszok” [ruszkije/русские] név.

Ily módon egy bonyolult aurikus konfiguráció jött létre, amely két, egymást részben fedő oválisból és az őket egyesítő lélektörzsből áll. Ebben a finnek archetípusossága hatott a szlávok archetípusosságára. A varégok vitték bele az Én összekötő hatását.

A lényegében teljesen csoport-embernek az Én egységére való törekvése jellemezte az összes törzset, akik keletről érkeztek Európába. De azok, akik a közepéig jutottak, magukban ennek az egységnek az archetípusát hordozták magukban a törzs csoport-Énjében, amit az Angyal lényé formált és szabott személyre, hogy azt a törzs, a faj egyes tagjai is örökölhessék még akkor is, amikor a személyiség emancipációja megkezdődött.

Az emberi csoportok archetipikus, faji és nemzetségi tulajdonságai – ez valami olyan alapvető dolog, aminek a személyiség formálódásának mély jellegzetességei köszönhetőek. Ennek példáját az ősi zsidó népben találjuk. A 3., egyiptomi-káldeus kultúrkorszakban egy törzs lett kiválasztva a sémita rasszban. A kiválasztottság abban állt, hogy hozzá nem csak Arkangyal, hanem Formaszellem, Elohim is közeledett, ez az Elohim egy kolosszális erő lényé, és ő lett a Népszellem. Ennek eredményeképpen azoknak az ősi zsidóknak még a fizikai teste is gyorsabban kezdett fejlődni, mint a többi népnél. Ez a fejlődés akkor a test felgyorsult materializálódásában, a fizikai agy kialakulásában állt, ami lehetővé tette, hogy ne érzékelő módon gondolkozzanak, hanem fogalmilag, reflexíven. Így jött létre az a nép, amely legelsőként rendelkezett logikai, kombináló gondolkodással. És ez a nép készítette elő a fizikai testet, hogy az Isten emberré lehessen.

Hasonló szellemben valósult meg Európa új lakossága közül különböző törzsek kiválasztottsága. Azokban, akik közülük Európa keleti részén telepedtek le (kezdetben ezek egyáltalán nem népek voltak), volt egy, a legfelsőbb lények által meghatározott lélekegység. Ennek általuk való megtapasztalása születőben volt. Közép-Európában az Én archetipikus egységéből idővel egy gigantikus gondolkodási, logikai iskola, a születő Énre építő erős individualizáció jött létre, és tovább a goetheanizmusban – amit a középkori misztikusok, mint Suso, Teuler, Eckhardt mester stb., az alkímiai filozófusok (Agrippa, Jacob

Böhme), a nagy idealista filozófusok (Hegel, Fichte, Schelling) készítettek elő – létrejött a tiszta gondolkodásban érvényesülő Énből az Én-Manaszba való átmenet lehetősége.

A szlávok egységes lelkének archetípusa nem arra rendeltetett, hogy aktívan fejlessze a földi intellektust, és csak arra építse a kultúrát. Ezért az Én egységét, ami a közép-európaiak egységes lelkébe archetípusosan be van ágyazva, önük kívülről viszik be az egységes lélekbe. De nem úgy, mint a nyugati németeknél, nem hierarchikus lények által, hanem előbb a törzsek, később a népek földi kölcsönhatásának útján, ahol az érzékfeletti lények szerepe másodlagos, annak köszönhető, hogy földi emberekkel történik. Ez azért történt így, hogy a keleten formálódó nép aktívan rész tudjon venni az európai kultúrkorszak fejlődésében is, de mintegy lebegve az intellektualitás felett. Ezt mindig megtapasztalhatjuk, ha közelebbről nézzük az oroszok mentalitását, valamint irodalmi és gyakorlati tevékenységeik példáit. Ők fogalmilag gondolkodnak, de nem úgy, mint Nyugaton. Valójában nem kigondolják a gondolatokat, ezért nem létezik egy eredeti, valóban orosz filozófia. A gondolatokat mi a csoport-Manasztól vesszük fel. És csak az individualizált észleletek ereje akadályoz meg bennünket abban, hogy erről tudjunk. Az orosz ember lehet zseniális, de nem abban az értelemben, ahogyan például Tesla volt (mellesleg ő szláv), az orosz a tudományos felfedezéseket fél-tisztán-látón észleli. Az oroszok szeretnek azzal dicsekedni, hogy ha akarnak, tudnak okosabbak lenni a „németeknél”, ha akarnak, még „bolhát is tudnak patkolni” [bolha-patkolás: a mesterség magas foka] És ez valóban így van. Észlelni lehetséges a világ összes bölcsességét egyszerre (Bergyajev álmodott ilyen gondolkodásról, az „egyszerre” megismerésről), de ez nem egészen az, ami az 5. kulturális korszak emberével szemben fennálló követelmény. Neki itt a logikus gondolkodás, az individualizáció filigrán kifejlesztésére van szüksége először az alsó „énben”, majd a felsőbb „Énben”. Az oroszok viszont, ahogy mondják, „a fentit ragadják meg”. De a mi korunkban már ennek kell jellemzőnek lenni. És nincs értelme dicsekedni vele.

A Kijevi Rusz aurájába a normannok által (akik ott világi vezetőkké váltak) bevitt Én-impulzus volt szükséges ahhoz is, hogy a Rusz felvegye a Kereszténységet, de szintén egészen sajátos módon. A Kereszténységgel való találkozás minden szláv és germán törzs számára szükséges volt. Nyugaton ez a Római Birodalommal való érintkezéssel és a latin elemmel való etnikai keveredéssel kezdődött, majd ez egyesült a háromtagú léleknek a kulturális munka folyamatában való kidolgozásával. Keleten a Kereszténység először azon a „lélektörzsen” keresztül áradt az egységes lélekbe, amit a normannok helyeztek bele. E törzs mentén érkezett a Ruszba éteri szinten a Kereszténység Bizáncból. A ruszok ezt fél-tisztán-látó módon vették fel, amilyenek a bizánci görögök is tapasztalták azt. Rómán keresztül vették át a németek a rómaiak racionalizmussal áthatott, teologizált, értő lelki Kereszténységét. Emiatt történt később az egyházszakadás nyugatira és keletire.

Ilyen módon oda jutunk, amiről Rudolf Steiner beszél: „Tehát most olyan lelkekkel van dolgunk, akik ... egyrészt kapcsolatban állnak azzal, ami a Golgotai Misztériumon keresztül az egységes lényhez vezethet, ami az egységes lélekben előkészítheti a Kereszténységet (az emberben való megvalósításának korszakát – tesszük hozzá – a Szerző), másrészt pedig ők a Kereszténységet egész meghatározott formában vették fel, mintegy inspiráció, hatás, ráhatás képében, ami a Golgotai Misztériumtól indult ki, ahogyan az a bizánci-görög kultúrából jött” (uo. 48.o.). – Ilyen az orosz lelkiség úgymond kiinduló konstellációja, amikor a kereti szlávok beléptek a történelmi folyamatba a 4. kultúrkorszak végén, az 5. kultúrkorszak elején. És ezzel az „adottsággal” kell a továbbiakban dolgozni, hiszen most már sem a bizánci kereszténység, sem a normannok által hozott lélektörzs nem jelent önmagában garanciát arra, hogy az oroszok helyesen hajtják végre feladataikat, amelyeket eddig az 5. kultúrkorszak körülményei között kell megoldaniuk, ahol az avantgárd Közép-Európa, a 6. előőrse pedig azok a nyugati szlávok, akik három „félsziget” formájában nyugatra húzódtak: a lengyelek, csehek-szlovákok és délszlávok –, akiken keresztül a 6. kultúra háromtagú lelke, mint a nem hétköznapi, hanem a magasabb tudatosság hordozója mintegy „betekint” a mi kulturális korszakunkba.

Tisztán történelmileg a folyamat, a finn háromtagú lélek archetípusának az egységes lélekkel való úgymond asszimilálódása úgy zajlott le, hogy a déli „rutszi” egyre inkább északra költöztek, és szétszóródtak a finn nemzetségi háromtagú lélek aurájának működési területére. A déli szlávok egységes lelkének éterizált aurája egyre inkább átítatódott felülről a háromtagú lélek asztralizált aurájával. És ez egész képződmény az orosz nép aurája lett. És benne testesült meg a nép Arkangyala, aki a népet Jahve módján készítette elő: hatását a háromtagú testiséggel kezdte, aztán azt kiterjesztette a háromtagú lelkeség archetípusának kidolgozására. Így helyezte a testiségbe a „rutszi” jövőbeli lelki-szellemi individualizációjának alapjait. Ő maga [az individualizáció] később érkezett, és akkor három hőse „elaludt” bánatában. Oroszországot kezdte elárasztani a nyugat-európai fejlődés; az kultúrájába és államiságába egyaránt belépett; ez utóbbiban azonban ütközött a tatár-mongol iga örökségével, a despotizmus elvével. De ami megfelel a valódi orosz hajlamoknak, az továbbra is „alszik” „bánatában”, vagyis a csoportosban, az örököltben. Ennek felébresztéséhez Oroszországnak el kell fogadnia az antropozófiát és fejlesztenie kell a háromtagú lelket, a Szellemtudománnyal gazdagítva a szellemi és kulturális alkotótevékenység, az államépítés és különösen a pedagógia egész folyamatát.

Épp az archetipusos keleti szlávoknak, akiket egyidejűleg az egytagú és a háromtagú lelkeség alkot, olyan fejlődésre van szükségük, hogy már gyermekkoruktól kezdve a nevelés és oktatás folyamatán keresztül a háromtagú lélek birtoklásának képességével lépjenek inkarnációba, a lélek jellegének abban az értelmében, amilyen lesz a legtöbb emberben a jövőben. Ez azt jelenti, hogy el kell sajátítani a fogalmi gondolkodást, de nem a halott, elvont, hanem az élő gondolkodást, amely képes felemelkedni ahhoz, hogy az észlelés tárgyaiból az ideák individualizált észleléséhez jusson, utat törjön az erkölcsi intuíciókhoz, morális fantáziához, ahogyan azokat Rudolf Steiner „A szabadság filozófiája” c. művében leírja.

Ilyen feladatok állnak az európai ember előtt is, csak az oroszoknak ezek megvalósítására született hajlamuk van. Ez a hajlam a népi aurájuk sajátosságaiból fakad.

Az Antropozófia egész tanítást tartalmaz arról, hogy a lélek létesülésének alapjául a testben ez utóbbinak a három rendszerre való differenciálódása szolgál. Benne az akarat, ami egyelőre ösztönös, de amit a tudati lélekben el kell kezdeni tudatosítani, elsősorban az anyagcsere-rendszerben és a végtagokban koncentrálódik; az érzés a ritmikus rendszerben: a lélegzésben és a vérkeringésben kapja meg a testi támaszát; a gondolkodás az idegi-érzékszervi rendszerrel, az aggyal áll kapcsolatban.

Rudolf Steiner nagy jelentőséget tulajdonított e háromtagúság megismerésének. Ez természetesen nem szigorúan differenciálódott az emberben, minden tagja áthatja a többi: anyagcsere történik a fejben is, az idegek élete áthatja a végtagokat is, stb. Mindössze arról van szó, hogy a jelzett rendszerek valahol túlsúllyal koncentrálódnak a testben, de ennek a „túlsúllynak” az ember szellemi-lelki organizmusára egészen fundamentális jelentősége van. Ez az ember aurájának köszönhető: az emberi fej erősen asztralizált, és életerőben, éteri erőiben szegény, így válik lehetővé benne a tükröződés, a végtagokban vannak a legerőteljesebb életerők stb.

A keleti szlávok néppé alakulásának sajátossága abban rejlik, hogy az orosz népnek maga az aurája úgymond antropomorfikusan, mint egy *individuális személy* aurája alakult ki, amiben a legkülönbözőbb hármas tagozódások, köztük a fenti rendszerek hármas tagozódása fejlődnek ki. Az orosz, ha szabad így mondanom, talán még paradox módon is, *nemzeti lényként sokkal individuálisabb*, mint egy európai módon nevelt személyiség. Igen, ez szokatlanul hangzik, de ez az orosz ember mentalitásának valós állapota. Ez abban fejeződik ki, hogy nemzetiségében az orosz kevésbé csoportlény, mint a fejlődésben elmaradott etnoszoknál előfordul. Az oroszok nemzetként nagyon laza egységet alkotnak, de mégis lelkes patrióták; ez szokatlan, de minden lépésnél megnyilvánul. Vegyük a legegyszerűbb, de világos példákat.

Oroszország most tele van a korábbi ázsiai köztársaságokból kivándorlók tömegeivel. A gyakorlatilag megszűnt jogrend és törvényesség körülményei között – ne takargassuk – gyakran nyíltan kifejezik megvetésüket az oroszok iránt, és nem hagynak ki egy alkalmat sem, hogy sértegensék és megalázzák őket (ami azt jelenti, hogy nem csak az új orosz elit „nőstényoroszlánjai” teszik ezt), és az oroszok mindezt eltűrik. Ebben azonban jelentős szerepet játszik az a tény, hogy ha egy orosz, mondjuk, összecsap egy csecsennel vagy egy azerbajdzsánival, akkor ő a saját országában külön ember marad, és az őt körülvevő nemzet nem fog felkelni és a védelmére sietni. Ez a nemzeti ugyanis egyáltalán nem nyilvánul meg a lét jellegű szociális kapcsolatokban. Azonban az egyes csecsennel konfliktálódóval az egész csecsen nép szembeszáll, az egyes azerbajdzsánival konfliktálódóval az egész azerbajdzsáni nép, sőt ha kell, az egész iszlám világ is. Következik-e ebből, hogy az oroszok gyávák? Egyáltalán nem. Az oroszokra egyszerűen nem hat annyira erősen a csoportlelkiség. Az oroszok nem annyira az országot, mint inkább a földjüket szeretik. Elegendő itt az első hullám emigránsaira emlékezni, akik egyszerűen behaltak a nosztalgiába – nem a régi rendszer, hanem maga az oroszországi élet utáni vágyba. Néhányan közülük visszatértek, hogy még ha meg is kell halniuk, de az inkább a szülőföldjükön történjen. Az orosz ember az idegi-érzékszervi rendszer jellegével, a légzés és vérkeringés, az anyagcsere jellegével a földjéhez kapcsolódik. És ez nagyon erősen kifejeződik lelke tapasztalataiban. Az oroszok patrióta érzéseit jól leírja az orosz költő:

„Szeretem a hazámat, de furcsa szerelem! (nem Oroszországot, hanem a hazát!)

Az eszem nem fogja meghódítani őt.

Nem vérből vásárolt dicsőség

Nincs békével teli büszke bizalom,

A sötét ókor sem ápolta a hagyományokat.

Ne kavarj bennem örömteli álmot.

De szeretem – miért, azt magam sem tudom –

Sztyeppéinek hideg csendje,

Végtelen erdői ringatnak,

Folyóinak áradásai olyanok, mint a tengerek [...]

És egy dombon egy sárga kukoricatábla közepén

Egy pár fehérítő nyírfa. [Lermontov: Haza]

Egy másik költő pedig hozzátette: „Oroszországot meg nem érted ésszel...” [Fjodor Tjutcsjev] (hát még a „kszjusák”). A költészet pontosan kifejezi a népi aurában élő orosz ember hangulatát, amely aura magának az embernek az alakjára lett formázva, a három rendszerével. És ezt a hangulatot használják ki az ellenségei, amikor a saját számukra szükséges háborút „honvédőnek” nevezik. Ez olyan bátorságot ébreszt az oroszokban, amilyen nem sok embernek van.

Az orosz nép háromtagú aurájában (2. ábra) Oroszország déli része, Ukrajna inkább az éteri résszel áll kapcsolatban, a végtagok, a mozgás rendszerének bázisával, a mély, egyelőre alvó akarat területével, melynek a gondolkodásban

való akaratként kell felébrednie. Nem véletlen, hogy ott a föld is szokatlanul élő, éterizált feketeföld. Ebből ered a kisoroszok stabilabb karaktere is és antipátiája a nagyoroszok irányában amiatt, hogy ők – szerintük – túlzott módon nyüzsgők, komolytalanok.

De a „katzap”-ok (vagyis a kecskeszakállú emberek; érdekes, hogy Nagyoroszországban a „proletár-diktátorok” hordtak ilyet, például Trockij, Dzerzsinszkij, az orosz kereskedőknek a lapát-szakálluk volt) valójában nem komolytalanok. Egyszerűen egy olyan atmoszférában élnek, ahol az étererők gyengülnek, az asztrális erők erősödnek, ahol individualizáló asztrális erők dominálnak. Épp ettől mozgékonyabbak az érzéseik, differenciáltabbak. És más a feladatuk: ritmusosan közvetíteni a délről és északról érkező dolgok összekapcsolódását, egymásba hatolását egy közös állami szervezetben. Ők inkább államférfiak, törvényhozók, de nem a zsarnoki értelemben, hanem az igazságosság elvének megtapasztalása értelmében. Ami pedig északon van, az Oroszország feje, de ez nem egy élettelen, intellektualizált fej, hanem egy spiritualizált, szófikus [Szófia], amely különösen a jövőbe tekint. A fejnek természetesen szolgálnia kell a jelent is, és szolgálni fogja a jövőt is, ahogy az orosz kultúra spirituálisabbá válik. És hogy mi történik, ha ebbe az aurába csupasz értelem kerül, azt megmutatta az ország fővárosává tett Pétervár. Az észak egyelőre a „Kityezsgrád”-ról való orosz álmok területe. Nem véletlen, hogy a Moszkvától észak-keletre lévő területet tradicionálisan Szent Szófia földjének hívják. Szintén nem véletlen, hogy az oroszok az igazi, nem egyházi Krisztus keresésekor az „archangelszki erdőkbé” mentek ki. Ez a hangulatot gyönyörűen kifejezte a modern költő (aki természetesen nem annyira ismert, mint Lermontov vagy Tyutcsev, de szintén tehetséges):

Угрюм и отрешён,
Уходит он один,
Надвинув капюшон,
Уходит бернардин,
Уходит в высоту Архангельских лесов,
Оставив суету Имперских городов.

Свой радостный устав
Оставит он лесам,
Доверчиво припав
К архангельским стопам,
Он слышит пенье рек
И голоса дорог -
Извечный человек,
Шагнувший на Порог.

Трепещут, как в грозу,
Лучистые межи,
Он слышит, как внизу
Пылают миражи,
Лачуги и дворцы
Вздываются в дыму,
Дивятся мудрецы
Безумью своему;

Их вежливая рать,
Взнуздавши города,
Боится опоздать
На поезд в никуда,
На смерть ведут шутя,
Сомкнув плечо с плечом,
И тянется дитя
За солнечным лучом...

Уходит бернардин,
Угрюм и отрешён,
Уходит он один,
Один уходит он,
Уходит в высоту,
В архангельскую твердь,
Уходит за черту
Без права умереть.

[Alexandr Demidov: Bernardin. A vers magyarra ültetése még nincs készen. Demidov Steinernek közel 200 könyvét fordította orosz nyelvre]

Ilyen az orosz lélek hármasság tagoltsága, ami az alsóbb „én” felett lebeg, szó szerint mintha Oroszország egész európai részén elterülne (Szibériáról és a Távolság-Keletről külön kell beszélni). Erős hatással van az orosz kultúra jellegére, ahol, például az irodalomban Gogol „Esték egy Dikanka melletti tanyán” és „Tarasz Bulba” c. műveitől kezdve a szentpétervári író, Dosztojevszkij finom pszichologizmusáig terjed a skála. Középen pedig (természetesen nem szigorúan földrajzilag) állnak a mi „mélyen és ritmikusan lélegző” „apollonistáink”: Lev Tolsztoj, Puskin, Csadajev, Vlagyimir Szolovjov.

* * *

Nos, Oroszország egy olyan organizmus, aminek van mind fizikai, mint éter-, és asztrálistest. A Szellemén tartja őt egységben, ami a szellemi magasságokból világít a lélektörzsbe. Ezt az organizmust isteni Hierarchiák lényei hozták létre, az őt körülvevő népek Szellemeinek részvételével azért, hogy a benne megtestesülő emberi lelkek az egész emberiség számára fontos feladatot tölthessenek be: előkészítsék az 5. kultúrkorszak feltételei között a 6. korszak megszületésének előfeltételeit, a várakozás szellemében élni azt a korszakot, amikor a Kereszténység az egyes emberekben kezd megvalósulni, amikor az egyes ember elkezd uralni az individuális Manasz segítségével a magasabb Én-t, mint Krisztus Életszellemét, és így örökre szuverén, Krisztussal azonosuló individualitássá válik.

Ha ebből a szempontból gondoljuk végig (és nem csak materialista-mechanikus vagy triviális politikai szempontból), hogy e lény bármely része teljesen el akar szakadni tőle, mint például Ukrajna vagy Belorusszia, akkor az a rész értelmetlen létezésre és ezáltal a környező, hierarchikus vezetőkkal rendelkező etnoszokba való fokozatos feloldódásra ítéltetne, miközben maga a lény is megrokkanna. Az e részek közötti ellenségeskedést, harcot ahhoz lehet hasonlítani, mint ha az ember végtagjai harcba lépnének a fejével, vagy a fej elutasítaná a légzőrendszer használatát. És ezek nem valami mesterkéltségek, hanem egy valódi néprajz kezdetei, ami az egységes érzéki és érzékfeletti valóság ismeretén alapul.

Oroszország – egység, de nem feltétlenül állami-politikai, hanem szellemi-lelki-fizikai. És mint minden, ami él, belsőleg differenciált. És Oroszország számára egyszerűen halálos ezzel nem számolni. Ha Moszkva továbbra is az egységes politikai állam megerősítésének útján halad, akkor ezt ahhoz hasonlíthatjuk, mintha a légzés az anyagcserével akarná magát helyettesíteni. Ez nem életképes.

Moszkvának az állam központjaként csak az állami élet impulzusát kell hordoznia, azt az egyenlőség elveként az egész országban terjesztenie, és nem szabad hatalmilag beavatkoznia az ország egyetlen régiójának gazdasági vagy szellemi életébe sem. Minden szociális viszonyt abból a nézőpontból kell szabályoznia, hogy minden ember valóban egyenlő a törvény előtt. Ebben az esetben az igazságosság őrzőjévé válik, ami csak szimpátiát fog irányában előidézni. És mert ez a valódi feladata, és ezt nem teljesítette, éppen ezért vált a korrupció, törvénytelenység fő előállítójává. Ebben egy meggyőző példáját kell látni annak, hogy mi történik, ha emberek, közintézmények kezdenek szembeszállni a valódi evolúció feladataival. És minden, ami nem előre megy, elkezd meghalni.

Oroszország népének aurájával arra hivatott, hogy társadalmi struktúráját a szociális hármas tagozódás szellemében építse át. Végül is erre lett felszabadítva a bolsevizmus ígája alól, amely éppen a társadalmi hármas tagozódás elvét fordította el azzal, hogy szocialista módon vezette az országot, de a szellemi élet szabadságának teljes tilalmával. A bolsevizmus alatt, az államkapitalizmus bevezetésével az emberi munka áru jellege – a rabszolgaság nyílt formája – el volt leplezve. A peresztrojka alatt a kapitalista gazdasági formához való visszatérés, amikor a munkaerő egészen nyíltan árucikként van kitéve a munkaerőpiacra (vagyis ismételten aláhúzzák, hogy az ember egy része vásárlás és eladás tárgya), ami elleni harcban egyszer már az egész világ feje tetejére állt, és ez a harc folytatódik (bár a szovjet átverés után ezt sokan nagyon nehezen értik meg; volt alkalmunk olyan öregembert hallgatni, aki azt mondta: mi rossz van abban, ha eladom a munkaerőmet? csak jól fizessék meg!) – ez egy szörnyű reakció, amely az országot egy teljesen megsemmisült múltba taszítja. Ez a semmibe vezető út.

Mivel minden orosz (és ez mindenkire vonatkozik, aki asszimilálódott az orosz nyelv, az orosz kultúra természetébe) a saját fej-ritmusrendszer-végtagok hármasságában bizonyos módon saját Népszellemének hármasságát ismétli meg, ezért a szociális hármas tagozódás iránti vágy még az ösztöneiben is benne rejlik. És ezt – hívja fel rá a figyelmet Rudolf Steiner – már a XIX. század végén és a XX. század elején kezdték ösztönösen megvalósítani. Oroszország a szociális hármas tagozódás felé kezdett haladni, anélkül hogy megértette volna ezt. A nyugati okkult-politikai körök azonban ezt értették, és intézkedéseket tettek ellene. Éppen ettől ijedtek meg, és nem az volt az oka, ahogyan azt a neobolsevizmus összeesküvés-elméleti hívei próbálják elhíttetni velünk, hogy a külföldiekre a Nyizsnyij Novgorod-i vásár tett olyan benyomást, ahol állítólag azt látták, hogy Oroszország túl gyorsan kezdett gazdaságilag fejlődni.

1920. március 19-én Rudolf Steiner Zürichben előadást tartott „A hármas tagozódás és a világ jelenlegi helyzete” [máshol így szerepel: „Az egységállamtól a társadalmi organizmus hármas tagozódásáig”] címmel, ahol elmondta, hogy Oroszországban megfigyelhető a társulás iránti vágy (mellékesen megjegyezzük: a közös testvéri munkatevékenységnek a „szabad termelők társulásainak” megalakulása kell, hogy az alapja legyen a társadalmi hármas tagozódás feltételei között). „Aki Oroszországba érkezik valamilyen ügyben, az ott valójában nem egyes emberekkel találkozik, hanem ilyen társulásokkal”, például banki pénztárosok és behajtók társulásával. Különösen érdekesek közülük a zemsztvo-k. „Hasznos munkát végeznek, és egy még régebbi orosz falusi intézménnyel, a „világ” nevű külön faluközösség szervezetével működnek együtt. Bizonyos értelemben ez egy kényszerítő szervezet a falu gazdasági életében”. Benne az ősi demokrácia szokásával találkozunk. De a zemsztvo valami új, „aminek az a tendenciája, hogy demokratikus irányba mozduljon”. Ez nem korporáció, hanem társulás, ami összeköti a földön dolgozókat azokkal, akik az iparban tevékenykednek. „És elmondhatjuk, hogy

Oroszországban egy csodálatos dolog ad magáról hírt, egy olyan organikus rendszer keletkezik, ami társulások lényegén alapul.” (GA334, 148-150.o.)

* * *

A beloruszokat, ukránokat, oroszokat együtt „címzetes népeknek” hívják. Ez valójában így is van, de pusztán a hozzájuk való tartozás nem ad okot a nacionalizmusban való tobzódásra. Ez nagy felelősséggel jár. Az oroszokon, és a szó szélesebb értelmében, valójában Oroszország minden lakosán felelősség van az ország helyes fejlődéséért. Az Oroszország valódi céljaival szemben ellenséges erők nem mernek egyszerűen az útjukba állni. Tudják, hogy szellemben milyen erő áll mögöttük. És megtesznek minden lehetségest, hogy az oroszok ezekről a célokról semmit se tudjanak. Akkor hamis célokat lehet rájuk erőltetni. Ez egy nagyon egyszerű, de nagyon hatékony módszer. Épp ezekkel kapcsolatban Oroszországhoz időről időre egyáltalán nem hozzá tartozó etnoszokat „implantálnak”, tudva eközben azt, hogy valamikor ezek szembeszállása magától megindul, és ellenségeskedés, viszály és gyűlölet keletkezik. Ezért – és nem csak Oroszország, hanem bármely ország–, ha – ahogy a tatár-mongol iga idején mondták – „járlik"-ot [a kán által kiadott engedély, rendelkezés] kap a vezetésre, ne siessen elfogadni a „danunák ajándékait”. Ez „trójai falónak” bizonyulhat. Először meg kell kérdezni: kinek és miért szükséges ez? És a területi újraelosztás most már mindig ajándéknak minősül, mivel, ahogy már mondtuk, a modern világban egyetlen ország sincsen, amelyik valódi szuverenitással rendelkezne. Ma már tudjuk például, hogy Hitlernek először azok engedték meg, hogy a világháború után Németországtól elvett területeket visszaszerezze, akik aztán háborút folytattak vele. Ezek nem idegen, általa megszállt területek voltak, hanem az ősi területei, de mégis – mi lett ebből később?

Mindent egybevetve, Oroszország számára veszélyes az alvás. A jövőre vonatkozó helyes elképzelések szellemében kell gondolkodnia egységéről. Tényként kell felismernie, hogy nemcsak az egyes emberek, hanem egész etnikai csoportok öntudata is növekszik. És ezt szellemileg és tudományosan is meg kell ismerni, hogy pontosan tudjuk, hol van a romboló erők által inspirált alap nélküli szeparatizmus, hol kell egy népnek részeinek valóban két népre szakadniuk, és hol van csak egy új, szabadabb szociális struktúrára szükség, amely lehetővé teszi, hogy egy nép érett etnoszai harmonikusan éljenek együtt.

Minden alapunk meg van azt gondolni, hogy Ukrajnának nem feladata, hogy egy új önálló néppé váljon, hiszen nincs új Arkangyal, aki egy új világfeladattal lépett volna elé, hiszen elég hatalmas és még a megvalósítástól elég távol áll a keleti szlávok közös feladata. Az ettől a feladattól való visszakozás az egész emberiséget veszéllyel fenyegeti. Ezért is volt Rudolf Steiner annyira aggódó, amikor még mindenfajta felosztás előtt (1916-ban) megjelentek az ellenségeskedés első jelei Oroszország északi és déli része között.

Önmagában az államon belül elkerülhetetlenek az etnoszok közötti ellentmondások. A fejlődés folyamata dialektikus. De az ellentmondásokat meg kell oldani, nem pedig befelé hajtani, se nem háborús konfliktusok formájában kívülre vinni. A megoldásuk formájává Oroszország létezésének mai szintjén a szociális hármastagozódás válhat. Vagy végső esetben legalább egy konföderáció, legalább olyan, mint a svájci.

Nem észszerűtlen, ha a jelenlegi Független Államok Közösségére (FÁK) gondolunk. Számunkra úgy tűnik, hogy az bizonyos csírákat tartalmaz a helyes irányba való mozduláshoz, vagyis a társadalmi hármastagozódás megvalósításához. Jelenlegi állapotában a Közösség legfőbb hibája, hogy az kizárólag gazdasági jellegű. Az emberek továbbra is csak a „mindennapi kenyerekre” gondolnak, és ezért fosztják meg oly gyakran őket attól. Mit kell tenni, hogy véget vessünk ennek a halálos szokásnak? Rudolf Steiner így válaszol erre a kérdésre: „Először is egy seprű kell, és mindent ki kell seperni a gazdasági életből, ami tagadja a szellemet! Ettől függ az emberiség jövőjének egészsége. Mindent, ami nem akar szellemet, *ki*

kell seperni a gazdasági életből, mindenek előtt a gazdasági életből. Ez a legfontosabb. Egyébként egy gazdasági káosz következik, aztán pedig vele együtt a civilizáció káosza is. És ez elég világosan és egyértelműen kinyilvánítja magát” (GA199, 1920. 08. 29. 190.o.)

Semmilyen, csupán gazdasági közösség nem fogja felszámolni a csoportos, nemzeti egoizmust. Ebben egyesek mindig arra fognak törekedni, hogy mások kárára profitáljanak. Így a FÁK csak valami ahhoz hasonló létrehozásához vezethet, mint amilyen az Európai Parlament és annak diktatúrája. A szellemi életnek egy olyan rendszerét kell létrehozni az államoknak ebben a Szövetségében, amely nem függ sem a gazdasági, sem a politikai rendszertől. Az állami-politikai rendszernek arra kell korlátozódnia, hogy felügyelje minden ember valódi állampolgári egyenlőségét, úgy kell fejlesztenie a törvényhozás rendszerét, hogy az biztosítsa az igazságosságot minden szociális viszonyban, ugyanakkor teljesen függetlennek kell lennie a gazdasági élettől, annak parlamentjétől. A gazdasági életnek pedig a termelés kérdésében (de nem az ipari viszonyok kérdésében) függetlennek kell lennie az állami élettől.

A Szövetség három szuverén parlamentjének a tevékenysége pedig úgy kell hogy alakuljon, hogy mindegyikükben a többiek létezésében való állandó *érdekeltség* keletkezzen.

A gazdasági életnek pedig egy ilyen Szövetségben a szabad termelők társulásainak fejlődése felé kell haladnia, és így minden nemzeti, vállalati stb. elszigetelődés alapját meg kell szüntetnie.

III. „Pánmongolizmus! –

Habár a szó vad ...”

2014-ben, augusztusban lesz pontosan száz éve, hogy Oroszország a kísérleti nyúl szerepében a világ szociális-politikai élve-boncolója [Вивисекция/Vivisection (from Latin vivus 'alive', and sectio 'cutting'), vagyis élveboncolás] laboratóriumi asztalára került. Oroszország belépésének pillanata az I. világháborúba számára százéves bajoknak és szenvedéseknek a kezdete. Az ország útja bonyolult és veszélyes volt már évtizedekkel azelőtt is, de akkor mégiscsak volt esélye arra, hogy a normális kulturális-történelmi fejlődés ösvényén maradjon. És ezt elmulasztotta. Ez július 30-án történt, amikor az önkényuralkodó aláírta az általános mozgósításról szóló rendeletet. Ő jól tudta, hogy Németország stratégiai terveiben, tekintve az őt két frontról fenyegető háborút, egyértelműen meg volt határozva: ha Oroszország általános mobilizációba kezd, akkor azt a Németország elleni háború meghirdetésének kell tekinteni. És ezért Németország háborút hirdetett Oroszország ellen. De mi az, ami eközben érdekes: háborút hirdetve, nem kezdett harci cselekedetekbe, azokat Oroszország kezdte¹. (Igen, őt erre a szövetségesei ösztökélték, de ez már más kérdés.) Így a „nagy élve-boncoló” hozzáfogott a kísérleteihez.

De nem a rossz diplomácia miatt szalasztotta el Oroszország az esélyét. A diplomácia természetesen negatív szerepet játszott, de ez másodlagos volt. Elsődleges volt az alvás: szellemi is, szociális is, és politikai is – Oroszországban aludtak a hatalmon lévők, és velük együtt az az egész közösség is, amelynek általában ébernek kell lennie az ország szellemi életében. Oroszországban az értelem aludt és szörnyeket szült. És ez az „álmom” egy különösen felelős pillanatban metafizikai jelleget öltött. Rudolf Steiner így vázolta ezt fel: „Ez a háborús katasztrófa lehetlenné tette, hogy a történetét dokumentumok és archív anyagok alapján írják le. ... a döntő események 1914. július végén és augusztus elején egy elsötétült tudatnál zajlottak. Az embereknek az egész földön el volt sötétülve a tudata, és az ahrimáni erőknek erre az elsötétült tudatra való hatása alatt mentek végbe azok az események” (GA186, 1919. 11. 29. 31.o.) (Orosz részről az ilyen elsötétülés keletkezését tanúsítja az olyan misztikától távol álló ember, mint az akkor hadügyminiszter, Vladimir Szuhomlinov). A gondolkodást akkoriban ahrimáni lények „elkonfiskálták”, magyarázza Rudolf Steiner egy másik előadásában, és a helyükön vad tudatalatti

¹¹Azt is meg kell jegyezni, hogy Németország és az Osztrák–magyar állam nem állt készen keleten harci cselekményekre, erre utal az orosz behatolás kezdeti jelentős sikere

lépett elő (l. GA192, 1919. 06. 26.). A mai napig sem tudják nálunk megérteni, honnan jött a patriotizmus „országos” robbanása, amelyről kiderült, hogy még a diákok és a szocialisták is megszállottjai.

De még ha be is avatkoznak metafizikai erők a világtragédiák kirobbantásáért felelős emberek döntéseibe, ők a bűnűktől nem szabadulnak meg. De nem szabad leszűkíteni a bűnösség fogalmát. Forrásai messzire visszanyúlhatnak az időben, és szellemileg magasra vagy mélyre lenyúlhatnak. Magától értetődik, hogy az embereket nem pillanatnyilag helyezik bele mindebbe. Éppen az az elvárás velük szemben, hogy nézzenek messzire is, magasra is és mélyre is, ha egész népek sorsát akarják irányítani.

A világháború elkerülhetlensége egész civilizációnk világkonstellációjából nőtt ki. Ebben 1879 óta, amikor Mihály arkangyal átvette korának irányítását, a szellem hullámai a szó szoros értelmében ostromolni kezdték világunkat. Az embereknek meg kellett nyitniuk érzékeiket, értelmüket e hullámok felé, hogy azok beáramolhassanak a szívükbe, a lelkükbe. Ezek a szellem hullámai voltak, melyek végül Rudolf Steiner révén képesek voltak világunkba belépni, de az emberek tömegükben ellenálltak nekik, és ez az ellenállás világháború formájában öltött testet (l. GA206, 1921. 07. 10.).

Ez az, amit először is meg kell érteni: hogy minden embernek, különösen az államhatalomban lévőknek *kötelessége*, hogy kifejlessze az igazi valóság ismeretét, amely érzéki-érzékfeletti jellegű, hogy mindenütt kövesse a szimptomákat, hogy felismerje az aktuális események mögötti ősképeket. Bizonyos emberek valóban ezt teszik, de csak szűk körökben, a hatalom zárt okkult-politikai világközpontjaiban, a „szürkület társaságában”. (Az igazi hatalom a világban pedig mindig okkult.) De a tudást különféle csoport-egoizmusok szolgálatába állítják, és nem az emberiség érdekében cselekszenek.

A XX. század 80-as éveiben, a peresztrojka kezdetével az Oroszország feletti első kísérlet befejezéséhez érkezett. És amíg meg nem kezdődik meg a második, van esélye arra, hogy elinduljon az igazi, vagyis nemcsak anyagi, hanem szellemi fejlődés útján is, hogy elkezdje irányítani a saját sorsát, kilépjen a világhatalmak cselszövésének hatása alól, melyek a civilizációt hanyatláshoz vezetik. De szellemi ismeret nélkül, nem megnyílván az emberi lelkek és szívek felé törekvő „szellem hullámainak”, nem fog neki sikerülni.

És mi lesz akkor? Erről fogunk most elgondolkodni.

Különösen tanulságos egy bizonyos párhuzamot megfigyelni a XX. század elejének és a XXI. század elejének eseményei között. Az 1918-ban elvesztett háború után Németország nagyon hasonló helyzetbe került, mint amiben Oroszország van a peresztrojka kezdete után. Németország anyagi nyomorúságai egyszerűen kifejezhetetlenek voltak, de szellemileg felszabadult a merev monarchia béklyóitól, és ilyen feltételek között esélyt kapott arra, hogy új, szellemibb alapokon újjászülessen, és elkezdje megoldani a világfejlődés karmája által rábízott szellemi feladatát.

Ebben a helyzetben Rudolf Steiner meglátta Németország számára annak lehetőségét, hogy megváltoztassa szociális struktúráját, hogy összhangba hozza azt a közép-európaiak szellemi céljaival, azáltal, hogy megvalósítja az országban a társadalmi hármas tagozódást, ami megakadályozná, hogy az egész európai kultúra még továbbra is káoszban vergődjön. Ezt írta akkor: „A politikai, gazdasági és egyetemes (szellemi élet – Szerző) felosztásának a közép-európai törekvések céljaként való elismerése és elfogadása megbénítaná a nyugati erőket, kényszerítené őket... hogy a számukra szükséges szociális struktúrát népi ösztöneik keretein belül keressék, és Közép- és Kelet-Európának, népi közösségeinek pedig lehetőséget adna arra, hogy történelmileg kialakult kereteken belül az emberiség valódi felszabadítása értelmében éljék túl önmagukat” (GA24, 373.o.).

Rudolf Steiner megalapította a „Szövetség a szociális hármasság megvalósításáért” nevű szervezetet. Megpróbált, ahogy most mondják, „eljutni” az illetékesek tudatáig. Egy 1919. április 21-i előadásában olvashatjuk: „Minden másként alakult volna, ha már 1917 közepén vagy legalábbis őszén ezt a (szociális) hármasságot... mint Közép-Európa impulzusának híradását Németország vagy Ausztria szembeállította volna az amerikai állásponttal... Woodrow Wilson 14 pontjával. Akkor ez történelmi szükségszerűséggé vált volna. Én akkor azt mondtam Kühlmann-nak (külgügyminiszter): választhat, vagy az eszére hallgat, és figyel arra, ami az emberiség fejlődésében megnyilvánul, aminek szükségszerűen meg kell történnie..... vagy forradalmakkal és kataklizmákkal találja magát szemben. De nem hallgattak az eszükre, és megkapták ... az úgynevezett Breszt-Litovszki békét.

Gondoljunk csak bele, mi történt volna – ezt minden dicsekvés nélkül kijelenthetjük, – ha a szellem hangja hangzott volna az ágyúdörgés közepette a 14 pont ellenében. Egész Kelet-Európa megértette volna – aki ismeri a kelet-európai erőket, az tudja ezt, – hogy a cárizmust egy szociális hármasságnak kell felváltania. Akkor jönne el az az állapot, aminek el kell jönnie” (GA192, 1919. 04. 21. 16-17. o.).

De az „ész álma”, az emberi tunyaság és az ahrimáni démonok által elaltatott értelem leküzdhetetlennek bizonyult. Wilson „pontjainak” (akiben, ahogy Rudolf Steiner mondja, ahrimáni monád inkorporálódott – nem megtestesült – és ő csupán annak eszközéül szolgált) a szociális hármasság tagozódás nem lett szembeállítva, és így a világ robogott a következő világháborúhoz.

* * *

Véleményünk szerint rendkívül fontos, hogy a lehető legszélesebb körű és legapróbb részletekig menő összehasonlítást végezzünk arról, hogy mi történt Közép-Európában a 20-30-as években, és mi történt nálunk az elmúlt 25 évben, és ami kiterjed a jövőre. Itt azzal kell kezdeni, amire már több politológus is nem egyszer rámutatott, nevezetesen, hogy a hidegháború háború volt a szó szoros, nem pedig átvitt értelmében. Igen, azt nem fegyverrel vívták, hanem diplomáciai eszközökkel, de amikor elvesztették, Oroszország a saját „versailles”-i megállapodásainak ígájában találta magát. Veszteségei ebben a háborúban nemcsak összemérhetők Németország I. világháborús veszteségeinek mértékével, hanem mind abszolút értékben, mint relatív (arányos) értékben is meghaladták azokat.

Ahogy ott, úgy itt is hatalmas területek lettek levágva: Belorusszia, Ukrajna, Kaukázus, ázsiai területek. Ahogy Németországot, úgy Oroszországot is gigantikus kártérítésekkel sújtották: kivitték az aranytartálékát, a fegyverminőségű plutónium nagy részét, aminél a világon csak a briliáns drágább; sok milliárd dollár ment és még ma is megy az új „Antant” bankjaiba. Az iparban a pusztítás még a II. világháború eredményeként végbement pusztítást is meghaladja. A népességet sorsára hagyták, elkezdődött az aktív kihalása, szaporodása megállt, stb., stb.

Teljesen ugyanúgy, mint Németországban, Oroszországban is bizonyos személyek elkezdtek szinte ingyenyárakat, ingatlanokat, nyersanyagokat felvásárolni – egyszerűen az egész országot.

Ahogy Németországban, úgy Oroszországban is mély szakadék keletkezett, mely elválasztotta a bűnöző oligarchákat a jogfosztott, éhező lakosság tömegeitől. Igen, eközben eltöröltek minden cenzúrát és a véleménynyilvánítás, a pártok és egyesületek megalakulásának és az újságok kiadásának korlátozását. De ezek a szabadságok nem vezethettek megújuláshoz az általános szétesés és garázdaság, a létért folytatott kemény küzdelem körülményei között. A népben egyre nőtt a düh, Oroszországban, akárcsak Németországban, az emberek készek voltak követni bárkit, aki megígérte volna az éhségtől és hidegtől való megmentést.

A 20-as évek végére Németországban megkezdődött a stabilizációs folyamat, de akkor jött a nemzeti szocializmus. Oroszország is helyzetének stabilizációjához közeledik. És mindenki felteszi a kérdést:

milyen formát ölt majd a hatalom a stabilizáció során? – Ez nagyon érdekes kérdés, mert azt mutatja, hogy sokan foglalkoznak a két megmutatott állapot összehasonlításával, mindenekelőtt a baloldali establishment, amely a peresztrojkat vezette, és még mindig jelentős hatalmat őrzött meg az országban. Egyre nő a szorongás a soraiban, arra várakozva, hogy a hatalom megszilárdulása radikális fordulatot vesz, mint egykor Németországban, és akkor mindent el kell veszíteni – a hatalmat is és a pénzt is, de talán még a szabadságot és az életet is.

Oroszországban idén zajlottak az Olimpiai játékok. A jobboldali opposíció ezt az 1936-os, a náci Németországban tartott Olimpiai játékokhoz hasonlította. Külsőleg véve az ilyen összehasonlításnak semmilyen alapja sincsen, hiszen a most regnáló hatalomnak semmi köze nincsen a nemzeti szocializmushoz. De mint egyfajta mérőföldkőnek számító esemény, a Szocsiban tartott olimpia rászolgál az ilyen összehasonlításra. De erről később lesz szó.

Vegyük most az USA-ban 1929-ben kirobbant válságot. A konspirológusok régóta egyetértenek abban, hogy mesterségesen lett előidéztve, és ma már senki sem kételkedik abban, hogy megkönnyítette Németországban a nemzeti szocialisták hatalomra jutását. Most is van egy szándék világgazdasági krízis előidézésére. Az első próba már lezajlott. De úgy tűnik, hogy a vélemények valahol megoszlanak ebben a kérdésben. A világ jelenlegi pénzügyi helyzete nagyban különbözik attól, ami a XX. század elején volt. A jelenlegi helyzetben egy ilyen válság úgymond irányíthatatlan láncreakciót indíthatna el, és minden egyszerűen káoszba zuhan.

Összehasonlító analízisünkben nem hagyhatunk figyelmen kívül egy olyan erős tünetet, mint a világ legnagyobb – úgymond –, „kormánykerékének” balról jobbra fordulása. Ez számos jelenségben megmutatkozik, de különösen abban, hogy a pápa trónját egy jezsuita foglalja el. Ez először történt meg, és ahogy mondani szokták, „tűzoltás-szerűen”: az előző pápát azonnal le kellett mondatni. Általában az átpolitizált katolicizmus előnyben részesíti a kulisszák mögüli cselekvést, mások kezével „kaparja ki a gesztenyét”. És ha úgy döntött, hogy közvetlenül a kezébe veszi az irányítást a világhatalom egy olyan jelentős eleme felett, mint a pápaság, az azt jelzi, hogy a világra rendkívüli változás vár. És a változások bizonyára negatív irányúak lesznek. Európában a XX. század első negyedében a világpolitika is jelentősen jobbra tolódott. Ma már bizonyított, hogy a Vatikán szerepe a nemzetiszocializmus hatalomra jutásában nagyon jelentős volt. Az olyan figura, mint Himmler, a Vatikán közvetlen teremtménye volt. A nemzeti szocializmus lényegében világméretű jelenség volt. És, mondjuk, Hess britországi küldetése pusztán véletlenül nem sikerült, melynek eredményeként „nem azok” kezébe került, akikhez irányítva lett.

* * *

Ezt az összehasonlító elemzést még sokáig lehetne folytatni (felidézhetjük például a hírhedt Berlin-Moszkva-Tokió tengelyt; jelenleg deklarált szándék van ennek felelevenítésére, csak Tokió helyén most Peking áll) – ez csak megerősíti a belőle levont következtetést, hogy napjainkban kísérletet tesznek *a 20-30-as évek forгатókönyvének újbóli alkalmazására, és arra, hogy a világ eseményeit annak megfelelően irányítsák, Németország helyett Oroszországot állítva ezúttal a középpontba.* Ez azért történik, mivel azok szerint, akik a világtörténelem menetét tervezik, a globalista terv „csúszásban” van.

Sok forrásból ismert, hogy ez a terv még a XIX. század végén született meg. És a titkos társaságok vezetői ugyanakkor már megmondták, hogy megvalósításához három világháborúra van szükség. Úgy gondolták, hogy ez segít megtörni az emberiség konzervativizmusát, amely nem akarja megérteni, hogy milyen földi paradicsomhoz vezetik őket. Ma már két ilyen háború mögöttünk van, és most e társaságok új képviselői (nem vezetői), mint Brzezinski, Kissinger (a világpolitikai elit: a jobboldal és a baloldal, ahogy nevezik őket, két „szürke eminenciása”), Jacques Attali nyíltan azt javasolják, hogy az

emberiségnek választania kell: vagy önként elfogadja az „új világrendet”, vagy még egy világháborút kell végigcsinálnia. Jacques Attali például ezt fejtette ki egy előadásában, amelyet Bázelen tartott a Zsidó Világkongresszus bázeli részlegének felkérésére. A „Basler Zeitung” (2002. 10. 30-i 253. szám) így számolt be erről: „Attali az előadását arra apellálva fejezte be, hogy csak egy világkormány képes megmenteni az emberiséget. Mindenesetre reméli, hogy ez a világkormány nem egy konfliktus után, hanem egy [világ]háború helyett fog létrejönni. Emlékeztetett arra is, hogy a Népszövetséget az I. világháború után, az Egyesült Nemzetek Szervezetét pedig a II. világháború után hozták létre”. – Mindent egybevetve, a célzás elég egyértelmű.

Az emberiség azonban tévovázik, hogy meghozza ezt a döntést, és ezért helyzete egyre veszélyesebbé válik. Ezt tanúsítja például, hogy Brzezinski mit gondol és mond ezekről, ami az interneten könnyen megtalálható cikkben olvasható. Idézünk néhány részletet belőle.

A 2012. szeptember 26–28. között Lengyelországban megrendezett Európai Új Ideák Fórumán (European Forum for New Ideas, EFNI) Brzezinski »a következő gondolatot fogalmazta meg: „A lakosság globális politikai aktivitásának növekedése többé nem teszi lehetővé, hogy kívülről kényszerített kontrollal legyenek irányítva, mint a gyarmati és imperialista korszakban”. „Az emberek olthatatlan és szilárd meggyőződésen alapuló ellenállása, mely a nép legmélyéről fakad, a politikai ébredésen és a külső ellenőrzés elutasításán alapul [...] ezt az ellenállást egyre nehezebb és nehezebb elnyomni”.²

És habár Brzezinski beszédében egyenesen nem mondott ki egy kifejezetten értékelő véleményt egy ilyen fejleményről – hogy jó-e ez vagy rossz – ugyanakkor az ideológiai környezet, amelyben Brzezinski ezzel a beszéddel fellépett, valamint korábbi kijelentései egyértelművé teszik, hogy Brzezinski aligha a lakosság politikai öntudatának ébredését akarja ünnepelni ezekkel a kijelentéseivel, hanem inkább ennek a fejleménynek a következményeire akar rámutatni a világ elitje számára. Brzezinski ideológiai környezete az Európai Új Ötletek Fórumán éppen arra irányult, hogy ötleteket dolgozzon ki az Európai Unió nem-demokratikus szövetségi állammá alakítására, amely éppen azt a „külső ellenőrzést” alkalmazná lakosságára, melynek megvalósítása Brzezinski szerint veszélyben van.

Ezzel kapcsolatban hangsúlyozni kell, hogy Brzezinski érvelését – miszerint a „széles tömegek ellenállása” veszélyezteti az Új Világrend létrehozását – figyelmeztetésként használja, nem pedig olyanként, mint ami szerinte kedvező. Nem felesleges elmondani, hogy 1982-ben megjelent „Két korszak között: „Amerika szerepe a technotronicus korban” („Between Two Ages: America’s Role in the Technotronic Age”) című könyvében Brzezinski a lakosság feletti modern, különösen az elektronikus technológia alkalmazásával történő, az uralkodó elit általi külső ellenőrzése mellett érvelt. Itt van, amit abban a könyvben szó szerint írt: „A technotronicus korszakban fokozatosan, lépésről lépésre egy egyre inkább kontrollált társadalom fog kialakulni. Egy ilyen társadalmat olyan elitek fognak irányítani, amelyek nem fogják fenntartani a hagyományos értékeket [...] A technotronicus társadalomban a tendencia az lesz, hogy a magányos és kapcsolat nélküli polgárok millióit egy ösztömmé vegyítsék, melyet karizmatikus és szimpatikus személyiségek könnyen irányítanak és ellenőriznek. Ezek a karizmatikus emberek a kommunikáció legújabb technológiáját fogják használni a tömegek irányítására,

²²²Ezt a „politikai ébredést” néha igen figyelemreméltóan fejezik ki. Itt van például egy cikk a „Blick am Abend” című bázeli újságban jelent meg (2014. 04. 28.). A cikk levél formájában íródott, Simonetta Sommarugának, az Államtanács tagjának, igazságügyi és rendészeti miniszternek címezve. (Ez egy nagyon tisztességes, 55 év körüli hölgy.)

»Kedves Simonetta Sommaruga, a világ talán világháborúba borul, és Ön megbízást adott egy bázeli egy jogászprofesszor asszonynak a svájci családjog újraértelmezésére!... – Önök a polgári házasság eltörlésén gondolkodnak. Arra készítenek, hogy elgondolkodjunk azon, nem kell-e feloldani a vérfertőzés tilalmát, bevezetni a poligámiát: az iszlám miatt. Ez az! - Állami tanácsos asszony! Mennyi ideig kell várnunk, hogy Ön zongorán eljátszva (Sommaruga asszony egykor zongorista volt) a „nászindulót” (Mendelssohn) egy magányos parasztot a szeretett tehenével összeházasítson? – Hogy jogilag is lehetővé tegyék a „szigorú vegetarianizmus” új parancsolatát, miszerint az állatok és az emberek egyenrangú partnerek?«

az emberek érzelmeinek irányítására és gondolkodásuk kontrollálására”. Brzezinskinak a fórumon elhangzott beszédét a politikailag felébredt néptömegekről ezért nem úgy kell érteni, hogy Brzezinski valamilyen módon üdvöznél ezt a fejleményt. Brzezinski a globális elit része, sőt, többet tud arról, mint az önmagáról [...] Nem ez az első alkalom, hogy Brzezinski arról a veszélyről beszél, hogy kialakulóban van a lakosság politikai ellenállása egy kis elit által kívülről kikényszerített ellenőrzéssel szemben. A kanadai Montrealban 2010-ben a Külkapcsolatok Tanácsának ülésén tartott beszédében Brzezinski arra figyelmeztette kollégáit, hogy a globális politikai ébredés és a globális elitek köreinek belső ellentmondásai veszélyeztetik az Új Világrend projekt megvalósítását«.

Írta: Paul Joseph Watson

* * *

Ha a régi forgatókönyv megismétlődne, akkor Oroszország olyan helyzetbe lenne állítva, ahol fennállna a veszélye annak, hogy kétfrontos háborút vívjon, Európával és Kelettel, Kínával. Ezért, ahogyan a „szürkület társaságaiban” tartják, ismét erős egységes állammá kell válnia, egyesíteni magához mindazt, amit elszakítottak tőle az ő „Versailles”-a szerint, 1991-ben. Ennek során egyre inkább el kell majd szigetelődnie a világban. Igazából „még Közép-Európánál is” gyűlöltebbé kell válnia a világban. Az első lökést ehhez már a Krím elcsatolása adta. Az a módszer, ahogyan ez történt, azt mutatja, hogy az oroszországi hatóságokat – vadász kifejezést használva – „beidomítják” a földek elcsatolására. Kezdetben csak a sajátjainak, aztán ennek tovább kell mennie.³ A fent leírt párhuzam folytatódik. Németországban, ahogy emlékezünk, először az új, erős hatalom visszaszerezte az országhoz a korábban elvett területeit. Könnyen érthető, hogy ez az egész lakosság támogatását váltotta ki: visszakerült Elzász, a Szudéták egy része (Nagy-Britannia és Franciaország támogatásával), amelyet már évszázadok óta németek laktak, és a német városok: Strasbourg, Danczig [lengyelül Gdańsk]. De aztán a helyzet másként alakult. Egy stratégiai játék kezdődött. Nagy-Britannia például bejelenti, hogy csapatokat kíván bevinni Norvégiába. Természetesen az ellenséget meg kell előzni, és gyorsabban kell csinálni, mint ő. Ezt is tették.⁴ (Pontosan ugyanezzel a módszerrel provokálták a Szovjetuniót Afganisztán lerohanására.) A Führetert pórázon vezették.

Hogy Oroszországnak hogyan kell viselkednie e módszer alapján a jövőben, azt a fenti térkép mutatja, ahol az Európa és „Euro-Ázsia” közötti vastag határvonal alul messze nyugatra fut, ahogyan egyes politológusok mondják – egész Európa „alvilágába”. (És mellékesen megjegyezzük, nem itt kellene keresnünk Görögország fizetésképtelenségének eredetét, az EU-ból való kilépésének keresését és Koszovó Szerbiától való elvételét?) Ez az a nagyon is valós út, amelyen az ismét megerősödő Oroszország konfliktusba kerülhet Európával. És Európa akkor kénytelen lenne egyre messzebb és egyre engedelmesebben az amerikai gyámság szárnyai alá kerülni.

Ami az Oroszország és Kína közötti kapcsolatot illeti, az nagyon könnyen és gyorsan bármelyik irányba fordulhat. Nem kell mást tenni, mint visszaemlékezni a szovjet idők tapasztalataira, amikor hosszan és lelkesen énekeltük: „Moszkva – Peking, Moszkva – Peking: mennek, mennek, mennek a népek.... egy fényes világért...” stb. - és akkor hirtelen jöttek az események a Damanszkij-szigeten. És ha összehasonlítjuk az Oroszország és Kína közötti erőviszonyokat, akkor azok hasonlóak az Oroszország és Németország közötti erőviszonyokhoz, csak nem Oroszország javára. A II. világháború alatt az ellenség kimeríthetetlen emberállománya rémálom volt a Wehrmacht katonái számára. Látták, hogy a szovjet

³³³Visszakapva a Krímet, Oroszország egy bizonyos értelemben megkapta a saját „Kelet-Poroszországot”. Itt természetesen a „lengyel folyosó” problémája merül fel. 1939-ben ez vezetett a lengyel-német háborúhoz, és Lengyelország felosztásához. Megnézzük, hogyan végződik nálunk s dolog.

⁴⁴⁴Egyre aktuálisabbá válik a nemzeti-szocializmus háborúinak ismerete, de orosz nyelven még a mai napig sincs ez megírva

hadsereg óriási veszteségeket szenved, de ez egyáltalán nem hatott a szüntelen támadó hadjáratra.⁵ Oroszországnak mindig van ilyen előnye a Nyugattal való kapcsolataiban; és ilyen előny nincs, ha a fenyegetés keletről jön; ez már a mongol-tatár invázió idején is így volt. De a jövőben ez a fenyegetés akár egy keleti erőkből álló koalíció formájában is megjelenhet!

* * *

Ami magát a Kelet és Nyugat közötti háborút illeti, annak lehetősége, de lehet, hogy elkerülhetetlensége is, Európa karmájában gyökerezik. A Keletet nagy luciferi beavatottak uralják. Az egész nyugati civilizációt gonosznak tartják, és bosszút akarnak állni azért, hogy a materializmus és technicizmus elnyomta a keleti spiritualizmust. Ez a Keleten uralkodó meggyőződés – hogy a nyugati civilizációt az egész emberiség érdekében a földig kell rombolni. Elég csak az iszlám fundamentalisták nyilatkozatait hallgatni.

Rudolf Steiner már az I. világháború idején figyelmeztette a saját akaratából vérben úszó Európát: „Hacsak nem jelenik meg egyre több és több ember, akik a rejtve működő hatalmak háborús akaratával szembeni egységes európai ellenállás eszméjét melengetik – igen, akkor az európai kultúra általános összeomlása nem kerülhető el. A háborús akarat máris felénk rohan keletről, Japánból, ahol olyan imperializmus készül, amely erősebb lehet, mint a mai birodalmak. A hódítani akarás az új énekben hallható felhívásban fejeződik ki. Ami az angol himnuszban a „Rule Britannia” [Uralkodj, Britannia] hallható, azt felülírja egy másik: „Rule Japan”. Majd Rudolf Steiner felolvasta a himnuszt, amit egy japán újság közölt:

„Когда, Япония, по завету Бога
Прилив поднимется на утренней заре,
Раздастся зов из голубых небес,
Звучащий через дали мира:
Для господства, Япония, ты рождена, -
Гордо восстань с утренним Солнцем.
Для господства над этой землёй избрал Я тебя.
Разорванная ненавистью и слепой яростью,
Утонет Европа в собственной крови;
А ты, свободная от вины и ошибок,
Должна стать стражем этой земли.
Для господства, Япония, ты рождена.
Гордо восстань с утренним Солнцем,
Господином моей земли избрал Я тебя”.

(GA174, 1917. 01. 08. 102-103.o.)

Als Nipun auf des Herrn Gebot
Der Flut enttaucht im Morgenrot,
Hallt tönend durch die weite Welt
Ein Ruf vom blauen Himmelszelt:
Zur Herrschaft, Japan, bist du geboren,
Erhebe dich stolz mit der Morgensonne:

⁵⁵⁵Von Bock tábornagy, aki részt vett a Moszkva alatti harcokban, 1941. december 7-én a naplójába ezt írta: „Az orosz elképesztően rövid idő alatt talpra állította a legyőzött hadosztályokat... Ma a fronton 24 hadosztállal több van a hadseregcsoporthoz, mint november 15-én. Ezzel szemben a német hadosztályok ereje a folyamatos harcok következtében több mint a felére csökkent...”. („Az oroszok veresége Moszkva kapujában – egy hallucináció”. Szmolenszk, 2000, 407. o.)

Ich habe dich zum Herrn dieser Erde erkoren.
Zerrissen von Haß und blinder Wut
Sinkt hin Europa im eignen Blut,
Doch du, von Schuld und Fehler rein,
Sollst dieser Erde Hüter sein.
Zur Herrschaft, Japan, bist du geboren.
Erhebe dich stolz mit der Morgensonne!
Ich habe dich zum Herrn meiner Erde erkoren.

Ennek fényében nevetségesnek tűnnek az orosz és nyugati eurázsiaiak álmai egy olyan nagy unió létrehozásáról, mely Lisszabontól Vlagyivosztokig terül. Nagyon kevés valóságértés van Oroszország azon szándékában, hogy létrehozza a csendes-óceáni térség pénzügyi-gazdasági blokkját, és megpróbálja azt az USA világhatalmának szétzúzására felhasználni. A felszínen úgy tűnik, hogy ez a szándék egy objektív folyamatnak felel meg, amely abban áll, hogy mivel Európa nem akar a materializmustól az élet szellemi alapjainak megismerése felé fordulni, a történelmi és civilizációs folyamat központjának Európából a Csendes-óceánra kell áthelyeződnie. De tudni kell, hogy ez Európa (természetesen Oroszországot is beleértve) hanyatlásának folyamata. Rudolf Steiner így beszél: „... a földön nem köszönt be a béke addig, amíg meg nem történik Kelet és Nyugat nagy ügyeinek bizonyos harmonizációja... szellemi területen.” És mivel éppen ez nem történik meg, „egy nagy háború fog kitörni Ázsia és a Nyugat között, függetlenül a mindenféle leszerelési konferenciától”; elkerülhetetlenül ki fog törni, „ha az ázsiaiak nem látják meg a Nyugatról érkező szellemet, mely azért fog számukra felragyogni, és azért lesznek képesek iránta bizalommal lenni, mivel saját szellemiségükből kiindulva megértik azt, még ha az a szellemiség pusztulásnak is indult. A világbéke a dolgok ilyen helyzetének megértésétől függ, nem pedig az emberiség külső vezetői által hozott intézkedésektől.

Ma minden attól függ, hogy megértjük-e, hogy az európai-amerikai kultúrában rejtőző szellemtől van szó, amely elől azonban kényelmi okokból elmenekülnek. De egyedül ez a szellem képes arra, hogy az emberiséget a felemelkedés erőihez vezesse." *Semmiylen, fatalista hangulatból fakadó remény a javulásra nem fog beteljesülni.* „Az emberiségnek magának kell eldöntenie, hogy akar-e spiritualitást vagy sem. (Valójában ez az a döntés, amit az emberiségnek meg kell hoznia, nem pedig az, amire a globalisták mutogatnak.) Ha akarja, akkor az emberiség fejlődése még lehetséges, ha nem, Európa hanyatlása megpecsételődik; akkor szörnyű katasztrófák közepette az emberiség egy egészen más fejlődésének kell megkezdődnie, mint amiről ma sokan álmodnak" (GA209, 1921. 11. 24., 12–14. o.).

Így beszélt Rudolf Steiner 1921-ben, és ma már minden okunk meg van azt mondani, hogy az emberiség *nem akar* „szellemiséggel rendelkezni”, még ha „politikai tudatossága” ténylegesen fel is ébred. És ilyen körülmények között pedig a két korábbi háború forгатókönyve szerint megtervezett események kezdenek el kibontakozni! A Kelet luciferi beavatottjai számára Kína csak egy nagy bunkósbot, amellyel kupán vágthatják a katonailag erős ellenfelet. A Nyugat ahrimáni beavatottjai számára ez a bunkósbot Oroszország. Ha tehát háború tör ki Kelet és Nyugat között, az a legkevésbé sem fog úgymond nemességben különbözni. A halálos küzdelemben nem kardok, hanem hatalmas bunkósbotok keresztezik majd egymást.

Ezt az összecsapást Vlagyimir Szolovjov előre látta, és a „Három beszélgetés” című művében mesélt róla. Elkerülhetetlennek tartotta a csatát, és okát szintén a Nyugat szellemi elszegényedésében látta. Ezt híres versében ki is fejezte.

Pánmongolizmus! Nyers bár e szó,
Fülemet gyönyörködteti,

Mintha nagyszerű, isteni sors
Jóslatával volna teli.

Midőn a megromlott Bizáncban
Ledőlt az isteni oltár,
Nem bízott már a Messiásban
Pap, herceg, nép s császár tovább,

Ismeretlen s idegen népet
Emelt ekkor Keletről Ó,
És jött nehéz, kegyetlen végzet,
Második Rómát megdöntő.

Az elbukó Bizánc sorsából
Tanulni mi nem akarunk,
S himnusz zeng talpnyalók hadából:
Orosz Róma, magasztalunk.

Legyen hát! Isten büntetése
Tartalékai gazdagok.
Ébredő törzsek jégverése;
S hazánk nemsokára vacog.

Maláj vizektől az Altajig
Keletről jött vezéreik
Eljutva a romló Kínáig
Összegyűjték seregeik.

Számtalanok, akár a sáska,
És, mint az, telhetetlenek,
Nem-földi erők oltalmában
Útjuk Észak felé vezet.

Oroszhon! Búcsúzz dicsőségtől:
Kétfejű sasodnak vége,
És rongy lesz zászlóid selyméből
Sárga kölyökhad kezében.

Reszketve félelemtől, csöndes,
Szeretetet ki elfeled...
A harmadik Róma megtörve,
S negyedik már sohase lesz.

1894. október 1. Galambos Csaba fordítása

Oroszországnak tehát nagyon jó okai vannak arra, hogy feladja előrejutásának kitaposott, nem túl jó emlékü útjait. Egyáltalán nem szabad fokoznia politikai aktivitását a külkapcsolatokban, és természetesen elszigetelődéssel se foglalkozzon; viselkedjen úgy, mint például Svédország, Norvégia és Svájc. El kell kerülni, hogy veszélyes nemzetközi játszmákba keveredjen, követve a „távol tartjuk magunkat a cselekedetektől” módszerét. A múlt keserű tapasztalata vezet erre bennünket. – Az I. világháború bűnöseinek kérdésére utalva Rudolf Steiner azt mondta, hogy nem erre, hanem egy másik kérdésre kell válaszolni: „ki tudta volna megakadályozni a háború kitörését? – Erre csak egyetlenegy válasz van: az orosz kormány akadályozhatta volna meg a háborút” (GA159, 1915. 05. 18. 265 o.). És hogyan? – kérdezzük most. – Tétlenséggel! Egyszerűen azzal, hogy nem vesz részt a háborúban. Érdekes, hogy július 29-én, vagyis az általános mozgósításról szóló rendelet aláírása előtti napon II. Vilmos táviratot küldött II. Miklósnak, amelyben ezt írta: „... lehetségesnek tartom, hogy Oroszország szemlélője maradjon az osztrák–szerb konfliktusnak anélkül, hogy Európát belerángatná a valaha látott legszörnyűbb háborúba. És Vilmos azt is írta, hogy ez semmiképpen sem csökkenti Oroszország tekintélyét. A háború „megakadályozásának” ez a lehetősége Oroszországban mindazokban az években megmaradt, amikor a háború már zajlott. V. A. Szuhomlinov „Emlékirataiban” ezt írja: „1915-ben az orosz diplomáciának minden lehetősége megvolt arra, hogy önálló politikát folytasson, amely ahhoz vezetett volna, hogy az Antant belemegy a békébe Németországgal, mert Oroszországot nem lehetett (volna) arra kényszeríteni, hogy teljesítse a másik fél által be nem tartott szerződés feltételeit (általunk hangsúlyozva – Szerző)”.

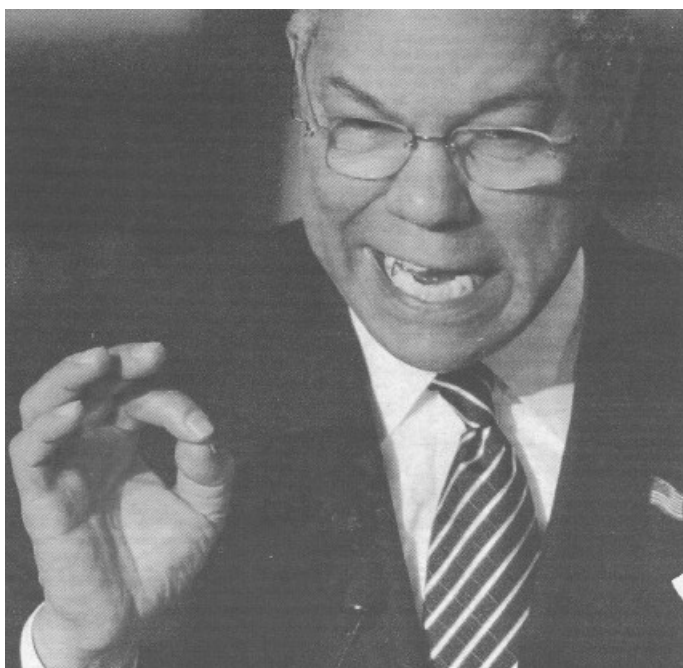
Természetesen azok között a feltételek között nem volt egyszerű nézőnek maradni, és most ezt még nehezebb lesz megtenni. Hatalmas erőkre van ehhez szükség az országon belül, és nem csak arra, és nem annyira hadi erőre (melyekre természetesen szintén szükség van), mint inkább szellemire. Ilyen erőkre csak a felsőbb szellemi lényekre apellálva lehet szert tenni, és az ilyen apelláció formája a közösségi életben a társadalmi hármasság tagozódás. (Itt még egyszer emlékeztetünk arra, hogy mit mondott Németország esélyeiről Rudolf Steiner 1919-ben). Az Oroszországban élőknek – mind a hatóságoknak, mind az egész lakosságnak – ahhoz, hogy megőrizzék magukat, országukat és kultúrájukat, hogy megőrizzék a földi élet és fejlődés lehetőségét, mindenképpen erőt kell meríteniük ahhoz, hogy leverjék a materializmus láncait, hogy úrrá legyenek az ész álmán, hogy szabadon tekintsenek a valóság széles világába, ami a maga egységében érzéki-érzékfeletti, és megértsék, hogy felettünk, a földön élő emberek világa felett a legnagyobb szentséggel és mérhetetlen erővel rendelkező isteni lények szeretettel hajolnak le, és csak arra várnak, hogy a világ alakuló helyzetét megértő emberek segítségért hívják őket, és ők azonnal segítséget nyújtanak. Hiszen megértve ezt a helyzetet, az emberek megértik, mit kell tenniük, hogy magukat összhangba hozzák az emberi individualitás szabadságra való fejlődésének törvényeivel. Egy gigantikus evolúció eredményeként az ember végül eljut arra a szintre, ahol az isteni lényekhez hasonlóan meg kell találnia saját magasabb Énjét. Ezt önmagának kell megtennie. Az istenek mélyen tisztelik ezt a feladatát. Neki magának kell döntést hoznia megvalósítani ezt a feladatot. Akkor az isteni segítség együttműködés jelleget ölthet. A segítség pedig a régi értelemben, amikor az istenek vezették az embert, mint a gyereket, nyaklón, ma már ellentétes a fejlődéssel, és csak elmaradottsághoz vezet. És így az istenek hallgatnak, amikor az ember ilyen segítségben reménykedik.

* * *

A 20-30-as évek helyzetével való hasonlóság mellett különbségek is vannak. A legnagyobb ezek közül abban áll, hogy közeledik az ahrimáni monád földi testet öltése. Tisztában vagyunk vele, hogy e téma felvetésével azt kockáztatjuk, hogy napjaink számos „misztikusához”, médiumához és hasonlókhöz sorolnak bennünket, akik a közismert irodalmat zavaros és szinte mindig értelmetlen próféciákkal töltik meg. Be kell ismerni, hogy ez a zavaros csatorna súlyosan aláássa a bizalmat minden ezotéria iránt, rettenetesen kompromittálja azt. Itt azonban, tekintet nélkül az egyes terminológiai egybeesésekre, jól meg kell érteni a különbséget az antropozófiai ezoterika és bármely más ezoterika között. Az antropozófia

ezoterikája Szellemtudomány. Ugyanolyan szigorú és pontos, mint bármely más elismert tudomány. És ilyen egyetlen más modern ezotériában sem található meg. És ez mint tudomány teljesen szuverén. Hamisítások, profanizációk pedig egyébként nemcsak az okkultizmusban, hanem a jól ismert tudományokban is találhatóak. Végül is mi a marxi dialektika, ha nem a hegeli dialektika profanizálása és hamisítása?

Az „Antikrisztus eljövételéről” szóló prófécia nagyon régi. Az Apokalipszis tartalmazza. A világban sokan tudják és gondolják, hogy ennek az „eljövételnek” a mi időnkben kell bekövetkeznie. Az USA-ban például van egy többmillió tagú szekta, amelynek tagjai Izrael teljes támogatásáért lépnek fel, mert állítólag ott fog megjelenni, és Izraelnek nagyon sok erőre lesz szüksége, hogy elbánjon vele. Továbbá a tömegmédiában mindenütt: a televízióban, az újságokban olyan politikusokat, nagy pénzembereket és így tovább lehet látni, akik egy bizonyos gesztust tesznek a kezükkel. Ez a 666-os számot fejezi ki, amelyet az Apokalipszis „a fenevad számaként” említ. Sokan azért teszik ezt a gesztust, hogy megmutassák, hogy a misztérium részei, és így „kiválasztottak” (az átlagember képes bármit bagatellizálni). Mások a pulpitusra lépve teszik ezt a gesztust, ezzel mintegy azt akarják mondani bizonyos gyülekezetek tagjainak: Miért vitatkozunk? Miért ellenkeznek? Hiszen ez az! ez az, ami jön! – Általában valami ilyesmi – nehéz erről pontosabban beszélni, mivel ennek a gesztusnak a jelentése titokban marad.

Colin Powell, az USA volt külügyminisztere

Anita Fetz, a svájci kantonok tanácsának tagja

Amikor Ahrimán inkarnációjáról beszélünk, Rudolf Steiner közlései alapján tájékozódunk. Nemcsak rámutat erre az eseményre, hanem megmagyarázza azokat a törvényszerűségeket is, amelyek szerint ennek meg kell történnie. Azt mondja, hogy a Kr. e. III. évezredben Ázsiában inkarnálódott Lucifer (ennek köszönhetően jött létre például a konfucianizmus). Ez nagy fokú egyoldalúságot okozott az emberiség fejlődésében.

És bizonyos értelemben ennek kiegyensúlyozására történt meg, hogy Krisztus emberré lett, és azért is, hogy előzetesen enyhítse, semlegesítse egy másik lemaradó szellem közelgő megtestesülésének káros

következményeit, hogy az embert felruhazza az érzéki világban való találkozáshoz szükséges erőkkel. A mi Atlantisz utáni ötödik kulturális korszakunk eljövételével, melyben az ember individualista fejlődése nagymértékben megnövekedett, olyan erők alakultak ki, amelyek elkerülhetetlenné teszik Ahrimán inkarnációját. Neki objektív joga van ehhez, és nem is szabad, nem is lehet semminek sem megakadályozni, hogy éljen ezzel a jogával. Az emberek feladata pedig: megfelelően felkészüljenek az inkarnációra, hogy ne engedjenek csábító hatásainak, és hogy teljes tudatossággal találkozzanak vele. Így „ahogyan igaz, hogy Lucifer és hogy Krisztus is objektív módon járt a földön egy emberben, úgy igaz az is, hogy Ahrimán a földi értelem nagy erejével fog a földön járni” (GA195, 1919. 12. 25. 39.o.).

Az időről, hogy mikor fog ez történni, Rudolf Steiner így beszél: „Mielőtt elmúlik a harmadik keresztény évezred valamennyi (kis) része, Nyugaton meg fog történni Ahrimán valós, testi inkarnációja” (GA191, 1919. 11. 01. 98.o.)

Megpróbálhatjuk meghatározni azt az évet, amelyre Rudolf Steiner gondol, ha arra a törvényszerűségekre gondolunk, amely szerint az ahrimáni szellemek a világ evolúciójában haladnak. Ezt az evolúciót minden részében héttagú ritmus hatja át, héttagú metamorfózisok útján halad. A lemaradó ahrimáni szellemek e ritmusok hatodik elemét használják arra, hogy megakadályozzák őket céljaik elérésében (itt most nem megyünk bele a részletekbe). Így keletkezik a 666-os szám. És ezzel a számmal az ember abba az irányba kerül, amelyben Ahrimán a legkedvezőbb módon számítja ki a harmadik évezredben bekövetkező inkarnációját.

A 666-os szám ritmusában Ahrimán a történelmi folyamatban is halad. Rudolf Steiner rámutatott a Kr. u. 666., 1332. és 1998. év különleges jelentőségére. Ez utóbbi valószínűleg Ahrimán megtestesülési évének tekinthető, annak az évnek, amelyben megteremtették azt a testet, amelybe Ahrimán bújlik. Megteremtése pedig nagyon nehéz dolog lehetett – elvégre Ahrimán a Halál Istene! Rudolf Steiner is beszél erről. Egy 1919. november 4-i előadásában rámutat a technikai fejlődésnek arra az ágára, ahol felhasználják annak a kapcsolatnak az ismeretét, mely az emberi értelem és az anyagi között áll fenn. És „ezeknek a dolgoknak a különleges használata révén bizonyos titkos társaságok... előkészítik majd azt, ami által Ahrimán földi inkarnációja a megfelelő módon történhet meg” (GA193, 196.o.). Ott valószínűleg a legújabb technikai eszközöket tudták egyesíteni a sötét mágia eszközeivel, és olyan testet kaptak, amely képes bizonyos számú évig (talán három évig?) hordozni az ahrimáni monádot.

Nem alaptalan tehát azt gondolni, hogy Ahrimán megtestesülése már teljes lendülettel halad. És Rudolf Steiner jegyzetfüzetének egyik bejegyzése szerint (beszéltünk erről „A karácsonyi gyűlés az új idők megváltozott körülményei között” című könyvünkben), amikor eléri a 18. életévét, Ahrimán nyíltan megjelenik a világban. Itt 18 1/3 évre kell gondolnunk, ami megfelel az úgynevezett „holdcsomónak”. És akkor kiderül, hogy az emberiségnek 2017 tavaszára kell készülnie.

Vlagyimir Szolovjov szintén az „Antikrisztus megjelenéséről” beszél a „Három beszélgetésben”. Csakhogy az ő látomásában a Kelet és Nyugat közötti háború még a megérkezése előtt kitör. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ez a dolog fordítva lesz. Az idő majd mindent kiigazít. A jövőre vonatkozó előrejelzés nem pontosan valósul meg. Emellett Szolovjov tisztán látó tapasztalatai mégiscsak spontánok, nem az Énje által irányítottak voltak, így különböző eltolódások és áthelyeződések is előfordulhattak bennük. Az antropológiával az ember hipotetikus ítéleteket hozhat erről, ha nincsen tisztán látó tapasztalata.

Lezárás

Minden fejlődésnek vannak alternatívái. Változások is megjelenhetnek abban a forgatókönyvben, amiről itt szó volt. Ennek oka lehet például az ökológia, vagy, ahogy Brzezinski mondja, „a széles tömegek ellenállása”, akiknek a politikai tudatossága növekszik. És a tudatosság, az öntudat nagyon

jelentős tényező a szellemi világban. A történeti szimptomatológia módszere szerint végzett megismerés ebben az értelemben különösen jótékony hatású. Ha ugyanis felismerjük az ahrimáni szellemek által a földi történelem menetébe bevitt impulzusokat, akkor van egy törvény, amely szerint, ha ezeket az impulzusokat megismerjük, ha beleássuk magunkat, ha tudatosítjuk, akkor lehet őket módosítani, lehet nekik más irányt adni.

Az 1924. júniusi előadásciklus során, melyet Rudolf Steiner egy gazdag földbirtokos, Keyserlingk gróf birtokán, Koberwitzben (Breslauhoz közel) tartott, ahol a mezőgazdaság biodinamikus alapokon történő megújításának lehetőségeiről beszélt, egy napjainkra közvetlenül vonatkozó figyelmeztetést adott: „Az igazi vita (Gegensatz) nem Amerika és Oroszország között van, (ott) az csak látszólagos. Az igazi vita, az összecsapás (Ausein- andersetzung) Kína és Amerika között zajlik. És az a kérdés, hogy ezt Európán vagy a Csendes-óceánon keresztül oldják-e meg. Európának pedig reménykednie kell (Europe mag hoffen – Európának csak a reménykedés marad), hogy ez a perpatvar a Csendes-óceánon keresztül fog zajlani”.

Mindazok alapján, amit az esszéinkben elmondtunk, arra a következtetésre juthatunk, hogy ebben a vitában a választás a megoldás első alternatívájára esik, azaz, hogy a vita *Európa területén* (és természetesen elsősorban Oroszország területén) fog megoldódni. Ebben az esetben a világ minden józan emberének a legkomolyabb érvei vannak arra, hogy állhatatosan, a történetek lényegének ismeretével, megértésével forduljon Istenhez és minden vezető és őrző felsőbb erőhöz: Múlják el Európától „ez a kehely”

Ez a választás lényegét tekintve, véleményünk szerint, annak a gigantikus intézkedés-együttesnek köszönhető, amelyet a világban azért hajtanak végre, hogy Ahrimán megtestesülése különösen előnyös legyen számára. Ide tartozik a gender-mainstream, minden klasszikus művészet durva, teljesen vulgáris, barbár megsemmisítése, az elektronika eszement sikerei, melyek a pszichotronika fejlesztésére irányultak, és még sok minden más. Mindez együttesen teljesen megfosztja az emberiséget létezésének értelmétől. És a civilizációnak ez a mozgása szokatlanul felgyorsul, emlékeztetve a Niagara felé közeledő folyó gyorsulására.

És mégis van még esély arra, hogy kivezzünk a megmentést jelentő partra. Az emberiségnek még mindig van esélye arra, hogy pozitív hatással legyen a sorsára. És Oroszországnak is. Ha azonban semmi másra nem kerül sor, mint az egységes államiség visszaállítására az egykori Szovjetunió határain belül és szellemében (a megfogalmazás itt eltérhet), és ha az okkult bolsevizmus erői, az úgynevezett „polárisak” (róluk beszéltünk az „Antropozófia a modernitás okkult-politikai áramlatainak kereszteződésében” című könyvben) kerülnek hatalomra, akkor Oroszország minden bizonnyal elszalasztja az esélyét, ahogyan 1914-ben is elszalasztotta, és ahogyan Németország is elszalasztotta az esélyét 1919-ben. És akkor egy erővel nem bírható háborút kell vívnia két fronton. Az okkult bolsevizmus neo-bolsevikjai lennének ennek a forgatókönyvnek a legjobb végrehajtói; egyszerűen nekik tervezték. És akkor bizonyára „a harmadik Róma is a porban fog heverni”. Akkor minden úgy fog történni, ahogy Szolovjov látta: egy négymilliós hadsereg fog betörni a kínai Turkesztánból a mi Közép-Ázsiánkba, az Urálhoz, Kelet- és Közép-Oroszországhoz törekedve. „... Az ellenség hatalmas számbeli fölénye mellett az orosz csapatok harci képességei csak azt teszik lehetővé, hogy becsülettel haljanak meg” stb. A polgári lakosságnak – nőknek, gyerekeknek, öregeknek – akkor mindazt sőt még többet kellene átélnie annál, mint amit a német polgári lakosság Németországban 1944-45-ben átélt.

Ugyanakkor bárhogy is alakulnak a jövőbeni események, senkinek sincs joga fatalizmusba esni. Hiszen az örökkévalóság perspektívájából a dolgok másképp néznek ki, mint földközelségben. Az emberiség az evolúció egy nehéz szakaszán megy keresztül, ahol fennáll a veszélye annak, hogy túlságosan belemerül a materializmusba és a haszonelvűségbe. Éppen ezért alakulnak ki Közép- és Kelet-Európában a káosz-állapotok. Ezeken a területeken ugyanis az emberiség szellemi jövőjét kell előkészíteni, és

egyúttal életet és szellemet kell vinni a modern anyagi kultúrába, megpróbálva átszellemiesíteni azt. Ez ellenségessé teszi őket a leépülés, a dekadencia és az elmaradottság erői számára. Mindezek láttán azonban nincs okunk kétségbeesni. „Természetesen – mondja Rudolf Steiner – nem lehet a szenvedés érzése nélkül beszélni arról a káoszról, ami Közép-Európa és a Kelet országait sújtja, ahol egyelőre, az idő viszonyában, kevés remény van a harmónia gyors helyreállítására. De valami más is van itt. Ahol elterjed ez a káosz, ott idővel béke jön létre, amit a fizikai szinten szokásos úton haladó ember nem képes a közeljövőben létrehozni. A fizikai szintű áldások Közép- és Kelet-Európában csekélyek lesznek. Mindaz, amit az embernek a külső hatalom ad – nem sokat ér. Az embernek a saját lelkében kell uralnia önmagát, hogy keményen álljon... (És akkor) döntést hozhat arról, hogy közeledjen a szellemhez, mert csak a szellemtől jöhet a jövő gyógyulása” (GA186. 1918. 12. 21., 308-309.o.).

2014. április